DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

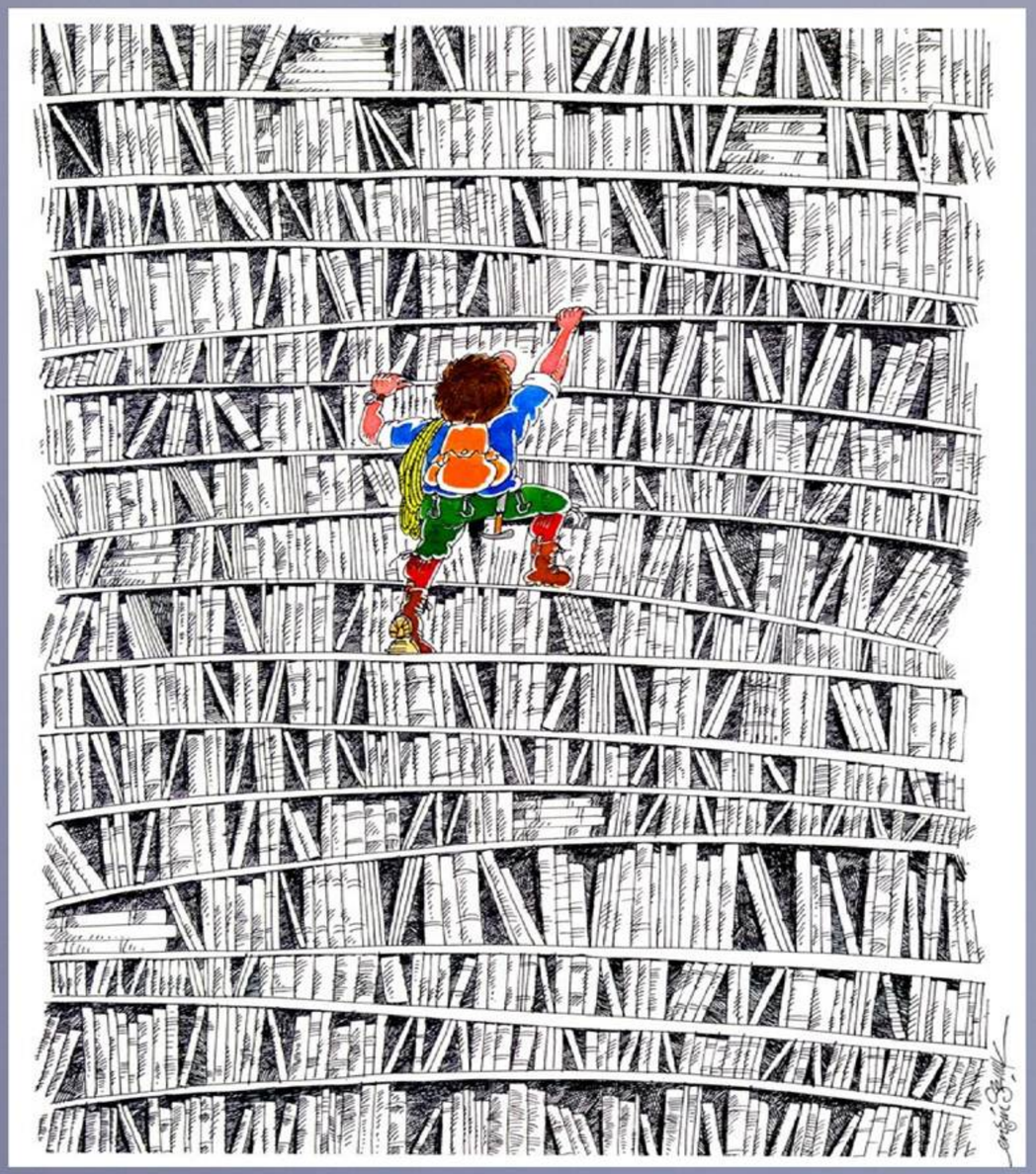

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

WENDY HOLDEN

KOCALAR OKULU

İngilizceden Çeviren
Yaprak Aydın

İNKILÂP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Sophie etrafına baktı, içini ferahlık kapladı. İnsanlar gelmeye başlamıştı. Kilise aralıksız gelen davetlilerle dolup taşıyordu. Gelenlerin hepsi iyi giyimliydi. Erkekler açık renk yazlık takımları içinde dinç ve canlı, kadınlar çiçekli hafif elbiseleriyle oldukça zarif görünüyorlardı. Hatta bazıları, duvarlardaki ortaçağa özgü taşlarla tezat oluşturan renkli ve gösterişli şapkalarıyla ayrı bir hoşluk oluşturmuşlardı.

Beklenildiği gibi, annesinin dore tüllerden oluşan muazzam şapkası içlerinde en büyük olanıydı. Sophie'nin yanında oturan Mark'ın gözüne bu şapka bütün kiliseyi dolduruyormuş gibi göründü. Karısının Arthur için istediği 'kendilerine yakışır bir vaftiz töreni' konusunda Mark'ın yaptığı her itiraz, oğlunu Tanrının ellerine teslim etmek konusundaki şüphelerinden ziyade vaftiz töreninin düzenini kayınvalidesine bırakmak konusundaki tereddütlerinden kaynaklanmıştı. Ancak Shirley ile James dillere destan güzellikte bir kasabada yaşıyorlardı. Kilise ve birkaç evle birlikte Shirley'lerin evinin de içinde bulunduğu Dower House büyük ve güzel bahçesiyle ünlüydü. Kilise temsilcisi bahçeyi ayarlamalarına yardım etmişti. Bu mekânın güzelliği tartışılmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oysa geri kalan pek çok şey, maalesef, tartışmaya açıktı. Shirley'nin, kasabalarında şimdiye kadar görülmemiş büyüklükte bir tören planladığı en başından belliydi. Mark, Sophie'yle evlilik törenlerini nikâh sonrası küçük bir öğle yemeğiyle geçiştirdiği için, kızının düğününde kocaman şapkasıyla boy göstermekten mahrum kalan kayınvalidesinin onu asla affetmediğini biliyordu.

Ancak artık hiçbir şey 'küçük' olmayacaktı, Arthur dışında tabii. Her ne kadar Shirley'nin torununa aldığı geniş vaftiz elbisesi bu gerçeği değiştirmeye zorlasa da... Mark karısının kollarındaki oğluna baktı; bebek, geçmiş zaman adetlerindeki gibi fırfır ve volanlarla metrelerce sarmalanmıştı. Alışılmadık sakinliğinin, bu özel olayı sezdiğinden mi yoksa daha çok zapt edilmiş olduğunu bildiğinden mi kaynaklandığını merak etti.

Mark kendini boğulur gibi hissetti. Shirley'le James daha önce anlaştıkları gibi tören için ödeme yapıyorlardı. Kesinlikle ısrar etmişlerdi, zaten Sophie'yle kendisinin mali durumu aksini savunmaya izin vermiyordu. Fakat öyle bile olsa, Shirley, kızı ve damadının hazırlıklar konusundaki isteklerine bu kadar aldırışsız davranmak zorunda mıydı? Mark'ın bütün istediği sade, basit bir törendi. Sophie ise huzursuzluk çıkmasın istiyordu. Ne var ki Shirley, süslü kokteyl peçeteleri, sarmaşıklarla çevrelenip çiçeklerle donatılmış bir çadır, portatif lüks tuvaletler, maun kanepeler ve her yerde karanfiller istemişti. Sade biftek ve yumurtalı sandviç tercihlerini, kekikli ekmek üzeri haşlama somon veya domatesli ekmek üzeri kızarmış Akdeniz sebzeleri olarak değiştirmişti. Neyse ki, yaylı sazlar dörtlüsünden Mark'ın zamanında haberi olmuştu.

"Ben daha çok bir caz orkestrası düşünüyorum," demişti Mark Shirley'e. Aslında müzikle ilgilenmiyordu, ama Shirley'nin, parasını versin ya da vermesin, bu işi de kendi bildiği gibi halletmesinden korkuyordu.

Kayınvalidesi, estetik ameliyatının elverdiği ölçüde kaşlarını çatmıştı. "Oldukça sıradan olur, öyle değil mi?"

Bakışları manalı bir şekilde Mark'ın üstünde takılıp kalmıştı. Mark kayınvalidesinin kendisini, her ne kadar ikisi farklı şeyler olsa da, ne kızı için mükemmel bir koca ne de kendisi için mükemmel bir damat olarak görmediğinin farkındaydı.

Aslında, caz orkestrası tartışmasını kazanmayı beklemiyordu, fakat Sophie'nin emekli bir muhasebeci olan babası, James, karısının hemen hiçbir işine karışmamasına karşın, beklenmedik bir şekilde Mark'ın önerisini beğendiğini söylemiş, Sophie de bu fikri desteklemişti. Böylece caz orkestrası zamanında tutulmuş ve hem evliliklerine hem de Arthur'un doğumuna dair anıları taşıyan 'Oh, I do Like to Be Beside the Seaside' ve 'Knees Up Mother Brown' adlı şarkıları ve diğer neşeli, klasik parçaları çalmaları konusunda bilgilendirilmişti.

Shirley'nin misillemesi çiçek seçiminde gelmişti. Şimdi, kilisede otururken çiçekleri inceleyen Sophie, annesinin 'olmazsa olmaz' dediği glayöl ve gerberelerin hiç de öyle çok gösterişli olmadığına hatta neredeyse Mark'la tercih ettikleri sade kır çiçekleri kadar uygun olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu.

Hava harikuladeydi ve bu her şeyden daha önemliydi. Güneş ışınlarının içeri sızmasıyla birlikte, kilisenin vitray pencerelerinde azizler, günahkârlar ve armalar görkemli bir şekilde parlamaya başladı. Rahibelerin yerlerine oturup başlarını eğmelerini seyrederken, Sophie her şeyden çok güzel hava için dua etmiş olduğunu suçluluk içinde fark etti. BBC'nin beş günlük hava tahminlerini her gün, hatta son zamanlarda, Mark'ın gülümseyen bakışları altında da olsa, saat başı izlemişti.

Doğrusu Mark'ın alaycı gülümsemelerine ihtiyacı yoktu. Kocasını gerçekten çok seviyordu, ama bazen, şu an olduğu gibi, kendisini yalnız ve destekten yoksun hissetmesine engel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olamıyordu. Bu vaftiz törenini organize etmek ya da daha doğrusu annesinin organizasyonunu organize etmek ve işin bu derece büyümesi sinirlerini yıpratmıştı. Her gün, Mark'ın çözümüne pek de yanaşmadığı yeni problemler çıkıyordu.

Kocasının çok yoğun bir işi olduğunu kabul ediyordu. İşi yeniydi ve kendisini ispat etmesi gerekiyordu, maddi durumları bozuktu. Fakat yine de, Shirley'le ilişkilerinde daha diplomatik davranabilir, vaftiz anne-babasının kim olacağına dair önemli soruda daha yapıcı olabilirdi.

Sonunda güvenilir ve aklı başında bir vaftiz annesine, heyecan verici ve itibarlı bir vaftiz babasına ihtiyacı olduklarına karar veren gene Sophie olmuştu. "Bu şekilde tümünü halletmiş oluruz," diye açıklamıştı Mark'a.

Cecily, güvenilir olandı. Sophie'nin üniversiteden arkadaşıydı. Bekârdı ve ilkokul öğretmenliği yapıyordu. "Cess çocuğu olmadığı için Arthur'a zaman ayırabilir ve çocuğun büyüme aşamalarında doğru yol alıp almadığını bana söyleyebilir," dedi Sophie.

"Ve şüphesiz onun beş aylık bir dâhi olduğunu da onaylayabilir," diye dalga geçti Mark, karısının kafasından geçeni kolayca tahmin ederek. "Peki, ama dindar olduğuna emin misin?" diye ekledi.

"Kesinlikle. Dinle çok ilgilidir. Öyle olmak zorunda. Okulu, Londra'nın en mahrum bölgelerinden birinde. Orada yaşayanların, yüzde doksan dokuzunun Müslüman olduğunu söylemişti, sanırım."

Mark onaylar gibi başını salladı. "Fakat Cecily biraz radikaldir, öyle değil mi? Arthur için çocuk bezi kullandığını öğrendiğinde nasıl kızmıştı, hatırlasana, haftalarca konuşmamıştınız."

"Bunun üstesinden geldi artık. Ve zaten sosyal bilincini arttıracak bir vaftiz anne Arthur için iyi olacaktır. Dışarıda kendi-

si kadar şanslı orta sınıf ailelere mensup olmayan çocuklar olduğunu da anlaması gerekiyor."

"Haklısın." Mark kendi evlerinin bulunduğu sokağın güney Londra'daki en büyük sosyal konuta baktığını belirtmekten vazgeçti.

"Güzel. Karar verildi o zaman" diye güldü Sophie.

Heyecan verici ve itibarlı olması gereken vaftiz babası için Sophie, babası dondurulmuş gıda patronu olan eski bir iş arkadaşını seçmişti. Gelgelelim Richard, Arthur'un on vaftiz çocuğundan birisi olacağını açıkladığında Sophie hayal kırıklığına uğramıştı. Düşündüğü gibi Arthur, Richard için tek ve özel vaftiz çocuğu olmayacaktı.

"Tabii," diye söylenmişti Sophie, "diğerleri Richard'ı istediler, çünkü onun hiç çocuğu yok, zengin bir babası ve iyi ilişkileri var."

"Sen başka niçin Richard'ı istedin ki?" diye takılmıştı Mark.

"Çünkü," diye parladı Sophie. "Richard onu dışarı çıkarıp gezdirecek, şampanyalı kokteyller alacak ve kızlardan bahsedecek biri."

Sophie bu kararı aldıktan kısa bir süre sonra, Richard New York'a gidip erkek arkadaşıyla birlikte yaşayacağını bildirmişti. Asıl incitici olan bunu yazılı olarak bildirmiş olmasıydı. Sophie vaftiz babalığı davetini iptal edip eğlenceli ve itibarlı başka birini bulmaları gerektiğini söyledi.

"Fakat kim?" diye sormuştu Mark.

Güzel ve zor bir soruydu, yanıtı bulmak yine Sophie'ye düşmüştü. Sorun şuydu ki, tanıdıkları bütün erkekler evli ve çocukluydular, başka birisinin evladıyla ilgilenecek maddi manevi imkânları yoktu. Vaftiz günü yaklaştıkça, Sophie postacıya bile sormayı düşünmüştü. Adam hoştu, dost canlısı temiz ve çocuğu yoktu ama halihazırda bir kız arkadaşı olduğundan bu işin uzun süre devam etmesinin bir garantisi yoktu. Yine de hiç kimseyi bulamamaktan daha iyiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En sonunda yardım hiç beklenmeyen bir yerden gelmişti. Annesi tören hakkında konuşmak için hemen her gün arıyordu. Bir sabah Sophie telefonu açtığında 'Cambozola!' diye bağırdı Shirley.

"Pardon?" Sophie kaşlarını çattı. Hangi lisandı bu? "Kim?"

"Peynir, tatlım. Karar vermemiz lazım."

"Umurumda değil, anne," diye inledi Sophie. Şu anda haberlerde çıkan hoş spikerin vaftiz babası olmak isteyip isteyeceğini düşünüyordu. Üstelik medyadan tanıdık birileri olsun istiyorsa...

"Vaftiz babası arayışında hâlâ bir gelişme yok mu, tatlım?" diye sordu Shirley, kızının süt ürünlerine olan ilgisizliğinden tahmin ederek.

"Pek bir şey yok."

"Pekâlâ, bugün şehirde kiminle karşılaştım, asla tahmin edemezsin!" diye haykırdı Shirley. "Margaret Sharp!"

Annesi haklıydı, Sophie asla tahmin edemezdi. Eski erkek arkadaşının annesiyle karşılaşması olmayacak bir şey değildi, ne de olsa komşu köylerde yaşıyorlardı, fakat ondan bahsedişindeki sıcaklık şaşırtıcıydı.

"Margaret! Ondan hoşlanmadığını sanıyordum. Ben Simon'la çıkarken onun basit bir kadın olduğunu söylerdin."

"Bu nerdeyse yirmi yıl önceydi." Shirley burun kıvırıp devam etti, "İnsanlar değişir."

Sophie, Margaret Sharp'ı düşündü. Bir fabrikada çalışan tıknaz bir kadındı, endişeli bir hamsteri andıran yüzünü hatırlıyordu. Aniden Devonshire düşesi olmasının dışında, annesinin ilgisini çekebilecek kadar çok değişmesinin nasıl mümkün olduğunu tahmin etmek zordu.

"Simon'ın şu anki durumu son derece iyi," diye ekledi Shirley, sıradan bir şey söyler gibi. "Hertfordshire da malikânesi olan milyoner bir bankacı."

"Simon mı?" diye haykırdı Sophie. "Yani bankacı olduğunu biliyorum, ama..."

"Isıtılmış yüzme havuzu bile var!" diye kesti sözünü. "Ne kaçırdığını görüyor musun?"

Sophie çileden çıkmıştı. "Anne! Simon yirmi yıl önceydi. Sadece bir ay çıkmıştık. Hem sen onu sevmezdin, sivilceli surat derdin ona."

"Dediğim gibi," diye devam etti Shirley umursamazca, "insanlar değişir. Ondan hiç haber alıyor musun?"

"Doğum günlerimde hâlâ tebrik kartı yollar." Sophie, bunun sebebini pek anlamıyor, sekreterinin ajandasında doğum gününün kayıtlı olduğunu tahmin ediyordu.

"Mmm." Annesi kısa bir an sustu. "Pekâlâ, Margaret'i görünce aklıma bir fikir geldi. Senin problemine kesin bir çözüm."

"Nedir?"

"Simon'da *mükemmel* bir vaftiz babası imajı var."

"*Vaftiz babası* imajı!"

"Evet, neden olmasın?" diye kafa tuttu annesi. "Zengin, başarılı ve harika bir rol modeli. Arthur'un düzgün rol modellerine ihtiyacı var."

"Mark'ın iyi bir rol modeli olmadığını mı söylüyorsun?" dedi Sophie dokunaklı bir sesle. Niye soruyordu ki, tabii ki annesi bunu kastediyordu. Mark bir kitap satıcısı, Simon ise milyonerdi. "Her şey para değildir, biliyorsun," diye homurdandı.

"Peki, ama çoğu şey paradır. Her neyse, burada düşünmen gereken Arthur. Simon zengin ve başarılı biri, seninle hâlâ bağlantısı var üstelik ilerde Arthur'a çok yardımı olabilir. Ve açıkçası canım, zaman dolmuyor mu?"

Kilise temsilcisi gelmişti. Mark'ın ilk tanışmalarından itibaren hoşlandığı kadın temsilci, neşeli, cana yakın biriydi. Mark'ın 'İnanç' konusundaki kuşkulu yaklaşımına hiç aldırma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. Üstelik beklenmedik bir şekilde ilgili ve bilgili bir Liverpool fanatiği çıkmıştı.

Mark'ın, stilini Les Dawson'dan etkilendiği için çok beğendiği orggun başındaki yaşlı hanım, birkaç saniyelik anlaşılmaz melodiden sonra 'Jerusalem' şarkısını çalmaya başladı. İşaret buydu; Mark, Sophie, Arthur ve vaftiz anne-babası vaftiz beşiğine doğru öne çıktılar.

Birlikte düzenli bir grup oluşturdular. Parlak kırmızı saçlarını biçimsizce tepesinde toplamış olan Cess, tören için çingene pembesi bir elbise giymişti. Bu sadece pembe suratının mor görünmesine neden olmamış aynı zamanda hiç yakışmamıştı da. Sophie, bu arada, kendi çiçekli giysisinden de endişelendi. Tanrı'ya şükür ki Simon ile Mark gereği gibi ağırbaşlı görünüyorlardı. Özellikle Simon mükemmel görünüyordu.

Bu konuda, Mark pek emin değildi. Demek Simon Sharp, on sekiz yaşındayken Sophie'nin erkek arkadaşıydı. Açıkçası, uzun ve ağırbaşlı Simon'ı delikanlı olarak hayal etmek zordu.

Simon törene konsantre olmuş, aşırı şekilde kontrollü görünüyordu, kibar ama abartılı değildi. Yüzü donuk bir maskeyi andırıyordu, gözleri dikkatle izlemedeydi. Mark, onun önünde durmanın, kapısı açık bir dondurucunun önünde durmaktan farksız olduğunu düşündü.

"Çok da eğlenceli olduğu söylenemez, öyle değil mi? Vaftiz babasının eğlenceli ve itibarlı olmasını istiyordun," diye karşı çıkmıştı Mark.

"Ama Simon itibarlıdır," diye iddia etti Sophie. "Arthur Londra'da hukuk okumak istediğinde onun ne kadar etkili olabileceğini düşünsene. Simon'un pek çok hukukçuyla bağlantıları olduğuna eminim."

Mark kaşlarını kaldırdı. Arthur sadece birkaç aylıktı, fakat şimdiden, sanık kürsüsü dışında, baroya yakışmayacak bir hırçınlığa sahipti.

"Üstelik Simon bekâr ve hiç vaftiz çocuğu yok," diye ekledi Sophie.

"Evet, ama bu keyifli ilişkiler kurabilme yeteneğine dair bir şey söylüyor mu? Dediğim gibi, pek de eğlenceli görünmüyor," hie, Shirley'nin, kendisini kızdıran sözlerini tekrarladığı için suçluluk hissetti. Fakat elbette para, bir yere kadar, önemliydi. İç çekerek yokluğunun da öyle olduğunu düşündü.

"Bak, biz kendimiz için değil, Arthur için vaftiz babası seçiyoruz. Hem zaten, onun eğlenceli bir yönü var."

"Neymiş?"

"Annemin dediğine göre çok zenginmiş. Hertfordshire'da ısıtılmış yüzme havuzu olan bir malikânede yaşıyormuş." Sophie, Shirley'nin, kendisini kızdıran sözlerini tekrarladığı için suçluluk hissetti. Fakat elbette para, bir yere kadar, önemliydi. İç çekerek yokluğunun da öyle olduğunu düşündü.

"Onun adına sevindim." Mark etkilenmemişti. Havuzunda ya da malikânesinde Simon Sharp hâlâ aynı Simon Sharp'dı. Onun gibi soğuk bir adamı canlandırmak için sıcak yüzme havuzundan daha fazlası gerekliydi.

En sonunda Mark, Simon'ı kabul etmişti; çünkü bir insanın, en azından çok meşgul bir bankacının, yirmi yıldır görmediği arkadaşının oğluna neden vaftiz babalığı yapmak isteyeceğini hayal edemiyordu. Dolayısıyla Simon'ın bu daveti kabul etmesini de beklemiyordu. Zevkle kabul ettiğini öğrendiğindeyse, biraz da küçümseyerek, bu ilk gençlik ilişkisinin Simon'a Sophie'den çok daha fazla şey ifade ettiğini düşündü.

Mark, şu anda, vaftiz beşiğindeki Arthur'u tutan Simon Sharp'ı izlerken, Sophie'nin onunla evli olduğunu hayal etmeye çalıştı. Sarışın, hayat dolu karısının, bu heykel kadar ruhsuz adamda ne bulduğunu merak etti. Öte yandan, anne ve babasıyla *The Two Ronnies*'e gitmek de Sophie için alternatif bir gece eğlencesi olabilirdi, bunu kendisi söylemişti. Mark, James'in koltukta horlayıp, Shirley'nin esprileri anlamadığı sahneyi gözünde canlandırabiliyordu.

Sophie'ye bir göz attı, düzgün hatları pencereden gelen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

renkli ışık süzmesiyle aydınlanıyordu, ona gerçekten âşık olduğunu hissetti. Kendisinden önce Sharp'ın onu elde edememiş olması ne kadar harikaydı. Birbirlerini bulmuş olmaları, evlenmeleri ve şimdi de Arthur'a sahip olmaları.

Shirley de, şu anda vaftiz beşiğindeki Arthur'u tutan Simon Sharp'ı izlerken, Sophie'nin onunla evli olduğunu hayal etmeye çalıştı. Shirley için bu hayali kurmak Mark'dan çok daha kolay oldu. *Damadım milyoner bir bankacı. Kızımın Hertfordshire'daki ısıtılmış havuzlu malikânesi...* Kasabadaki bazı insanlara, özellikle Venetia Bothamley'e bunları söyleyebilmek için neler vermezdi. *Güney Londra'da Verona Yolu'nda oturan kızım editör yardımcısı ve damadım kitap satıcısı...* Her nedense aynı şey değildi.

Sevgiyle torununa baktı, ne kadar muhteşem bir oğlan çocuğu, ne kadar güzel bir vaftiz elbisesi ve ne kadar yazık ki babası... Neyse. Shirley öyle derin içini çekti ki, önlerinde bulunan beşikteki su dalgalandı. Esas şans kaçırılmış olabilirdi, ama en azından Simon, Arthur'un vaftiz babası olacaktı. Her şey kaybedilmiş sayılmazdı.

Şu anda vaftiz beşiğindeki Arthur'u tutan Simon Sharp'ı izlerken Sophie'nin hissettiği duygu ise şükrandı. Yirmi yıldır görüşmedikleri halde, vaftiz babalığı davetini beklemediği bir hevesle kabul etmişti. Bu davranışı, Richard'ın vefasızlığına tam tezat bir cevaptı. Simon'ın bazı önemli işleri sebebiyle buluşamamışlar, vaftiz hakkında sadece telefonda görüşebilmişlerdi. Bu yüzden fiziksel olarak onun ne kadar değiştiği hakkında bir fikri yoktu. Şaşırtıcıydı. Aslında, bugünlerde herkes gibi, o da zamana meydan okumuş görünüyordu.

1986 yılına özgü yandan ayrık, kısa kesim sarı saçları, kalın çerçeveli gözlükleri gitmişti. Değerli gayrimenkullerine rağmen, Simon'ın yüzü şaşırtıcı biçimde sıradan görünüyordu. Yakışıklı olmasına karşın, diye düşündü Sophie gözlerini hafifçe

kocasına doğru kaydırarak, koyu renk karışık saçları, hafif kırışık yüzüyle Mark'ın çekiciliğine Simon kesinlikle ulaşamazdı. Mark, karısının bakışlarını yakalamıştı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Sophie'nin kalbi aşkla çarptı. Yakışıklı, onu seven bir kocası ve güzel bir oğlu vardı. Dünyanın en şanslı kadınıydı o.

Son ilahi olan 'Yüce Tanrı ve İnsanlığın Babası' başladığında Sophie canı gönülden söyleyerek eşlik etti. Vitray pencerelerden yansıyan güneşin sıcaklığı içini mutlulukla doldurdu. Son birkaç günün stresi kayboluyordu. Şimdi yapmaları gereken tek şey gidip bahçede şampanya içmekti. Her şey mükemmeldi.

Kocalar Okulu / F.2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Simon Sharp, kilisenin çimlerle kaplı bahçesinde Shirley'nin torununu gururla gezdirmesini seyrediyordu. Shirley, şapkalı kafaların üstünden gülümseyip el sallayınca başıyla hafifçe ona selam verdi. Simon, kendisine gösterilen bu yeni, sıcak dostluğa hiç kanacak gibi değildi. Yıllar önce olsa belki, ama kızına kur yaparken gösterdiği o kibirli tavrını unutmamıştı. Sofrada, bezelye yerken çatalını yanlış kullandığı için attığı kahkahaları da... Sosyal konutlardaki evlerinin tam olarak nerede olduğu hakkında defalarca sorduğu nazik soruları da...

Çimlere saplanan yüksek topuğunu, bebekle birlikte düşmeden çıkarmaya çalışmasını izledi. Budala kadın, genç kız gibi giyiniyordu. Minicik eteği, kocaman gülünç şapkasıyla bugün her zamankinden daha rüküştü.

Vaftiz babalığı teklifi Simon için şok değil, ama sürpriz olmuştu. Sophie bunun annesinin fikri olduğunu itiraf eder etmez, sebebin para olduğunu açıkça anlamıştı. Normalde hayır derdi, ne de olsa, Sophie yıllar önceki bir yaz macerasıydı. Sophie'den sonra hayatına kimsenin girmemiş olması, onun hayatının aşkı olmasından ziyade Simon'ın gerçek aşkının para ol-

masıydı. Simon'ın başka şeylere ilgisi azdı, ama parayla kendisi arasına girecek şeylere, bir kadına mesela, hiç ilgisi yoktu.

İşi ve elde ettiği serveti Simon'ın bütün ilgi odağıydı. Çalıştığı uluslararası bankada hep daha da yükselmiş, daha da zenginleşmişti. Aslında daha da yükselip, zenginleşmesi için de bir engel görünmüyordu. Ta ki, Isaiah ve Abel Wintergreen kardeşlerin dramatik bir yönetim kurulu darbesiyle banka yönetimini ele geçirmelerine kadar...

Hızlı, sert ve ansızın vurmayı seven Wintergreen kardeşlerin tipik bir hareketiydi bu. Kurumsal finans çevrelerinde onların cesaretleri ve dehaları efsaneviydi. Elde ettikleri her şirket gelişmişti şimdi de Simon'ın zaten başarılı olan bankasının birkaç misli büyümesi bekleniyordu. Bu yüzden Simon'ın önündeki fırsatlar dikkate değerdi. En açgözlü rüyalarının bile ötesinde zengin olması muhtemeldi.

Simon'la bu mutlu son arasında sadece bir tek şey duruyordu. Ancak oldukça önemli bir şeydi bu. Wintergreen'ler aslen Güney Amerika'nın en yoksul bölgelerinden birinden geliyorlardı ve büyük bir tutkuyla bağlı oldukları kökleriyle gurur duyuyorlardı. Bu, kendini birkaç yönden belli ediyordu. İlk olarak, Wintergreen'ler takım elbise ve kravatı reddediyor, kovboy çizmeleri ve kareli gömlekleri tercih ediyorlardı. Aile hayatı hakkında katı ve değişmez görüşleri vardı. İki Wintergreen de 17 yaşında evlenmiş ve sekizer tane çocuk sahibi olmuşlardı. Şirkette, sadece evli ve çocuk sahibi olan personelin terfi ettiği dedikodusu dolaşıyordu ve dedikodu yaşananlarla da desteklenmiş görünüyordu.

Bu dedikodu, Simon'ı fazlasıyla tedirgin etmişti. Bir karısı ve bir ailesi olmadığı gibi, tanıdığı hiç çocuk da yoktu. İş arkadaşları evlatlarının mevcut tüm resimlerini çılgınca çerçeveletip masalarında sergilerlerken, Simon'ın çalışma köşesi suçunu kanıtlarcasına boş duruyordu. Bu zor duruma ve geleceğe yö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nelik korkunç tehdide karşı, Sophie'nin vaftiz babalığı teklifi bir mucize gibi gelmişti. Arthur oğlu olmayabilirdi ama bir vaftiz oğlu hiç yoktan iyiydi. En azından masasına koyabileceği bir şeydi.

Simon vaftiz için satın aldığı ileri-teknoloji, süper ince, aşırı pahalı kamerasını çıkarmak için ceplerini yokladı. Anneannesinin hâlâ gösteriş yaparak gezdirdiği Arthur'un uzaktan fotoğrafını çekmek üzereyken pembeli geniş bir şekil tökezleyerek resmin içine girdi. Bir an sonra Cess'le fena biçimde çarpıştılar.

"Tanrım, üzgünüm," dedi Cess soluyarak, çimlerin üzerinden telefonunu alırken. "Sizi görmedim. Telefonumla birkaç resim çekiyordum. Okulda, törenler üzerine yaptığımız bir proje için faydalı olacağını düşündüm."

"Oh,"dedi Simon hiç ilgilenmeyerek.

"Biz kilisede doğru dürüst tanıştırılmadık değil mi? Ben Cess. Vaftiz annesi."

"Cess," diye tekrarladı Simon hafifçe "Ben Simon."

"Sizi duymuştum. Bankacısınız değil mi?" İlgiyle ona baktı. "Sizce borçları azaltacaklar mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Simon anında. Borcun fazla olması daha iyiydi. Borç faiz demekti, faiz kar demekti.

"Hımm. Ancak bir Londra züppesi bunu söyleyebilir. Sizce bu Fairtrade şampanyası mı?" Nerdeyse boşalmış bardağını Simon'a doğru salladı.

"Hiç fikrim yok," diye soğuk bir yanıt geldi Simon'dan.

"Her neyse fark etmez, ondan çok içtim," dedi Cess neşeyle, dili dolaşarak.

Bahçenin başka bir yerinde Sophie, nihayet kavuştuğu Arthur kucağında, eski bir arkadaşıyla sohbet etmeye çalışıyordu. "Oğlan çok kıpır kıpır, şekerim" dedi arkadaşına, kundağı tekrar kollarının arasında tutmaya çalışırken.

Sophie Mark'ı görebilmek için etrafa bakındı. İşte oradaydı, biraz ilerde, bir grup arkadaşıyla, şampanya yudumları arasında başını geriye atarak kahkahalarla gülüyordu. Sophie daha bir kadeh bile içmemişti. Birden içini kızgınlık kapladı. Kesinlikle Mark'ın Arthur'la ilgilenme zamanı gelmişti.

"Ne zaman tekrar çalışmaya başlayacağını söylemiştin?" diye tembel tembel sordu Juliet.

"Arthur altı aylık olduğunda, yani Eylül başında. İki hafta kaldı." İş çantasını kapıp, yüksek topukları üstünde şık giysisiyle evden çıkmanın hayaliyle birden heyecanlandı. Etrafta kılıksız kıyafetsiz sandaletlerle boş boş dolaşmaktan ne kadar farklıydı.

"Bana göre değil," dedi Juliet, bir yandan esneyerek. "Ben çocuklarım olduktan sonra çalışmaya katlanamazdım."

Sophie gülmemek için kendini tuttu. Juliet, çocukları olmadan da çalışmaya katlanamazdı. Üniversiteden sonra ki üniversiteden tanışıyorlardı, Juliet'in iş hayatı e-posta siparişiyle çalışan bir yemek şirketine yaptığı isteksiz bir girişimden ibaretti. Cassandra ve Orlando doğduktan sonra kocasının Galler'deki babadan kalma evinin lüks rehavetine çekilmişti.

Ancak Sophie ona gıpta etmiyordu. Zengin olmak kesinlikle güzel olurdu, Mark'ın yakın zamandaki ani işten çıkarılmasının yol açtığı mali zorluklar olmasa elbette hayat daha güzel olurdu. Fakat Mark yerine kırmızı suratlı kaba Harry ile evli olmak. Bu güzel olmazdı, işte. Hem de hiç.

Ayrıca maddi zorunluluk olmasa da, Sophie kariyerini bırakmayı ciddi olarak hiç aklından geçirmemişti. Arthur'la evde olmanın olumlu tarafları vardı ve elbette hepsinden önemlisi oğluyla beraber olmaktı, ancak tam gün anneliğin onu er geç bıktıracağını da biliyordu. Doğum izninin sonuna yaklaştıkça dışarıdaki dünyanın bir kez daha onu çağırdığını duyabiliyordu; çalışmanın cazibesi, uygun kıyafetler ve uygun kemerler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat şu anda sadece alkolün çağrısını duyuyordu. Acilen. Gözucuyla, Arthur'un elindeki içkiyi bitirip, yanından geçen garsonun tepsisinden yenisini aldığını gördü.

"Bak," dedi Juliet'e, ümitsizce. "Lütfen bana bir kadeh ..."

"Oh Tanrım. Şunlara bak. Cassie! Lando! Bunların lanet dadıları nerede?" Juliet çocuklarının peşinden koştu.

O anda Sophie'nin yanında uzun ve iri bir şey belirdi. "Sana bir içki getirdim." dedi Simon Sharp.

"Ne kadar harikasın!" Sophie çok istediği kadehi aldı ve elindeki minyatür dijital kamerayı gösteren Simon'a gülümsedi. Parmaklarıyla düğmeye bastığında gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Vaftiz oğlunun pek çok fotoğrafını çekmek istemesi ne hoştu. Aynı zamanda dokunaklı; en iyi açıdan fotoğrafları çekebilmek için ne kadar da özen gösteriyordu. Yaklaştırıp uzaklaştıran kamera merceğine baktı. Çok pahalı görünüyordu. Fakat Simon da öyle değil miydi ki? Takım elbisesi belli ki kaşmirdi, ayrıca cildindeki pahalı Jermyn Caddesi tıraşı Mark'ın telaşla yaptığı yarım yamalak, baştan sağma işlerden çok farklıydı.

"Mark'ın işiyle ilgili sorununa son derece üzüldüm." Simon genizden gelen bir sesle mırıldandı.

Sophie birden şaşkınlık içinde öksürdü. "Pardon. Ne dedin?"

"İşten çıkarılmış olması ve her şey."

"Derhal yeni, harika bir iş buldu," diye savunmaya geçti Sophie.

Mark'ın son mesleki başarısızlığını Simon'a hangi boşboğazın ağzından kaçırdığını düşündü. Gözleri, annesini profitterol kulesi taşıyan bir garsonun arkasından koşuştururken yakaladı. "*Croquembouche* için yol açın!" Shirley'nin sesi titriyordu.

"Annen Mark'ın yeni bir iş bulduğundan hiç bahsetmedi." diye belirtti Simon.

"Tahmin ederim. Fakat aslında yeni kurulan bir yayın şirketinin geçici satış direktörü olarak işe başladı."

"Geçici?"

"Eğer başarırsa daimi olarak işe alınacak. Ve başaracak," dedi Sophie inançla.

"Maaşı iyi mi bari?"

Sophie böylesi bir samimiyet karşısında irkildi. Öte yandan, Simon vaftiz babalığının finansal görevlerini kesinlikle çok ciddiye alıyordu. Coutts'da Arthur için açtırdığı banka hesabına büyük meblağda bir çek yatırarak bunu göstermişti. Beş aylık oğullarının, yaşlarının toplamı yetmişi geçen annesiyle babasından daha fazla harcanabilir parası olması ciddi bir başarıydı.

"Fena değil," diyerek kısaca anlattı. Mark'ın yeni şirketi küçük, henüz tanınmamış bir şirketti. İddiası işi büyütmek ve tanınan sağlam bir şirket haline getirmekti. Sonra ödülleri toplayacaktı.

Simon içinden küçümseyerek alay etti. Kocasının çok az maaş aldığına emindi; kovulmuş insanların, yeni bir iş bulduklarında, nasıl acınacak halde minnettar olduklarını kendi deneyimlerinden biliyordu. Düşük ücretleri bile kabul etmeye hazır olmaları geçmişte birkaç kere sömürdüğü bir durumdu. Güneşin altında gülüp eğlenen Mark'a baktı. Bu apaçık yoksulluğunda bu kadar mutlu olacak ne bulduğunu merak etti. Bankada birkaç milyonu olmadan mutlu olmak Simon için anlaşılamazdı.

Şampanyayla cesaretlenen Sophie soru sorma sırasının kendisine geldiğine karar verdi.

"Hiç evlenmedin mi Simon?" diye neşeyle sordu.

"Ihm, hayır." Simon'ın kalbi çarpıyordu. Bankada bu tür sorulara hazırlıklıydı, ama vaftiz partisinin parıldayan güneşi altında böyle hassas bir konuda sorguya çekilmek korkunç bir şoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bununla birlikte şaşkınlığını Sophie'ye belli etmedi. Boş midesindeki şampanyanın etkisiyle çakır keyif olan Sophie sorularına devam edecek kadar cesaretlenmişti.

"Oysa birisine harika bir koca olabilirdin," diye takıldı.

"Sanırım, asla doğru kıza rastlamadım," diye mırıldandı Simon. "Senin kadar iyisini bulamadım, anlarsın işte," diye ekledi hafifçe.

"Oh, Simon!" diye bağırdı Sophie. "Sanki!..." Biraz utanarak, Simon'ın da istediği gibi, konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Yakında tekrar çalışmaya başlayacağım." dedi heyecanla.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

3. BÖLÜM

İşe döndüğünde Sophie'yi ilk şok eden büronun tamamen değişmiş olmasıydı. Önceki baş editör yardımcısı Anne gitmişti. Cesur ve heyecanlı bir esmer olan Anne, bir sendika başkanı gibi, yönetimin ona makul gelmeyen taleplerine karşı personelini korkusuzca savunmuştu.

Bu kötü bir gelişmeydi. Sağlam, güvenilir bir iş arkadaşı olmasının yanı sıra Anne'in birkaç çocuğu vardı ve onları görmek için eve zamanında gitme hakkını daima hararetle savunmuştu. Sophie, teoride gözüktüğünden daha zor olduğu pratikte ortaya çıkan, işle kreş arasındaki koşuşturmasında, onun anlayışlı tavrına güvenmişti. Ancak Anne'in geç çalışma saatlerine sürekli ve sık itiraz etmesinin sonucu olarak İnsan Kaynaklarına giden yolu yürümüş olduğunu şimdi anlıyordu. Anne, oradan çıkış kapısına ve oradan da *Aylık Yerbilimi* dergisinde yarım günlük bir işe gitmişti.

Her ne kadar tüm bunlar Sophie için olumsuz işaretlerse de, Lisa daha da kötü şeylerin habercisiydi. Anne'in yerine gelen Lisa, kırklı yaşlarda, erkek ve evlilik düşmanı bir kadındı. Karşı cinsle ilişkilerindeki başarısızlığı bu tutumunu kökleştirmiş görünüyordu. Kopkoyu siyaha boyanmış saçları ve parlak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

turuncu fondöteniyle, Sophie bu durumun Lisa'nın dış görünüşüyle de ilgisi olabileceğinden kuşku duyuyordu. Özellikle sedef rengi rujuyla birleştiğinde, makyajı dikkat çekici şekilde tuhaf hatta gülünçtü. Fakat onunla çalışmanın gülünecek bir tarafı yoktu.

Sophie ofise geldiğinde, her sabahki gibi Lisa sabit şekilde ofis saatine bakıyordu. Bu hareket, Sophie'nin on beş dakika geciktiğinden habersiz olma ihtimalini ortadan kaldırmak için planlanmıştı.

"Üzgünüm. Öğle yemeğinde telafi edeceğim." Sophie altı kat merdiveni son sürat koşarak çıktıktan sonra nefes nefese özür diledi. Asansörü bekleyecek ne zamanı ne de sabrı vardı.

Lisa'nın gözleri acımasız ve rimel yüzünden yapışkandı. "Yemek saatinde dün ve önceki günü telafi edeceksin."

Sophie gözlerindeki hiddeti saklamak için başını öne eğdi. *Lanet cadaloz*. Sonra, bu sabah kreşte ağlayarak bacaklarına yapışan Arthur'u hatırlamasıyla içini bir ıstırap dalgası kapladı. Eşyalarını masanın altına şiddetle fırlatarak her iki duygudan da kurtulmaya çalıştı.

Sophie'nin çantasının baldırına çarpmasıyla Lisa'nın yardımcısı Penny "Ahh," diye cıyaklayıp, iş arkadaşına ters ters baktı. Sophie homurdanarak özür diledi, ama içinden daha hızlı vurmuş olmayı diledi. Penny daha kötü değilse bile en az Lisa kadar kötüydü.

Terfi hakkını görmezden geldiği için Sophie başlangıçta Lisa'ya çok kızmıştı. Fakat şimdi yeni patronunun tüm dehşeti ayan beyan ortada olduğundan onun altındaki kişi olmadığı için rahattı. Penny her bakımdan Lisa'nın doğal ortağıydı, onun gibi ters, huysuz ve iğneleyiciydi. Diken diken, koyu kırmızı saçları, sert metal çerçeveli gözlükleriyle neredeyse onun kadar ürkütücü görünüyordu. O da bekârdı ve evli kadınlarla annelere özel öfke duyuyor gibiydi.

"Zeki, yakışıklı ve duyarlı bir erkeğe ne denir?" diye Lisa'ya seslenir,

"Hayal!" deyince de ikisi birden gülmekten katılırlardı.

"Bir erkeğin kalbine giden en hızlı yol nedir?" diye Lisa sorardı. "Keskin bir bıçakla göğsünden açılan!"

"Hah, ha."

Sophie bu karşılıklı atışmalara hiç tepki vermez, dinlemeye çalışırdı. Maksatlarının mutlu evliliği olan bir kadını incitmek, onunla alay etmek olduğu açıktı. Bu yüzden, bazı sebeplerden dolayı şu sıralar başarması güç olsa da, Sophie her zamankinden daha mutlu ve daha evli görünmeye karar verdi. Kendini işe yeniden adapte olmaya vermeliydi. Çünkü tek değişen şey personel değildi; derginin formatı da değiştiğinden iş yükü de artmıştı. Bu da başka bir sürpriz olmuştu.

Yayının önceki odağı olan ünlülerin yaşamları, dergi editörünün 'zamanın kıstasları' dediği bir kavrama dönüşmüştü.

Editörün kulağı Lisa, alt kadrosuna bunu 'kadın okurlarda tepki yaratmak üzere planlanmış duygusal senaryo araştırmaları' olarak tercüme etmişti. Senaryoların kararlaştırıldığı yazı işleri toplantıları elemanların özel hayatlarıyla doğrudan ilgili hale gelmişti. Editör yardımcısının 'Başarılı, Boşanmış ve Yalnız, Korkunç muyum, Neyim?' önerisi halıya gözlerini dikmiş kalabalığı harekete geçirmişti? Mutlu bir evliliği olduğu anlaşılan baş tasarımcının 'O Geri Döndüğünde' önerisi yazı işleri toplantısını sendeleyerek sessizce terk etmesine sebep olmuş, kimse onun gidişiyle ilgilenmemişti. Bu esnada, 'Hayatınızı Anneniz Yönetirse' önerisi, annesinin esaretinde yaşadığını önceden kimsenin hayal edemeyeceği, üretim bölümünden çok soğuk, çok iri ve çok maço bir adamdan gelmişti.

Sophie de herkes gibi bu gelişmelerle ilgilenirken editör yazısındaki tarz değişiklikleri, üzerine yeni görevler yüklemişti. Örneklemelere ağırlık verileceği için çeşitli ilişki uzmanların-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan her yazı için birkaç alıntı bulması gerekiyordu. Sophie, deneç vermeye en hevesli medya dostu Amerikalı evlilik terapisti Martha Krankenhaus'u ayarlamıştı. Tuhaftı, elbette. Hepsi gibi. Ama en azından telefona cevap veriyordu.

Onu şimdi aramak için kendisini cesaretlendirdi. Geveze fotoğraf editörü tarafından önerilen 'Erkekler Neden Konuşmakta Zorlanır?' konusunda bilimsel düşünceler isteniyordu.

"Dr. Krankenhaus," dedi Sophie, ilişki uzmanı doktor New York'da telefonu açtığında.

"Dr. Martha diyebilirsiniz. Dr. Krankenhaus çok mesafeli."

Sophie içini çekti. İsmi ne olursa olsun doktorun kendisi mesafeliydi. Tavırlarındaki duyarlılık, anlaşılması güç, karmaşık konuşma tarzıyla rekabet edebilirdi ancak.

"Erkekler neden konuşmakta zorlanır, Dr. Martha?" Sophie'nin parmakları, sel gibi akacağını düşündüğü sözcüklerden bir bölümünü yakalamayı beklerken, klavyenin üstünde öylece duruyordu. Dr. Martha kesinlikle konuşmakta zorlanmıyordu. Tersine. Beş dakika geçmişti ve hâlâ devam ediyordu.

"...erkek konuşma engellenmesi sendromuna en iyi yaklaşım; hastaların, fiziksel, duygusal, seksüel, psikolojik ve ruhsal güven ve büyümeyi besleyen durumlara nasıl katılacaklarını öğrenmelerine yardımcı olarak ve yardım-alan hastaların başaçıkma mekanizmalarını geliştirmelerini destekleyerek, öz-saygı ve öz-değer duygularını arttırmaktır. OK?"

"Teşekkür ederim, Dr. Martha. Bu... ıhm... Müthiş."

Sophie'nin sorumluluk alanlarından bir diğeri de astroloğa dil dökerek haftalık sayfa için tahminlerini istemekti. Marjorie Starr korkunç, çılgınca giyinen bir kadındı, kafasının üstünde yüzü kadar uzun kestane rengi büyük dalgalı saçları vardı.

Sophie faks makinesinden bu haftanın tahminlerini çekip aldı, kendi geleceğini okumasına gerek yoktu. Bu sayfa her zaman saatler alırdı ve gecikecekti. Yıldız işaretleri arasında yarışarak yanlışlıkları kontrol etti, Lisa ve Penny'i kafasından atmaya çalıştı.

"Bir çift yataktaymış," dedi Penny kahkaha atarak. "Adam 'seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım' demiş. Kadın 'seni özleyeceğim' diye yanıt vermiş. Ha ha!"

"Heh he," Lisa kıkırdadı.

"Çocuklu insanlar," diye devam etti Penny, Sophie nihayet paltosunu üstüne giymeyi başardığında, "bütün dünyanın kendi etraflarında döndüğünü sanıyorlar. Kreşe gitmek için işten erken çıkmak! Peki ya biz?"

Lisa'nın gözleri parladı. "Kesinlikle. Ya ben de line-dansı dersime veya kedilerime yetişmek istersem ne olacak?"

Sophie ayrılırken sessiz kalarak bütün anlayışını gösterdi. Line-dansı. Kediler. Ne hayat. Kendi hayatını hiçbir şeye değişmezdi, gerçekten değişmezdi. Fakat tabii bazı şeyler biraz daha kolay, biraz daha sorunsuz olabilirdi.

En yakın metro istasyonunun yürüyen merdivenlerinden bilek burkacak hızda paldır küldür indi. Kalabalık perona doğru itiş kakış giderken, o anda bir tren olması, trene yetişebilmesi, ineceği yere kadar da başka istasyonlarda durmaması için dua ediyordu. Little Explorers'a yetişmesinin tek yolu buydu.

Eskiden çocuk yetiştirmeyle ilgili bir kitap okumuştu; kitapta annenin çocuğunu kreşten almadan kendisine beş dakika ayırması, gerilimi üzerinden atıp rahatlaması, tekrar enerjisini toplaması gerektiği yazıyordu. 'Arabada otur, iş gerginliğinden kurtul ve birazdan paylaşacak olduğun muazzam kucaklaşmayı düşün.' Bu Sophie'yi güldürdü, bir zamanlar bunu ne kadar ciddiye almış olduğunu düşündü. Büyük kucaklaşma gerçekten önceliğiydi; Arthur'un kocaman gülücüğünü görmek, küçük vücudunu kollarına alıp bağrına basmak her zaman günün en gü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zel anıydı. Ancak dışarıda beş dakika fazla kalıp bunları düşünme imkânı, Charing Cross ve Kennington arasındaki metroda kaybolmuştu. Ve daha önce de Aries ve Virgo arasındaki metroda.

On dakika sonra, Sophie bebek arabasındaki Arthur'la birlikte kreş yolundan aşağı iniyordu. Mümkün olduğunca çabuk binadan ayrılmalıydı. Little Explorers müdürü, bekleyen listesi bu kadar kabarıkken, sürekli geç kalan anne-babalara hoşgörü göstermeye ihtiyacı ya da niyeti olmadığını çok açık belirtmişti. Zorlu ve yorucu işlerinin arasında bir de yeni bir kreş arama düşüncesi Sophie'nin midesini bulandırıyordu.

"Hey, Merhaba!" Otoparktan dostça bir ses çınladı. Hep yaptığı gibi yere odakladığı gözlerini kaldırınca, gülümseyen sarışın bir kadının, çocuğunu gümüş renkli bir bebek arabasına bıraktığını gördü.

Cana yakın annelerden biri olan Helen'di. Arthur Little Explorers'a başladığında Sophie kendisiyle benzer şartlarda olan, aynı semtten genç kadınlarla çevresini genişletmeyi ümit etmişti. Ancak bu gerçekleşmemişti. Çocuklarını, Young Explorers'a gönderen kadınların çoğu hemen hemen onunla aynı yaşta oldukları halde ona karşı çok arkadaş canlısı değillerdi. Parkı dolduran dört tekerlekli pırıl pırıl arabalarına binmeden önce bazen ikili, üçlü gruplar halinde sohbet ediyorlardı ancak Sophie pek çoğundan, soğuk bakışlardan başka bir şey alamamıştı. Sebebini tahmin edebiliyordu. Diğer annelerin günlük kıyafetleri bir örnekti; üstünde sallandıkları yüksek topukları, dar-kesim kot pantolonları, göğüs kısmı dapdar tişörtleri ve tüylü ceketimsi şeyleriyle feci şekilde göz alıcı bir gruptu. On altı yaşında gibi duruyorlardı, en azından arkadan bakıldığında. Ön taraf farklı algılanabilirdi, ama her zaman çok bakımlı ve epey makyajlıydılar.

Sophie, onların aksine, çoğu yemek tatilini son moda giysi

mağazalarında dolaşmak yerine, gözleri Boots'un kapısında, çalışarak geçirirdi. Stili zamana feda etmek tek tip kıyafetlerle sonuçlanıyordu, bugünlerde satın aldığı her şeyin koyu mavi ya da siyah olması bu yüzdendi. Kurtuluş Ordusu mensubu gibi görünebilirdiniz, ama en azından uyuşmazlık sorunu yoktu.

Çekici annelerin çoğu çalışıyor görünmüyordu, çalışıyor görünenlerinse çekici işleri vardı. Bir tanesi sözde başarılı bir roman yazarıydı. Diğeri BBC yapımcısı, bir diğeri aktris. Yine bir diğeri popüler tür Halkla İlişkilerde çalışıyor görünüyordu: bir sabah son model telefonunda soluk soluğa 'Şu an paparazziler Kate'in kâbusu,' dediğini duymuştu Sophie.

Sadece güler yüzlü sarışın Helen, normal bir anneye benziyordu. Tony Blair'i şahsen tanımış ya da Jane Austen'ın katmerli yazılarında adı geçmiş bile olsa bunu en azından kendine saklamıştı. Arthur'un Little Explorers'daki ilk haftasında, eve dönüş yolunun bir kısmını birlikte yürümüşler ve Helen'in Illyria Avenue'daki evinin, Verona Yolu'ndaki kendi evinden birkaç sokak ötede olduğunu memnuniyetle öğrenmişti. Eve birlikte yürüme ihtimalleri, Helen eve genellikle arabayla gittiğini söylediğinde kaybolmuştu. "Araba bugün kocamda." Gülümsemişti "Sırayla kullanıyoruz."

"Oh, tabii" Sophie, Mark'dan arabasını paylaşmasını hiç istememiş, o da hiç teklif etmemişti.

Helen'le arkadaş olmak için can atıyordu. Nazikti, işyerindeki gergin atmosferden sonra sakin ve rahatlatıcıydı. Oğlu, Teddy de ciddi yüzü, beyaza yakın açıklıktaki saçları, mavi gözleriyle güzel bir çocuktu.

Tek problem Arthur'un aynı fikirde görünmemesiydi. Kreş her akşam ebeveynlere o gün çocuğun ne yediği, hangi saatlerde uyuduğu, kimlerle oynadığı gibi konularda yazılı rapor veriyordu. Arthur'un tercih ettiği oyun arkadaşları listesinde Teddy hiç yoktu ve tahminen Teddy de Arthur'u istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophie, oğulları arasındaki uyum eksikliğinin Helen'le arkadaşlık kurmalarını tümüyle engellemese de, ilişkilerindeki bir sonraki adımı kısıtladığını hissediyordu.

Birbirlerine olan ilgisizliklerine bakılırsa, Teddy'i Arthur'la oynamak için Verona Yolu'na davet etmek aşırı kaçabilirdi. O, Arthur'a birçok arkadaş edinme imkânı sağlamışken, annesinin bir tane edinmesine bile mani olması haksızlık gibi görünüyordu. Fakat elbette Sophie, hiçbir ödül beklemeden anneliği seçtiğini kendisine hatırlattı.

En azından bu gibi ödüller için değil. Anne-baba olmanın ödülü, elbette, insanın kocasıyla birlikte çocuğunu yetiştirirken, onun gelişimini seyretmekten ve ona yardım etmekten alınan zevkti. Sophie, Mark'ın son zamanlarda yardım etme ve hatta seyretmedeki ilgisinin azaldığını düşünmemeye çalıştı. Her ne kadar fazla bahsetmese de yeni işi tüm zamanını alıyordu. Sophie de sormuyordu. Kendi işi kafasını yeterince dolduruyordu.

Helen'e el salladıktan sonra, Sophie evde onu bekleyen iki saatlik kargaşayı düşünmemeye çalıştı. İşe dönmesiyle birlikte, Arthur'un akşam banyosu yeni ve korkunç bir hal almıştı.

Her ikisi de bütün gün evdeyken, banyo nispeten daha kolay bir işti. Fazla değişeceğini beklemiyordu ama değişmişti. Şimdi, işten yorgun gelmiş ve Arthur'u kreşten almıştı, bu tıpkı güçlü ve isteksiz bir köpeğe banyo yaptırmak ve bebek tulumu giydirmek kadar zordu.

Sophie, bu mücadelede yardımcı olması için büyük bir istekle Mark'ın kendisinden önce eve gelmiş olmasını umdu. İşe döndüğü ilk günlerde Mark bu konuda titiz davranıyordu ama özeni zamanla azalmıştı.

Fakat tabii ki bu gece, Sophie her zamankinden daha yorgunken Mark evde olacaktı. Ön kapının anahtarını çıkardığında kapının açık olduğunu, koridorun sonunda Mark'ın uzun, güven veren siluettinin mutfaktan bahçeye açılan cam kapıda belirdiğini gözünde canlandırdı. Karısını neşeli bir şekilde karşıladıktan sonra bir fincan çay ya da daha sert bir şey isteyip istemediğini soracaktı (kesinlikle daha sert bir şey). İçkisini hazırladıktan sonra getirip Sophie'ye verecek, sonra Arthur'u yatağından alacak, kollarında sallayarak merdivenlerden yukarı çıkarıp banyoya koşacaktı. Bu esnada Sophie bitkin bir halde ayaklarını sürerek oturma odasına gelecek, kanepeye yığılacak, cin ve iyi kocalar için Tanrı'ya şükredecekti.

Ama köşeyi döndüğünde Verona Yolu'nda, evlerinin karşısındaki park yeri boştu. Şimdi yine kendi başınaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM

Mark kırmızı ışıkta beklerken sabırsızlanıyordu. Eve gecikmişti ve bu tümüyle Lance'in suçuydu. Tam çıkmak üzereyken, Genel Müdür belli ki hâlâ öğle yemeğinin etkisi altında, yalpalayarak odasına gelmiş ve 'kısa' konuşmalarından birine başlamıştı.

Geçmişte olsa, Mark belki onun bu tavrını eleştirirdi. Ne var ki, bu işini kaybetmeden önceydi; işten atılması Mark'ın bütün sistemini şoke etmiş, tekrar aynı şeyin olacağına dair içinde bir korku bırakmıştı. Her şeye rağmen Şarlatan'a kabul edildiği için memnundu; şirketin açık biçimde daha kat edecek çok yolu vardı ve Mark, yani geçici satış müdürü, bu yolda şirketi başarıya taşıyacak kişiydi.

"Yeniyiz, heyecan vericiyiz," diye tekrarlayıp durmuştu Lance bu gece, tilki gözleri hırsla parlayarak. "İsmin anlamı bu işte. Şarlatan – mizah, cesaret, bir parça tehlike, beklenmeyeni bekle. Bütün bunlar."

Mark ciddiyetle başını sallamıştı. Personeli konusunda kesinlikle beklenmeyeni beklemişti. Lance'in kendisine verdiği eleman sayısının iki mislini ümit etmişti. Lance için bu beklenmeyen bir haberdi veya öyle gibi yapıyordu. Mark konuyu tekrar açabilmek için 'küçük konuşma'yı bir fırsat olarak kullanmıştı.

"İmkânı yok, yapamayız dostum" demişti Lance yayvan ağızla, Jermyn Street giysisinin kollarını çekerken. "Paramız yok. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

Mark işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Yayıncılık genel olarak kötüye gidiyordu, satışlar dibe vurmuştu, zaten önceki şirketi de Mark'tan 'feragat' etmesinin sebebini böyle açıklamıştı. Şarlatan'ın kaderi tümüyle sonbahar yayın listesine bağlıydı. Listenin incileri, bir romanla edebi olmayan bir kişisel gelişim kitabıydı. Yazarlarına büyük miktarda avans ödenmişti. Bu 'yatırım' hem maliyetleri karşılayacak hem de üstüne kâr edecekti.

Mark satışları arttıracak bir strateji oluşturması gerektiğini biliyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı, ama Şarlatan'ın satış grubu tecrübesizdi, küçüktü ve firmanın kitaplarını, sert rekabetin döndüğü piyasaya saldırganca sokma görevi onları ürkütmüştü.

"Korkarım en iyisini yapmak zorundasın," diye uyardı Lance purosunun mavi dumanları arasında.

Sonunda birlikte otoparka vardıklarında Lance, Aston Martin'inin yanında durdu. "Sana iyi bir haberim var, dostum. İşe yeni birini aldım. Büyüleyici bir Halkla İlişkiler Müdürü, ismi Persephone. Sütunlar üzerinde bir beyin," diyerek Mark'a manalı bir bakış attı, "hem de oldukça güzel sütunlar. Sana çok yardımı olacak."

Mark, şimdi, trafik ışığında beklerken bu haberi düşünmeye daldı. Birisinin halkla ilişkiler bölümüne atanması gerçekten iyi haberdi. Medyayla ilişkileri idare edecek ve çeşitli tanıtım kampanyalarında Mark'ın satış grubuyla birlikte çalışacak birine şirketin gerçekten çok ciddi ihtiyacı vardı.

Arabayı sürerken önünden geçtiği mağazaların yüzüne vu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ran parlak neon ışıkları onu biraz olsun canlandırdı. Persephone'un gelişi hiç değilse Sophie'ye söyleyeceği olumlu bir şeydi. Gecikmesinden dolayı kuşkusuz sinirli olacağı düşünülürse bu faydalı olacaktı.

İçini çekti. Sophie bugünlerde sürekli huysuz ve tersti. Yorulduğunu biliyordu ama o da kendisini enerji deposu gibi hissetmiyordu. Hem bir kadın dergisinin sayfalarını kontrol etmek ne kadar zor olabilirdi? Lanet bir göz atma, kitap alıcısını etkilemekten kesinlikle daha kolaydı. Bu işi kaybetmemeliydi. Başarmak zorundaydı, unvanının önündeki geçici sözcüğünü değiştirmeliydi. Bunu yapacaktı, ani bir güven duygusuyla kendi kendine söz verdi. Bu işi başardı mı her şey güzel olacaktı.

Verona Yolu'na yaklaştıkça suçluluk hissetmeye başladı. Eve erken dönmeyi planlamıştı, ama patronu son dakikada toplantı yapmak isteyince ne yapabilirdi ki? Üstelik Arthur'u yıkamak ne kadar zor olabilirdi?

O akşam banyo, Sophie'nin hatırladıklarının en kötüsüydü. Bebeğin yeni çıkan dişleri, diş fırçasının dikkatli kullanılmasını gerektiriyordu, ancak Arthur, annesinin fırçayı ağzına sokma çabalarına hem bedeni hem ağzıyla muazzam derecede karşı koyuyordu. Sophie kulakları kapıda, her an polisin ya da komşuların kapıya dayanmasını bekleyerek, oğlunun tekmeleri ve çığlıklarıyla mücadele etti.

En sonunda insanüstü bir gayretle Arthur'u karyolasına koymayı başardı. Parmaklıklar arasından, tehlikeli bir kaçağı yakalayıp kafesleyen birinin ferahlığıyla ona baktı. Arthur'un hapsedilmesine verdiği kızgın, gümbürtülü tepki, Sophie aşağı inerken merdivenlerde yankılanıyordu.

Alkol. Sert alkol. Kızgınlığını ve bozulmuş sinirlerini yatıştırırdı.

Çömelerek büfenin alt kısmını araştırdı. Geçenlerde şurada bir şişe cin vardı. Bir yerde. Gittikçe artan bir çılgınlıkla zencefil şarabını, yumurta likörünü ve kimsenin içmediği diğer içki şişelerini şangırdatarak umutsuzca sarı-kırmızı parlak etiketi aradı. Belediyenin şişe toplama gününde, geri dönüşüm kutusuna koyduğu şişeler arasında olabileceği fikrini kafasından çıkardı. Bitirmiş olamazdı. İhtiyacı vardı; o soğuk, kuvvetli, coşkun hissine de, devamında gelen yatıştırıcı etkisine de.

Ne var ki şişe orada yoktu. Hayal kırıklığıyla canı sıkılmış, utanç veren güçlü alkol isteğiyle aşağılanmış halde mutfaktaki süpürülmemiş fayans döşemeye çöktü, gözleri üzüntüyle ekmek kırıntılarına takıldı.

Bu perişan tabloyu davetsiz bir telefon sesi hareketlendirdi. Yerinden fırladı, ani bir korkuyla canlanmıştı. Şu ana kadar Mark'ın bir kaza yüzünden gelememiş olma ihtimali hiç aklına gelmemişti.

Arayan annesiydi. Elbette, Sophie tahmin etmeliydi. Telefon etmek için kızının en kötü anını bulma konusunda ustaydı.

"Sorun nedir? Sesin çok bıkkın geliyor."

"Biraz yorgunum o kadar. Arthur'u daha yeni yatağına götürdüm, bir parça zor oldu."

"Mark daha dönmedi mi?

"Hayır..."

Shirley sıkıntıyla haykırdı. "Bebekten hemen sonra işe başlamanın senin için ne kadar yorucu olduğunun farkında değil mi?"

"Ihm, evet tabii ki farkında, ama..." dedi Sophie otomatik olarak, ama gerçekten farkında mı diye de düşündü.

"İdeal olanı, senin çalışmak zorunda kalmaman," diye yakındı Shirley. "Ben hiç kalmadım, şükürler olsun baban yeterince kazanıyordu."

"Anne, ben çalışmak *istiyorum*," Sophie bunu kastediyormuş gibi görünmek için sözünü yarıda kesti. Aslında, tabii ki is-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tiyordu, ama teoride. Açıkçası, Lisa, Penny, Dr. Martha ve Marjorie Starr'la bir gün bile geçirmek istemezdi, fakat evin dışında bir hayatı olsun istiyordu, üstelik şimdiki işinin ona sunacağı fırsatlar da olacaktı. Öyle umuyordu. Tabii sebat edip orda kalabilirse.

"Eğer sen böyle düşünüyorsan... Her neyse tatlım, önümüzdeki hafta geleceğimi söylemek için aradım. Gizli silahımı görmek için."

Shirley'nin gizli silahı, alnına düzenli aralıklarla iğneler yapan Dr. Carmichael adında bir Harley Caddesi estetik cerrahıydı. Shirley Botox'u hayatının sonbaharında keşfetmiş, Mark'ın iğrenmesine rağmen coşkuyla benimsemişti. "O şeyin ne olduğu hakkında herhangi bir fikri var mı?" diye yakınmıştı Mark, tiksintisini paylaşan Sophie'ye. Fakat son günlerde, uykusuz yüzüne işe geri dönüş stresinin de eklendiğini gören Sophie, Dr. Carmichael'i kendisinin de arayabileceğini düşünüyordu.

"Yeni koleksiyonlarını görmek için Selfridges'e de uğrayacağım. *Buldum,*" diye aklına bir fikir gelivermiş gibi ekledi. "Öğle yemeğinde Oyster Bar'da buluşalım."

"Sevinirim, anne." Sophie sabırlı görünmeye uğraşıyordu. "Yine de zamanı ayarlamak biraz zor olabilir." Bir haftalık sabah gecikmelerini telafi etmeden Oxford Caddesi'ne deniz mahsulleri yemeğe gitmek tam bir meydan okuma olurdu.

"Vaftizden sonra Simon'ı gördün mü?" Shirley merak ediyordu.

Sophie kaşları çattı. Simon? Haftalardır aklına bile gelmemişti.

"Hayatım!" diye çıkıştı Shirley. "Arthur'un vaftiz babasını daha sık görmelisin. Onunla teması kesme."

"Haklısın, anne." Belli ki, Arthur'un temas kuracağı vaftiz anne-babasından, daha gösterişsiz ve daha yoksul olan anne tarafı, Shirley'nin ilgisini çekmiyordu.

"*Buldum!*" diye haykırdı Shirley. "Doğum günün yaklaşıyor. *Onu* çağırmak için mükemmel bir fırsat. Böylece Arthur'u da görmüş olur. Ne de olsa onun vaftiz babası."

"Anne doğum günüm aklıma bile gelmedi. Henüz düşünecek zaman bulamadım."

Nihayet Mark geldiğinde, Sophie fırının yanında durmuş gücünü toplamaya çalışıyordu.

"Merhaba, hayatım!" dedi yüksek, canlı bir sesle, karışık duygularını bastırmayı ümit ederek.

"Nerede kaldın?"

"Lance'le toplantıdaydık," diye inledi.

"Nasıl yani, tam günün sonunda mı, gitmen gerektiğini söyleyemedin mi?"

Mark içini çekti, "Bak, sadece beş dakika fazla şirkette kaldım, istekli görünmem gerek."

Sophie tehlikeli şekilde yaklaştıkları kavganın bir faydası olmayacağını düşünerek, kendini zorlayıp gülümsedi.

Mark ferahlayarak zeytin dalını aldı. "Üzülme," diyerek güven verdi. "Sonbahar listesi lanse edildiğinde işler yoluna girecek."

Sophie onun yorgun yüzündeki iyimser ışığa destek vermek istedi. "Tabii, girecek."

"*Kızıl Cenaze Arabası* yok satacak," diye ekledi Mark güvenle.

"Bu Stalin hakkında olan mıydı?"

"Evet, Stalin'in emri altında yaşayan aristokrat bir Moskova ailesi hakkında," diye Mark nazikçe düzeltti.

Sophie gülümsedi. "Okumalıyım. Ben artık Stalin'in boyunduruğunda yaşıyorum," dedi tavanı gösterip tam üstündeki Arthur'un yatak odasını işaret ederek.

Sophie antreden mutfağa geçerken, Mark'ın kanepeye yığıldığını gördü; elinden bıraktığı çantası, paltosu ve Evening

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Standard gazetesi oturma odasının meşin döşemesine saçılmıştı.

Canı daha da sıkıldı. Biraz önce dizleri üzerine çöküp Arthur'un etrafa dağıttığı oyuncakları toplamıştı, şimdiyse Mark gelip elindekileri yere atmıştı.

"Vay canına, ne gün," Mark parmaklarıyla gözlerini kapatıp inledi.

"Benimki de aslında o kadar harika değildi," diye usulca belirtti Sophie. "Lisa tüm gün iğrençti ve Penny aşağılıktı."

Mark hafife alan bir işaret yaptı. "Bırak şu sinir bozucu şeyleri. Aldırma onlara."

"Bütün gün karşılarında otururken bunu yapamam. Sen en azından dolaşabiliyorsun. Toplantılara falan gidiyorsun."

"Toplantılar!" Mark şaşkınlıkla baktı. "Gitmem gereken toplantıların çoğunun aslında ne kadar sıkıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Uyanık kalmak için bazen masanın altından kendimi tekmelemem gerekiyor."

"Evet, uyanık kalmaya çalışmak zordur, bildiğime emin olabilirsin." diye cevap verdi Sophie sert bir şekilde.

Yılgınlık içinde birbirlerine baktılar. Küçük çıkışmalar sonra ağız dalaşı derken iş tam bir münakaşaya dönmüştü.

Kıyısından dönebilmek için Sophie bir kez daha uğraştı. "Birkaç hafta sonra doğum günüm var," diye mırıldandı buzdolabından roka çıkarırken.

Mark şaşırmış görünmemeye çalıştı. Şimdiye kadar doğum gününü hiç unutmamıştı ama bu sefer Allah'tan Sophie hatırlatmıştı.

Sophie onun bariz şaşkınlığını görmemişti. Keyif ve huzur içinde, en beklenmeyen yere, salata kutusuna gizlenmiş, dolu bir şişe Pinot Grigio'nun tıpasını çıkarıyordu. Yeşilimsi-sarı sıvıyı bardaklara doldururken gülümsedi. Kendi doğum günü her zaman anılmaya değer olmuştu. Gerçek bir özel gün.

Gözlerinin önünden geçmiş görüntüler akmaya başladı, müthiş bir keyifle izliyordu şimdi Scarborough'da geçirdikleri o akşamüstünü; doğum günüydü, North York Moors'da bir kulübe kiralamışlardı. Hava, rüzgâr muhteşemdi. Sahilde yağmura yakalanmışlar, hazır aldıkları çayların ellerini yakan bardaklarını tutmakta zorlanarak, kâğıtta balıkla kızarmış patates yemişlerdi. Mark kulübeden ödünç aldığı turuncu, acayip çirkin kukuletalı palto içinde gülünç görünüyordu. Yağmurdan korunmak için taş sopalardan, çakmaklara, göğüslerinde püsküller dönen çıplak kadın önlüklerine kadar her şeyi satan bir dükkâna sığınmışlardı. Paranın satın alamayacağı türden bir güzellikti o gün yaşadıkları.

Bir diğer doğum gününü, hafta sonu Galler'de bir kır evi otelinde geçirmişlerdi. Mark'ın büyüleyici olduğunu düşünerek rezervasyon yaptırdığı odalar, dönüştürülmüş çatı katı odaları çıkmış, alçak tavanı ve kirişleriyle onun boyunda birisi için imkânsız olduğu kanıtlanmıştı. Kafasına aldığı birkaç sersemletici darbeden sonra odada kaldığı süre boyunca dizlerinin üstüne çöküp sürünmüştü. Bütün hafta sonunu Toulouse-Lautrec sütine gülerek geçirmişlerdi.

Mark salonda uyukluyordu. Uyku onu şimdiden uzaklara çekmişti. Sophie elinde iki kadehle geldiğinde sıçrayarak uyandı.

"Bu sene ne yapacağız?" diye sordu yüzü mutlu anılarla parlayarak. Kendisi gibi onun da son birkaç dakikadır sevgiyle geçmişi andığını sanmıştı.

"Ne hakkında? Oh, doğum günün, elbette, kesinlikle, evet..." Mark gözlerini açmakta zorlandı. "Dışarı çıkabiliriz..."

"Ee-vet," dedi Sophie tereddütle. Bebek bakıcısı ayarlamanın, dışarıda geçirilen gecenin kendisinden hem daha pahalı hem de daha güç olduğunu düşündü. Bütün gece hemen her gelişmede aranacaklardı. Hiç de rahat olmayacaklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rarey.org

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye önerdi. "Birkaç kişiyi davet edebiliriz." Annesinin fikri o kadar da kötü değildi. Şenlikli bir şey olurdu, üstelik evin güvenli sınırları içinde.

Mark uykulu gözlerle karısına baktı. Bir davet? Sosyal düzenlemeler yapmayı göze alamıyordu. Yatak dışında evle ilgili planı yoktu. Şüpheyle, "Kimleri?" diye sordu.

O anda Sophie'nin aklına parlak bir fikir geldi. Daha önce düşünmemiş olması inanılmazdı. Sadece Simon değil, Cecily de! Onları birlikte eve davet etmeliydi. Simon, doğru kızı bulamamakla ilgili ne demişti? İki yalnız insan... Hem de Arthur'un vaftiz anne ve babası, daha ne olsun.

"Neden Simon ve Cess'i davet etmiyoruz?" diye sordu neşeyle. "Arthur için harika olur. Ayrıca o ikisini bir araya getirmek de müthiş olur."

Mark inanamadı. Sophie sadece bir akşam yemeği değil aynı zamanda çöpçatanlık yapmayı planlıyordu. Şimdiye kadar Simon ve Cecily'den daha az uyumlu bir çift görmediğini söylememek için kendini zor tuttu. Biri mükemmel bir okul müdiresi, diğeri para-yapma makinesi. Fakat Sophie'nin heyecanlı yüz ifadesinden bu fikre takılıp kaldığını anlayabiliyordu. Onun doğum günüydü, ne de olsa.

"Müthiş. Evet, güzel. Harika. Pekâlâ, Simon geliyorsa fıkralarımı gözden geçirmem lazım. Adamın ne kadar eğlenceli olduğunu biliyorsun."

"Kaba olma,"diye çıkıştı Sophie.

* * *

Yemekten sonra Mark Sophie'ye ne söylemek niyetinde olduğunu hatırladı. "Lance bana güzel haberler verdi." diye seslendi kanepeden.

Sophie bir romana konsantre olmaya çalışırken karşı koltuktan "Zam mı? " diye mırıldandı. Ellinci sayfaya gelmişti, ama kitabın konusu hakkında hiç fikri yoktu.

"Neredeyse onun kadar iyi," diye göz kırptı Mark. "Yeni bir Halkla İlişkiler Müdürü. Adı Persephone."

"Oooh," diye takıldı Sophie. "Memnun olmana şaşmamak gerek. Son moda aksanlı seksi bir esmer mi?"

"Neden bahsediyorsun? Sanki hiç başka bir kadına bakmışım gibi."

Daha sonra, yatakta Sophie'yi kendine çekti. Mark hep tutkulu bir âşık olmuştu. Sophie de onun kadar ateşliydi ancak Arthur'un doğumuyla birlikte ya sürekli yorgun ve uykusuz olduğundan fırsat bulduğunda uyuyuveriyor ya da bitap vücudunu büzerek bebeğin yanında kalıyordu. Fakat bu gece eski sıcaklıklarından bir şeyleri yeniden keşfetmiş gibiydiler. Sophie sonrasında mutlulukla Mark'ın sıcak sırtına sokulurken, bunun sebebinin çıkmasına ramak kalan kavga olduğunu düşündü. Belki daha sık kavga etmeliydiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. BÖLÜM

Sophie otuz yedinci doğum gününün sabahı, duştan çıktıktan sonra çıplak vücudunu aynada baştan aşağı gözden geçirdi. Banyo aynasını, Mark'la birlikte çarşılarda gezip, antika dükkânlarını dolaşabilecek zamana, enerjiye ve serbestliğe sahip oldukları dönemde satın almışlardı. Orijinal bir aynaydı; zamanında Doğal Tarih Müzesi'nde bir vitrinin arka panelini oluşturmuştu. Belki de bu yüzden, pekiyi bir örneği sayılmasa da Sophie aynaya bakarken kendini hep bir model gibi hissederdi.

Kaygıyla lavabonun altındaki basküle baktı. Tartıda insan hep düşündüğünden daha fazla, banka hesabındaysa hep düşündüğünden daha az çıkar, diyen evrensel yasayı en azından doğum gününde doğrulamak istemiyordu.

Mark Sophie'nin ardından aceleyle banyoya girdi ve etrafı deli gibi karıştırarak diş fırçasını aramaya başladı. "Ben kilo aldım değil mi?" diye iç geçirdi Sophie, yalanlaması için aynadan en çekici bakışıyla Mark'a bakarken.

Oysa Mark onun gözlerine bakmıyordu. Diş fırçasını bulduktan sonra şimdi de macunu bulma telaşındaydı. "Hımm," diye mırıldandı dikkatsizce, aklı başka yerdeydi.

Sophie şok olmuştu. Bu onaylama mıydı? Şişman olduğunu

mu söylüyordu? Üstelik *doğum gününde*? Mark'ın sıktığı diş macunu tüpüne bakarken gözlerini ateş bürüdü. "Neden hiç diş macununun kapağını kapatmıyorsun?" dedi hiddetle. "Hep rica ediyorum, ama sen hiç dikkat etmiyorsun. Sürekli ortadan ikiye kıvrılmış durumda iğrenç ve yapış yapış bırakıyorsun."

Sophie kapıyı çarpıp çıkarken Mark hayretle arkasından baktı. Saat daha sekiz bile değildi ama şimdiden ölümcül hatayı yapmıştı. Tam olarak ne sormuştu karısı? Şu anda bir mayın tarlasıydı Sophie. Sen parmak ucunda yürü, yine de patlamadan kaçama.

Dişlerini fırçalarken esas düşüncelerine geri döndü. Lance satış rakamları ve rakiplerini geçme konusunda her zamankinden daha fazla sıkıştırıyordu. Mark her iki durum için de bir çift yeni elemana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kafası çalışan iki eleman. Fakat Lance onun talebine kulaklarını tıkıyordu, üstelik yeni Halkla İlişkiler Müdürü çok beklediği kurtarıcı yerine tam bir baş belası çıkmıştı.

Persephone aklına gelince dişlerini daha şiddetli fırçalamaya başladı. Kesinlikle lanet olası bir işe yaramazdı. Tek bir lansman partisini ya da imza gününü onun özel ilgisine bırakmak başa bela almak demekti. Bu arada, rakip firmaların yazarları sürekli olarak tanıtım haberlerinde boy gösterirken, Şarlatan'ın yazarlarının ortalarda görünmeyişi Persephone'un medyayla ne kadar başarılı ilişkileri olduğunu göstermişti.

Persephone. 'Daima telefonda' onun için daha uygun bir isim olurdu. Cepten yaptığı hayati görünen konuşmalar ki Mark'ın tahminine göre bunlar kuaförü, annesi ve köpek bakıcısıyla yaptıklarıydı, bütün gününü alıyordu. Son model telefonunda, Mark'ı gördüğü anda acilen gözlerini kaçırarak, eşlik etmesi gereken yazara veya şirin görünmesi gereken kitabevi müdürüne gerginlik içinde, "Ya, ya! Evet!" diyordu sürekli.

Halkla İlişkiler Müdürü'nü düşündükçe Mark'ın içine sıkın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tılar bastı. Onun işe alınması Mark'ın sorumluluğunu azaltmamış, daha da yük bindirmişti. En az iki satış elemanı alınması yönündeki istek listesine, hararetli biçimde Persephone'un gitmesini de ekledi.

O akşam Sophie kötü başlayan doğum gününün kötü devam ettiğini her haliyle yansıtıyordu. Şimdi yine Arthur'u her zamanki mücadele ve çığlıklar içerisinde tek başına yıkıyordu. Bu arada aşağıda, parti yiyecekleri süper market torbalarından çıkarılıp açılmış, silinmemiş, mutfak tezgâhına yayılmıştı; yarım saat içinde misafirler bekleniyordu.

Fakat yine de bütün o ağır torbaları eve kadar getirmek muazzam bir başarıydı. İki tavuk, bir limonlu turta, sakızkabağı, patlıcan, domates, üç şişe kırmızı şarap ve bir şişe şampanya almıştı. Londra'nın diğer yakasından, trafiğin en yoğun saatinde metroyla tüm bunları taşımanın verdiği ıstırap, ağır torbaların avuçlarında bıraktığı iz gibi beynine kazınmıştı.

Ofis doğum günlerinin sıradan geleneği yüzünden öğleden önceki son yarım saatte son derece sıkıcı bir şekilde fotokopi makinesinin etrafında plastik bardaktan şarap içip, editör sekreteriyle havadan sudan konuşmaya mecbur bırakılmıştı. "Ben belirli bir yaştan sonra doğum günlerinin insana neşeden çok keder verdiğine inanırım, katılmıyor musunuz?" diye sormuştu Penny. Daha sonra Sophie'ye, herkes adına editör tarafından arı poleninden yapılmış bir cilt serumu armağan edilmişti. Sophie güzellik rafında çürümekte olduğundan şüphelendiği hediyeyi nazikçe kabul etmişti.

Kreşte Helen mutlu yıllar dilediğinde Sophie onu da doğum günü yemeğine davet etmek için ani bir arzuya kapılmıştı. Diğer taraftan yemeğin bir amacı vardı ve oldukça özel sayılırdı. Simon Cess'e değil de Helen'e âşık olabilirdi. Bir de çocuklarının karşılıklı ilgisiz olmaları problemi vardı. Arthur'un raporlarında hâlâ Teddy'den eser yoktu.

"Oh, *Arthur*!" diye feryat etti Sophie, küvetten taşan ılık suyla sırılsıklam olunca.

"Sen misin Sophie?" merdivenlerin altından Simon Sharp'ın sesi geldi. Sophie dehşetle küçük bir çığlık attı. Acelesinden ön kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Simon erken gelmişti. Neredeyse otuz dakika. Lanet olsun, bu inanılmazdı. "Banyodayım," dedi nefes nefese. "Arthur'u yıkıyorum."

Simon'ın sert, ciddi yüzü kapıda belirdiğinde Sophie görünüşüne çeki düzen vermeye çalışıyordu. Ancak bu girişimi Arthur'un suratına kocaman köpüklü bir tokat atmasıyla son buldu. Üstelik ıslak, üstüne yapışmış, 'İyi Adamlar Nereye Gitti?' yazan tişörtünden belli olan meme uçlarının fena halde farkındaydı. Zamanında Mark bu tişörtü eğlence olsun diye almıştı.

"Merhaba, Simon!" dedi soluk soluğa. Yüzündeki sabunu sildi, saçını toparlayıp üstüne çeki-düzen verdi. Makyaj çantasını o sabah saat yedi buçuktan beri görmemişti, zaten sabah da çok kısa bir an kendine bakabilmişti; rimel ve ruj ihtiyacından daha acil şeyler vardı kafasında. Ta ki, işe giderken yarı yolda aniden Oxford Caddesi'nin Photo-Me bölümündeki aynada çatık kaşlı, yaşlı bir kadın görüp, dehşet içinde bunun kendisi olduğunu fark edene kadar...

"Merhaba," diye donuk sesiyle yanıtladı Simon.

Vaftizdeki gibi kusursuz görünüyordu, ayakkabıları mükemmel cilalı, saçları özenle taranmıştı. Uzun kolunu kaldırdığında, göz alıcı beyaz manşetinden gümüş bir kol düğmesi parıldadı. Diğer elindeyse kocaman bir Jo Malone çantası taşıyordu.

"Mutlu yıllar," dedi.

"Oh, Simon! *Teşekkür ederim*!" diye heyecanla haykırdı Sophie. "Jo Malone'a bayılırım."

O kayıtsızca etrafa bakarken, Sophie banyosunun lükse olan ilgisini pek yansıtmadığının farkındaydı. Aşırı parlak bir

ampul duvarların rutubetten kabardığını, yer yer kaplamaların döküldüğünü acımasızca ortaya çıkarıyordu. Banyonun dekoru her zaman yarım yamalak bir iş olmuştu; Mark, ilk taşındıkları zaman tümünü değiştirmek yerine, 60'ların kızılımsı pembe renkteki banyo takımlarının rengini yumuşatmak için yeşile boyamıştı. Bu her şeyi daha da kötü yapmıştı.

Arthur banyosunun içinden, şüpheyle yeni gelene bakıyordu. "Aşkım!" dedi Sophie endişeli bir neşeyle, "Bak, bu senin vaftiz baban, Simon!"

Arthur etkilenmemiş görünüyordu. Bu arada Simon ceketinin cebine elini sattı. "Bunu Arthur için aldım. Sevebileceğini düşündüm."

"Ih, ıh," Arthur gösterilen süslü paketi almak istercesine elini sallayarak mızırdandı.

Sophie kurdeleyi çözüp kutunun kapağını açtığında içinden gümüş bir diş teli çıktı. "Olağanüstü" dedi çarçabuk, bir yandan da Arthur'un eline geçen her şeyi etrafa fırlatma alışkanlığını bildiğinden elindekini saklamaya çalışıyordu.

"Mark henüz gelmedi mi?" diye sordu Simon, Sophie'nin duygularını bilmeden.

"Birazdan gelir." Sesi gerginliğinden ötürü aniden boğuk çıktı ama rahat görünmeye gayret etti. Mark burada değildi, bu akşam doğum günüydü ve yapması gereken birçok şey vardı, bu çıldırtıcı ve inciticiydi.

Tam o esnada şansı dönüverdi ve kapı zili çaldı. "Simon aşağıya inip... Cecily'e kapıyı açabilir misin?" Cess'in tam adını kullanmaya karar verdi, böylesi en azından kulağa daha çekici geliyordu.

"Tabii ki."

"Teşekkürler." Suyu hızlıca karıştırırken Simon'a minnetle gülümsedi. Arthur'un banyoda talihsiz bir şey yapmadığından tam olarak emin değildi, ama suyu hızla karıştırırsa kimse ne

olduğunu göremezdi. "Cecily'i vaftiz töreninden hatırlıyorsun tabii. Senin vaftiz eşin. Anne olan." Simon sessizce banyodan ayrıldı.

Onun aşağı inmesiyle Sophie biraz olsun rahatladı. Simon'la Cess'in tanışmaları ve kendisinin hazırlanması için artık yol açılmıştı. Aslında Mark'ın da hatırlattığı gibi, vaftiz töreni boyunca hiç konuşmamışlardı. Şimdi pekâlâ kaybettikleri zamanı telafi edebilirlerdi. Gerçekten, onları ne kadar çok baş başa bıraksa o kadar iyiydi. Garipti, bu çöpçatanlık fikri onu nasıl da neşelendirmişti, sanki vaftiz anne babasının mutlu beraberliği onun özel hayatındaki sorunları düzeltecekti. Mark hâlâ hangi cehennemdeydi? Fazlasıyla iyi bir mazeretti olsa iyi olurdu.

Arthur, şimdi beşiğinde çığlıklar atarken, uykuya dalması için annesi ısrarla 'Ali Babanın Bir Çiftliği Var'ı söylüyordu. Çığlıklar arasındaki kısa boşluklarda, alt kattan gelmesini beklediği sesleri duymak için kulak kabarttı ama bir şey duyamadı. Ses seda yoktu. Merdivenlerin başına sessizce sokuldu ve Simon'ın gergin bir biçimde Cess'e Londra'nın neresinde yaşadığını sorduğunu duydu.

"Peckham."

"Anlıyorum,"dedi Simon. "Biraz güvensiz bir bölge sayılır, öyle değil mi?"

"Evet, tabii sorunları var ama canlı, çok kültürlü, sevgi dolu olağanüstü bir bölge,"dedi Cess yaşadığı yeri savunarak. "Her neyse, siz nerede oturuyorsunuz?"

"Zamanımı Knightsbridge'deki dairemle Hertfordshire'daki malikânem arasında geçiriyorum."

"Bir kişi bu kadar mala nasıl sahip olabilir?" diye kızgınlıkla sordu Cess.

Sophie rimel sürme işini hızlandırdı.

"İsterseniz şampanyayı açabilirsiniz" diye aşağıdakilere seslendi.

Mark *neredeydi*? Özellikle şu anda salonda yaşananlar gibi zor durumlarda onun rahat, cana yakın varlığının nasıl etkili olduğunu bildiğinden Mark'ın yokluğuna daha da fazla söyleniyordu. Niye burada değildi? Onu nasıl böyle hayal kırıklığına uğratabilirdi.

Aşağı katın sessizliğini, keyifsizce patlayan bir şişe mantarı bozdu.

Ayak sesleri merdivenin dibine kadar geldi.

"Ben mutfaktaki poşetleri açayım. Bu arada belki atıştıracak bir şeyler bulurum," diye seslendi Cess. "Mark henüz gelmediğine göre, sen de biraz zaman kazanmış olursun."

Sophie bunun söylenmesini bekliyormuş gibi inledi.

"Yani, biz burada boş boş oturuyoruz," diye vurgulayarak devam etti Cess, "Bizim de bir faydamız olabilir."

On dakika sonra Sophie aşağı indi. Cess yiyecek poşetlerini açmıştı. Parti için Afrika tarzı sarı bir basma elbiseyle, onu tamamlayan koyu yeşil tozluklar giymişti. "Bu tavuk doğal şartlarda yetiştirilmemiş." Sophie'yi suçlarcasına pişmemiş çiğ tavuğu elinde salladı.

"Oh, öyle mi? Bilseydim almazdım." Sophie, Simon'ı görebilmek için telaşla etrafa göz attı. Bir an korkuyla, gittiğini sandı. Oh hayır, işte oradaydı. Salonda, Evening Standard gazetesine gömülmüş oturuyordu.

"Cehennem yolları," Cess tavukla oynamaya devam ederken acımasızca uyardı, "iyi niyet taşlarıyla örülüdür. Nasıl bir hayat yaşamış olduğu hakkında hiç fikrin yok. Peki, ya bu çiftlik somonu mu?" diyerek paketi kaldırdı.

Sophie sabırlı olmaya çalışıyordu. Tanrı onu affetsin, bilmiyordu, ama aslında aldırmıyordu da ve eğer böyle devam ederse, Cess sadece dolabın arkasındaki bayat leblebilerin yenmeye uygun olduğunu söyleyecekti. Her şey korkunç derecede yanlış gidiyordu. Cess ile Simon besbelli birbirlerinden nefret etmişlerdi. Yiyecekler sağlıksızdı ve Mark'dan hâlâ hiç haber yoktu.

"Mark tam olarak ne zaman gelecek?" diye sordu Cess. "Geç kalmadı mı?"

"Evet, gecikti," diye üzgün üzgün mırıldandı.

"Gerçekten düşünemedi mi, doğum gününde..."

"Evet, düşünmeliydi" Sophie nerdeyse ağlayacaktı.

"Sen olsan düşünürdün," diye gürledi Cess. "Değil mi?"

Sophie titreyen dudağını ısırdı.

"Erkekler!" Cess, Simon'ın oturduğu tarafa doğru bakarken öfkeliydi.

Cess ordövrleri servis etti. Şüpheli çiftlik somonu mönüden çıkarılmış, yerine su teresi ezmesi konmuştu. Sophie sıcak, samimi bir sohbet başlatabilmek için konu ararken, Cess, okulun oyun sahasını satın alıp geliştirmek isteyen süpermarket şirketinin fenalıkları hakkında heyecanla yüksek perdeden konuşmaya başladı. Bu konu, Sophie'nin niyet ettiğinden farklı bir ateş yakmıştı. "Bir işletmeyle," diye belirtti Simon, "mücadele edemezsiniz." Oysa Cess etmişti, hem de epey uzun süre.

Çatalını bırakırken Cess'e "Bu nefis," dedi Sophie. Aslında midesi o kadar çalkalanıyordu ki zorlukla yiyebildi. Toplam on kere Mark'ı cep telefonundan aramıştı. Giderek kötü bir şey olduğuna dair şüpheleri artıyordu. Acaba, hastaneleri aramaya başlamalıydı? Ya da polisi? Sonra, kamu kuruluşlarının değerli vaktini harcadığı için Cess'den azar işiteceğini düşündü ve biraz daha beklemeye karar verdi.

"Kuşkusuz geç saatlere kadar çalışmak onun için normaldir?" dedi Simon.

Cess, sicili konusunda yaptığı gibi tavuğun kendisini de servis ederken söylendi. Sophie iştahsızdı; o kadeh kadeh kır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mızı şarap içerken, Simon'la Cess ara verdikleri süpermarket münakaşasına devam ettiler. Sophie, besbelli her ikisinin de istemediği, romantik ilişkiyi düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Şimdi tek ümidi yumruk yumruğa gelmemeleriydi. Mutsuz doğum gününü tamamlamak için tek ihtiyacı, Arthur'un vaftiz annesinin vaftiz babasını aşağılık, faşist bir kapitalist domuz olmakla suçlamasıydı.

Sophie tatlı servisini kendisi yaptı. Sarhoş vaziyette limonlu turta'ya mumları yerleştirip, yaldızlı kutusundan çıkarmadan masaya getirdi ve yanına birkaç çatal koydu. Tabaklara ne gerek vardı? Başka her şeye ne gerek vardı?

Simon, ağırbaşlı bir şekilde mumları yaktı ve birlikte 'Mutlu Yıllar''ı söylediler. Bitmeden önce Sophie Simon'a, gözleri parlayarak, bir şampanya daha açması için yalvardı.

"Şampanya bitti," dedi Simon, ciddiydi.

Bu bardağı taşırmıştı. Sophie hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşlarından şişip kızarmış yüzünü kaldırdı. "Özür dilerim," dedi, titreyerek duygularını kontrol etmeye çalışırken. "Korkarım kendi kocam, kendi doğum günüme gelmeyecek."

Saat on biri çeyrek geçe Mark kapıdan girdiğinde onu karşılayan manzara buydu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

6. BÖLÜM

O akşam erken saatlerde, Şarlatan'ın en önemli yazarının imza töreninden yirmi dakika kadar önce Mark kitabevinin önüne arabasını park etti. Bir şey unuttuğuna dair can sıkıcı bir duygu içindeydi, sanki yapması gereken başka bir şey vardı. Bulanık düşüncelerle geçen birkaç dakikadan sonra, bugünlerde hep bir şeyler için belirsizce suçluluk duyduğunu hatırlayarak bunu kafasından attı. Çok geçmeden düşünceleri yerini öfkeye bıraktı. Kalemleri, yazar koltuğunu ve bunların imza günü için uygun olduklarını kontrol etmesi gereken kişinin, geçici satış direktörü, yani kendisi olması saçmaydı. Bunun Halkla İlişkiler Müdürü'nün işi olması gerekirdi.

Bununla birlikte, değil Kral Alexander'ı, şirket yazarlarından herhangi birini Persephone'un insafına bırakmak gerçekten büyük riskti. Önceki akşam Kral'ın kendisi hiddet içinde Mark'ı çağırmıştı. Waterstone's kitabevindeki bir imza gününde kalemini değiştirmesi için tam yirmi dakika Halkla İlişkiler Müdürü'nün dikkatini çekmeye çalışmış, fakat Persephone sürekli telefonda konuştuğundan dikkatini çekmeyi başaramamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Mark Persephone'un Kral Alexander kampanyasına fikirleriyle katkıda bulunduğunu biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorun hiçbir fikrinin iyi olmamasıydı. Fakat en kötüsü, belli başlı kitabevlerini, arkasında kitaplarla dolu bir tabut olan kızıla boyanmış, doğal boyutlarda bir cenaze arabası sergilemeye ikna etme önerisiydi.

"Oh, sizce iyi bir fikir değil mi?" demişti hayal kırıklığıyla, Mark'ın sıkıntılı yüzünü gördüğünde. "Sizce de gerçekten müthiş olmaz mı?"

Gıcırdattığı dişleri arasından, "Bence gerçekten itici ve caydırıcı olur," dedi Mark. "Ayrıca, fazla kelime kelime tercüme, çünkü kızıl cenaze arabası aslında bir araba değil. Kitaptaki insanların Stalinist yönetimden ne anladıklarını simgeleyen, medeniyetin sonuyla ilgili bir mecaz." Kitabı okusaydın çok iyi bilirdin, diye de ekledi içinden.

Mark şimdi, Kral'ın imza törenini denetlemekten başka seçeneği olmadığını hissetti. İlgili kitabevi, en büyük ulusal zincirlerden biriydi ve çok önemli bir müşteriydi. Sadece iş güvenliği ve terfi beklentileri değil, evdeki karışıklığın düzelmesiyle ilgili tüm beklentileri de Kızıl Cenaze Arabası'nın birinci sırayı aldığı ağustos listesinin başarısına bağlıydı. İş hayatı - özel hayat dengesi? Açıkçası bir denge yoktu; en hassas dengeler bozulmuştu.

Fakat her şeye karşın, çok çalışmasının karşılığını görüyordu. Satış stratejisi başarılı olmuştu. Persephone'un sabotajlarına rağmen *Kızıl Cenaze Arabası* iyi gidiyordu, Mark'ın hiç beklemediği kadar iyi. Kampanya biter bitmez, Lance'den satış ekibini güçlendirmesini ve kendisine her konuda yardım ederek sorumluluğu paylaşacak bir asistan vermesini isteyecekti.

Mark alışveriş merkezinden içeri girdi ve büyük kitabevi zincirinin şubesine doğru hızla ilerledi. Kral henüz gelmemişti; Persephone tamamen beklenmedik biçimde ilk defa erken gelmiş, beklendiği gibi ise telefonuna yapışmıştı. Mark dikkatini, müdürün etkileyici ve çarpıcı olacağına söz verdiği Alexander'ın kitaplarına çevirdi.

Birden büyük bir dehşetle sarsıldı. Gözlerini dikip dikkatle baktı. Hakikaten inanamıyordu.

Kitapevi asistanlarının yanında gururla durdukları koca bir duvar dolusu *Kızıl Cenaze Arabası* kitabı, Mark gelmeden önce özenle dizilmişti. Büyük kitabevi zincirinin çok sevilen ciltleri üzerine kocaman indirim etiketleri yapıştırılmıştı.

"Neden onları *oraya* yapıştırdınız?" diye en yakındaki asistana sorarken Mark zorlukla soluyordu. Asistan eliyle, telefon konuşmasını sürdüren Persephone'u işaret etti. "O böyle yapmamızı istedi. En dikkat çekici yer olduğunu söyledi."

Tamamı iki yüz tane olması gereken etiketler, kitabın ismindeki birinci kelimenin son iki harfiyle ikinci kelimeyi tamamen kapatmışlardı. Bu da Mark'ın kendisini, üzerinde Kız Arabası yazan bir yığın romana bakarken bulduğu anlamına geliyordu.

Aceleyle Halkla İlişkiler Müdürü'nün yanına gitti. Persephone bir süre daha çene çalıp, 'Ciao' diyerek nihayet telefonu kapattıktan sonra Mark sert şekilde kitapları gösterip "*Kız Arabası* yazıyor," dedi.

Persephone kitaplara önce boş gözlerle baktı. Sonra elleriyle çırptı, "*Kız Arabası*," diye tekrarlayıp garip seslerle kıkırdamaya başladı.

Mark dizlerinin üzerine çökmüştü bile, vitrin raflarından kitapları indirip, etiketleri çıkarıyordu. Saatine baktı, Kral Alexander'ın gelmesine iki dakika kalmıştı.

Bu koşullar altında eve gitme planlarını erteledi ve imza töreni bitene kadar orada kalmaya karar verdi. Başka bir şey yapmak büyük sorumsuzluk olurdu. Şimdiye kadar bu romanla ilgili satışlar dahil her şey planlandığı gibi yolunda gitmişti. Şu anda hiçbir hata yapılmamalıydı. Sophie anlayış gösterecekti. Oradan sıvışıp karısına bir telefon etmeyi çok isterdi, ama biranda kıyamet kopabilirdi, üstelik şarjı da bitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu vahim başlangıçtan sonra imza töreni sorunsuz devam etti. Sonunda arabasıyla eve dönerken, Mark ailesini düşünmek için kendisine izin verdi. Sophie'yle Arthur hoş bir sürprizi hak ediyorlardı. Bu ilk parti kitaplar piyasaya sürülür sürülmez birlikte harika bir yere gideceklerdi. Arthur'a bakacak dadıların olduğu şu lüks tatil yerlerinden birine. Sophie'yle beraber şampanya barlı havuzda tembellik edecekler, kendilerine bol vakit ayıracaklardı.

Bu düşüncenin heyecanıyla eve vardığında mutlu bir şekilde arabasını park etti. Yukarı doğru yürürken salonun ışıklarının açık olduğunu görerek şaşırdı. Beklediğinin tersine Sophie yatmamıştı. Birden endişeye kapıldı. Bir şey mi olmuştu?

Koridora geldiğinde duyduğu hıçkırık sesleriyle iyice telaşlandı. Sophie hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ve sonra, aniden hatırladı. "Aman Tanrım," Mark soluk soluğa mutfağa koştu. Karısı gözyaşları içinde, Simon Sharp'la birlikte masada oturuyordu. Elbette. Doğum günü. Davet.

Sonraki birkaç gün Sophie için bunaltıcı bir ıstırap içinde geçti. Doğum günü akşamının utancı yüreğini acıtmış, içini yakmıştı. Mark'ın bütün özürlerine ve apaçık pişmanlığına rağmen, Sophie aralarında bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Şimdiye kadar asla, hiçbir zaman doğum gününü unutmamıştı; Noel'i nasıl hiç unutmamışsa... O kocasınınkini unutmayı asla hayal bile edemezdi. Arthur'unkiyle birlikte kalbine kazınmıştı. Ama belli ki Mark'ın kalbinde onunki yoktu.

Otuz sekizinci yaşının on beşinci gününde, Sophie'nin yaraları hâlâ kapanmamıştı. Mark'ın yalvarmalarına dayanamayarak, doğum günü felaketini asla tekrarlanmayacak bir dalgınlık kabul edip, onu affetmesine rağmen bir gece önce başka bir tartışma daha çıkmıştı. Görünüşte, sebep davet gecesi değildi; bu incitici konuyu asla tekrar açmayacağına dair kendi kendine söz vermişti, fakat henüz dinmemiş kızgınlığı kuşkusuz münakaşayı alevlendirmişti.

Sophie, akşam saatlerinin Mark ve kendisi için tehlikeli zamanlar olduğunun artık farkındaydı; huysuz kıvılcımların alevlenip büyük kavgaya dönmesi muhtemel saatler... Sabahları kavga etmemek nispeten daha kolaydı; uyku yeterli gelmeyebilirdi, ama zihin dinlenmiş oluyordu. Sabah, insan, şartlar elverdiği derecede dinçleşmiş hissederdi ve önünde upuzun bir gün olurdu.

Oysa akşam, Lisa ve Penny'nin insanı hırpalayan sözlerine tüm gün boyunca göğüs gerip, yelkenli gibi gerildikten sonra, Sophie daha güçsüz, daha ağlamaklı, daha kızgın hissediyordu. O kadar yorgundu ki artık canı yanıyordu; gözleri ağrıyor, onları güçlükle açabiliyordu. Dolayısıyla, beklediğinden bir saat sonra Mark geldiğinde, ne kadarı kaldıysa akşamın zaten kötü başlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra, Mark yine hazıryemek yemekten şikâyet edip söylenince, gidişat tehlikeli bölgeye doğru yön değiştirmişti. Sophie bunu hemen başlangıçta durdurmuştu. "Ev yemeği yemek istiyorsan, *kendin* pişir," dedi hırsla, yapamayacağını bilerek. Ve kendisi de artık yapmayacaktı. Niye sıkıntıya girecekti ki? Şayet Tanrı çalışan kadınların yemek pişirmesini isteseydi, M&S somon ve brokoli makarnasını yaratmazdı. Zahmetsiz, çok az bulaşık ve tavsiye edilen günlük beş porsiyon sebzenin üçü.

İlerleyen saatlerde bir şişe Côtes du Rhône şarabı açıp kanepede birbirlerine sokuldular; akşamın ilk gerilimi atlatılmıştı. Sophie sonunda rahatlayarak kanepeye yığılmıştı, Mark ise televizyonu açmış, DVD'leri karıştırıyordu. Kutuları şiddetle altüst etmesi ve kendi kendine söylenmesi Sophie'yi rahatsız etti. Başını kaldırıp "Ne oluyor?" diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mark ona suçlayıcı gözlerle baktı."DVD'lerin hepsi karışmış. *Cennetin Krallığı*'nı açtım, içinden *Teşekkürler Oswald* çıktı."

Sophie gözlerini kırpıştırarak baktı. "Oh, evet. Daha önce onu seyrediyorduk. Arthur Oswald'a bayılıyor."

"Jeremy Irons'ı bekliyordum." Mark elindeki küçük, renkli diske baktı. "Melon şapkadaki mavi ahtapot çıktı."

Sophie gerginliğin tırmandığını hissetti. Mark'a, disk yerleştirme becerilerini beğenmiyorsa, eve erken gelip, banyosundan önceki o zor yarım saati Arthur'la geçirebileceğini önermekten kaçındı. "Sadece karışmışlar, hepsi bu. Ben bir DVD çıkardığım zaman, player'a koyduğum DVD'nin kutusuna koyuyorum."

"Ama neden doğru kutuya koymuyorsun?"

"Çünkü" Sophie makul olmaya çabaladı, "şimdi söylediğim gibi, o kutuda yenisini koymak için player'dan çıkardığım DVD oluyor."

"Eee, *Cennetin Krallığı* nerede şimdi?" Mark bıkıp usanmıştı. Bu küçük odadan dışarı çıkarılmak, bu durumdan ve geçirdiği günden uzaklaştırılmak istedi. Bunu yapması için Jeremy Irons ve onun Haçlı Ordusuna güveniyordu.

Sophie omuzlarını silkti. "*Çuf-Çuf Hurra!*"

"Ne?"

"*Tren Thomas ve Arkadaşları* DVD'si. Arthur buna hasta oluyor."

"Hasta," diye homurdandı Mark, manyakça gülen mavi treni kutusuna yerleştirirken, "doğru kelime. Her neyse," somurtarak ekledi, "Cennetin Krallığı burada değil zaten. *Heavy Metal Grubu* var bunda."

"Oh evet. Doğru. *Cennetin Krallığı, Tamirci Bob*'un içinde.

Nihayet aradığı diskin yerini bulduktan sonra Mark sabrı taşmış şekilde içini çekti. "Senin bu huyun çok sinir bozucu."

Sophie için bu kadarı fazlaydı. Kanepenin minderleri üzerinde dikleşerek, "Sinir bozucu?" diye haykırdı. "Senin beni sinir eden huylarını duymak ister misin?"

Mark şimdi pişman olabilirdi. Sophie boş bir kalenin önünde durmuş, vurmak için pozisyon alıyordu. Aceleyle bazı şaşırtma taktiklerine yeltendi. "Eğer doğum günü partisini kastediyorsan, bunu konuşmuştuk. Ne kadar üzgün olduğumu..."

"Hayır, onu kastetmiyorum." Boğazında bir yumru hissetti, bir tıkanma hissi, sanki birçok şey dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Tanrım, nereden başlayayım? Doğum günü partisi, tabii, evet, kötüydü. Berbattı. Ama sadece o değil. Diğer bütün şeyler de var. Arthur'la bana hiç yardımcı olmaman –"

"Çünkü evde olmuyorum. Biliyorsun, iş yüzünden," Mark şaşkınlık ve panik içinde savunmaya geçti. Sınırın aşıldığını sezebiliyordu.

"İyi, ama bazen evde oluyorsun," diye gürledi Sophie. "Örneğin geceleyin. Ama Arthur ağladığında sen uyumaya devam ediyorsun."

"Çünkü çok yorgun oluyorum," diye öne sürdü Mark. Ancak daha söylerken bile bu bahaneyle Sophie'yi alt edemeyeceğinin farkındaydı.

Gelgelelim Sophie başlamıştı bir kez. Mark pişmanlık içinde suçunun farkına vardı. "Mesele sadece Arthur ağladığında kalkmaman değil. Çok... Pek çok... Milyonlarca şey var. Islak havluları yatağın üzerinde bırakman, bulaşık makinesini asla boşaltmaman, temizlerin üstüne kirli tabakları koyman. Dolapların kapaklarını hiç kapatmaman ya da hiçbir şeyin kapağını yerine koymaman veya buzdolabından aldığını geri koymaman. Mutfaktaki çöp kutusunun poşetini çıkardıktan sonra asla tekrar yerine koymaman; bu yüzden içine ne zaman bir şey atsam çöp yere düşüyor. Klozet kapağını kapatmaman ya da bittiğinde tuvalet kâğıdını yenisiyle değiştirmemen. Yemek pi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şireceğim diye, fırına bir şey koyup, en yüksek dereye ayarlayıp bırakıp gitmen ve yanmaya bırakman... Aaah!" diye inledi Sophie, hayal kırıklığının gerginliğiyle başını ellerinin arasında sıkarken.

Hepsi küçük şeyler, hepsi önemsiz şeyler diye düşündü, ama tümü birlikte olunca ne kadar önemli görünüyorlardı. Ve ne kadar da çok hasar vermişlerdi. Sanki seneler boyu canını sıkan bütün düşünceler, bir zamanlar çok sağlam olan aşkların yağmur ve rüzgârın taşı aşındırması gibi yıpratmıştı.

Mark'ın paltosunu asmak yerine mutfak masasına atması. Madeni paraları, Arthur'un ağzına atması için, yığınlar halinde evin her tarafına bırakması. Kendisiyle hiç konuşmak istememesi... Geçenlerde bir gece, sadece ne kadar süreceğini görmek için önce Mark'ın konuşmasını beklemişti. İnanılmazdı; eve geldiğinde "Selam canım, nasılsın?" demesiyle sonraki ilk sözü arasında kırk beş dakika geçmişti. Buzdolabını açtığında, nihayet "Süt bitmiş," demişti.

Sophie'nin konuşmasının sonunda uzun bir sessizlik oldu. Geçirdiği şokla birlikte Mark kendini savunmaya çalıştı. Üzgün bir şekilde "Ama ben yararsız değilim," dedi. "Kimse söylemeden Arthur'un bezini değiştirebilirim. Bana düşen toz alma işini yapıyorum."

"Evet, haftada bir kere bir parça temizlik yapıyorsun. Ama ikimizden biri duş aldığında veya Arthur'un banyosundan sonra, her seferinde banyoyu kim temizliyor? *Ben*." Sophie derin bir nefes aldı. Kontrolsüz, ateşli bir konuşma daha yapmasına ramak kalmıştı ama kendini tutmak istedi. Çünkü Mark anlamamıştı; bu çok açıktı. Bir anne olarak neler hissettiğinden, her şeyiyle kendisini sabırlı olmaya ve Arthur'a sevgi dolu yaklaşmaya verdiğinden ve asla ona kızmadığından hiç haberi yoktu. İşyerindeki hayal kırıklıklarından, iş arkadaşlarının tahriklerinden, magazinin son teslim tarihi stresinden, ofise zamanında

girip çıkmasıyla ilgili problemlerden de hiç haberi yoktu. Kötü hissetmesi bu kadar şaşırtıcı mıydı?

Mark düşünceli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Düşünüyorum," dedi usulca.

"Evet?" Sophie'nin sesi umutla yükseldi. Onu anlayışla karşılayacak mıydı? Bitkin ve moralsiz olduğunu, tükenmiş özsaygısıyla sevgi ve güvene ihtiyaç duyduğunu, tüm bunların farkında olduğunu ve üzülmemesi gerektiğini, onu hiç suçlamadığını söyleyecek miydi?

"Ihm, şu iş ve hayat oyununu gereğinden fazla büyüttüğünü düşünmüyor musun? Bir parça daha işgüzar, bir parça daha acımasız olsaydın..."

"Ne?! Kelimeler Sophie'nin kızgın dudaklarından bir kez daha yağdı. Gerçekten, dolu gibi yağdı.

Acı, Mark uğradığı bozgundan sonra yaralarını iyileştirmeye dalmıştı. Her yönden Sophie gibi hissediyordu. Onun da hiç saygınlığı yoktu. Ve çabaları için bir parça takdir edilse gerçekten fena olmayacaktı. Evet, doğum gününü kaçırmıştı ve bu kötüydü. Belki affedilmez. Fakat affedebilmeliydi. Hatasının arkasında, ailesinin geleceğini garantiye almak için iyi bir iş yapma isteği yatıyordu, bu yeterince onurlu bir sebepti.

İş konusuna gelince, nelere tahammül etmek zorunda olduğundan hiç haberi var mıydı? Kaprisli patronlarından? Namusuz kitap korsanlarından? Onlarla uğraşmak, onun işyerindeki hormonal yalnızlar takımıyla uğraşmaktan çok daha zorlu bir işti.

Oğluyla hiç ilgilenmediği konusunda da yanılıyordu. İlgileniyordu fakat gayretleri daima yetersiz kalıyordu. Örneğin, dün Arthur'u kreşe götürmeyi teklif etmişti, ne var ki Sophie bebeğin yedek kıyafet çantasını kontrol edip, Arthur'un minik lacivert eşofman altı yerine Mark'ın yanlışlıkla koymuş olduğu la-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

civert boxer şortu görünce her şey bozulmuştu. "Kreşte çalışanların bunları bulduğunu düşün!" diye gürlemişti Sophie, utandıran külottu sallayarak. Mark uysalca başını sallamıştı, öfkesinin öncelikle yaptığı yanlışlıktan mı, yoksa boxer külottun yırtık pırtık olmasından mı kaynaklandığı konusunda kuşkuluydu. İç çamaşırlarının yenilenmesi gerekiyordu, bazıları muhtemelen okul yıllarından kalmaydı. Ama her zaman yapacak daha acil bir iş çıkıyordu.

Akşam, Mark banyoda dişlerini fırçalarken karısı kapıda görünene kadar bu olumsuz gidişat devam etmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Sophie, dudaklarını büzmüş, gözleri pişmanlıkla büyümüştü. Mark'ın her zamanki gibi aynaya sıçrattığı diş macunlu tükürüklere dikkat etmemeye çalışarak, "Aşırı tepki verdim. Niyetim bu değildi. İşyerinde baskı altında olduğunu biliyorum ve..." dedi, durdu.

Onun da kesinlikle kendisi kadar baskı altında olduğunu söyleme sırası Mark'taydı, fakat buna inanmadığından söylemedi. Sophie kocasının bu kayıtsızlığını önemsememeye çalışarak yutkundu, sonra sesinin gönül alıcı ve neşeli çıkmasına özen göstererek devam etti, "Düşünüyorum da, bizim birlikte güzel şeyler yapmaya ihtiyacımız var. Bu hafta sonuna ne dersin? Yürüyüşe çıkabiliriz, Arthur'la birlikte. Kasabada bir bara gidebiliriz..."

Önce başını sallayan Mark, 'kasaba' kelimesini duyduğunda irkildi. Beyninde ziller çalmaya başladı. Oh Tanrım. Unutmuş olduğu milyonlarca şeyden birini hatırlamayı başarmıştı.

Hafta sonu Şarlatan'ın satış toplantısı vardı. Sophie'ye söylemek için bundan daha kötü bir zaman olamazdı. Bu nasıl aklından çıkmıştı; bugünlerde önemli hiçbir şeyi aklında tutamıyordu ki zaten. Toplantıyı düşününce keyfi kaçtı. Midlands bölgesinde bir kır otelinde, kurnaz kitap alıcıları için düzenlenen toplantıda, Şarlatan'ın ağustos listesi için büyük miktarlarda

sözleşme yapmak onun işi olacaktı. Ama en çok, Sophie'nin yine Arthur'la yalnız kalacağı için söylenecek olması canını sıktı.

Doğru ses tonunu, doğru kelimeleri aradı. Fakat bu çok zorlu bir diplomatik görüşmeydi ve geç olmuştu. Yorgundu, sinirleri yıpranmıştı. O konuşup, Sophie'nin yüzü kızgınlıkla donuklaştıkça, Kofi Annan'ın bile kendisini kurtaramayacağını düşündü.

"Bu hafta sonu satış işin var?" dedi Sophie inanmayarak. "Bir kır otelinde? Cumartesi sabahından Pazar akşamına kadar yoksun?"

Hiç konuşmadan yattılar. Boşta kalan minderin bir bölümü aralarında duruyordu; Sophie hüzünle, daha önce birbirlerine dokunmadan hiç uyumadıklarını düşündü. Mark mutsuz bir şekilde karanlığa bakıyordu. Dönüp karısına sarılacaktı ancak yorgunluğa yenildi ve uyuyakaldı. Onun horultularını dinlerken, Mark'ın tipik davranışı işte, diye düşündü Sophie kızgınlıkla. Neyi umursar ki?

İşyerinde, Sophie özellikle Mark'la olan sorunları dahil her şeyi kafasından çıkarmaya gayret etti. Hafta sonundaki kır oteli kesinlikle bardağı taşıran son damlaydı. Mark'ın sahiden söylemeyi unutmuş olduğuna inanmak imkânsızdı. Fakat başka ne açıklaması vardı? Başka neden, hafta sonunu aniden dışarıda geçirmek isteyecekti? Sophie'nin peşine düşmek istediği bir düşünce değildi bu. Ne yazık ki, üzerinde çalıştığı her makale beklenmedik şekilde huzursuz kişisel mesajlar içeriyor gibiydi. Örneğin en son 'Sizin Duygularınız' yazı dizisindeki 'zamanın kıstası' Kuşkuculuk konusuna eğiliyordu.

Elbette Dr. Martha Krankenhaus ile konuştuktan sonra Sophie'nin şüpheleri kesinleşti.

"Doğru anlıyor muyum Dr. Martha? Yeni modellerin birçoğunun noksanları olduğunu ve bio-psiko-sosyal-ruhsal yakla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şım modelinin insanı bir bütün olarak ele alma zorunluluğu olduğunu söylediniz."

Brooklyn'deki muayenehanesinden "Doğru," diye onayladı Dr. Martha.

Sophie kaşlarını çattı. Dr. Martha'nın bununla ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat bu gerçekten önemli miydi? Güncellenmişti ve dizinin bu bölümü kesinlikle çok rahat ve beğenilerek okunacaktı. Yani şayet insanlar okursa. "Peki, teşekkürler Dr. Martha. Hoşça kalın."

"Hey, bir dakika, size haberlerim var. Yakında şehirde olacağım. Belki buluşabiliriz."

"Şehirde?" diye tekrarladı Sophie. "Yani, benim şehrimde? Londra'da?"

"Evet, kitap lansmanım için oraya geliyorum."

"Kitap mı yazdınız?" Sophie niye şaşırdığını düşündü. Tabii ki Dr. Martha kitap yazıyordu. Terapistler bunu yapardı. Sophie birkaç saniye düşündü. *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik Yönetimi* başlıklı kitaplar gibi. Sophie böylesi inanılması güç bir düşünceyle neşelenerek gülümsedi.

"Evet, doğru. Kitabın ismi *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik Yönetimi.*"

Kolaylaştırılmış evlilik yönetimi. Nerede hata yaptığını bu açıklayacak mıydı? Belki. Sophie hüzünle, okuması gerektiğini düşündü. Ne yazık ki, yayımlandığı şirketi anlamamıştı.

O öğleden sonra, Sophie her zamanki gibi kreşe gecikti. Günlük sohbetlerini yapan mükemmel anneler sürüsü, koşturmaktan terleyip kızarmış Sophie'ye bakarken, o aceleyle kreşin ön kapısına doğru ilerledi.

Kusursuz annelerin kusursuz çocuklarını bindirdikleri dört tekerlekli yüksek arabaların arasından geçti. Kendisi Arthur'a zorla bir palto giydirirken bu çocukların, hepsi birbiriyle uyumlu başlıklı montları, eldiven ve kaşkol takımlarını karşı

koymadan giymiş olmalarına hayret etti. Yüzleri soluk ve temiz, burunları kuruydu. En şaşırtıcısı hiç konuşmayan anneler bile birbirleriyle sohbet edecek kadar rahatlamıştı.

"Bu harikulade," diye fısıldadı taş bebek yüzlü mükemmel kosarışın. "Biliyorsun, Connor daha iki yaşında ve Fransızca konuşmaya başladı!"

Bir çift spor araç uzakta, saçları röfleli, yüksek topuklu iki kadın birbirlerine bembeyaz dişlerini göstererek konuşuyorlardı. "...evet," diyordu biri, "Hamish, üç yaşındakiler için düzenlenen resmi bir geceye ev sahipliği yapıyor, hayırseverliğin ne kadar önemli olduğunu anlamaları için düşündük bunu."

"Kesinlikle,"diyerek küçük bir çığlık attı diğeri. "Çok akıllıca bir fikir. Evie buna bayılacak."

Sophie'nin içi burkuldu. Daha şimdiden bütün bu yoğun sosyal etkinlikler. Ama en kötüsü Arthur'un bunların hiçbirine dahil olmamasıydı. Bu kendi suçu olmalıydı; etrafa parlak ışıklar saçmıyordu, darmadağınık görünüyordu, başarısızdı. Muhtemelen umutsuzluk yayıyordu çevresine. İşte, evlilikte, annelikte.

Arthur'u aldığında her zamanki gibi sınıftaki son çocuk olduğunu gördü; Sophie'yi her seferinde suçlulukla altüst eden görsel bir uyarıydı bu. Aceleyle dışarı çıkar çıkmaz birisine tosladı. Soluk soluğa özür dilerken karşısında Helen'i görüp ferahladı.

"Hey, bu harika!" Helen'in samimi sevinci kederli ruhunu biraz teselli etmişti. Sana sormak istiyorum, gelecek Cumartesi Arthur Teddy'nin doğum günü partisine gelebilir mi? Az zaman kaldı, biliyorum ve açıkça, eğer başka bir işin..."

Sophie korktuğunun aksine, Arthur'un sosyalleşebileceğine dair bu ilk işaretin üstüne bayılarak atladı ve "Hayır, hayır, Tanrım, hayır," diye bağırdı. Sonra bunun abartılı bir tepki olarak algılanabileceğini düşünerek derin bir nefes aldı, Helen'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tatlı, dost canlısı yüzüne baktı, davet teklifini sakince, "Evet. Çok isteriz. Ve hayır, başka bir işimiz yok." diyerek kabul etti.

Metroya doğru hızla yürürken, demek ki, diye düşünüyordu. Mark evde olmayacağına göre Cumartesi sabahı, Sainsbury'de evin haftalık alışverişini yaparken Arthur'un, şekerleri gördüğünde geçireceği histeri nöbetleriyle ve diğer yaramazlıklarıyla tek başına mücadele edecekti. Şayet bu davet gelmemiş olsaydı, Cumartesi öğleden sonra, Arthur'un sanatsal dürtülerini geliştirebilmesi için mutfak masasını yapışkan resim kâğıdıyla kaplıyor olacaktı.

"Harika. Gelebilecek olmana çok sevindim. Mark'ı getirecek misin?" diye gülümsedi Helen. "Onunla tanışmayı çok isterim."

"Aslında o iş seyahatinde olacak." diye itiraf etti Sophie, bu duruma sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. "Üzgünüm, sadece biz olacağız."

"Müthiş olacak."

Sophie, Arthur'la birlikte eve giderken, kreşteki çekici annelerin orada olma ihtimalini göz önünde bulundurarak ne giyeceğini düşünmeye başladı. Modaya uygun, kendisine yakışan, doğru dürüst bir şey. Sophie'nin uygun, ilgi çekici ve arkadaşlığını ilerletmek isteyeceği biri olduğuna Helen'i ikna edebilecek bir şey. Arthur'un her zamanki gibi lekelemeyi başardığı lacivert pantolonuna umutsuzlukla bakarken, her şeyden önce *temiz* bir şey, diye geçirdi içinden.

"Hafta sonunu lüks bir otelde geçirmek, fena sayılmaz. Beni düşünme..." Mark arabayla etkileyici park kapısından içeri girerken Sophie'nin sesi kulaklarında çınlıyordu. Süslü harflerle yazılmış büyük bir tabela, Winterton Köşkü, Kır Evi Oteli arazisine girdiğini haber verdi.

"Ama sen Arthur'u bir partiye götürüyorsun," demişti.

Bu Sophie'yi kızdırdı. Kocasının söyleyiş tarzı sanki Sophie

Oscar törenine gidecekmiş gibiydi. "Bir yaşındaki bebeğin doğum günü partisi?"

Bu Mark'ı kızdırdı. Karısı açıkça, ne kadar şanslı olduğunu göremiyordu. "Tanrım, bu lanet satış işine gitmektense Arthur'u partiye götürmeyi tercih edeceğimi bilmiyor musun? Arthur'u *hiç* görmüyorum."

"Bana mı söylüyorsun?" Sophie'nin dudakları bükülmüştü. "Hayır, sadece git ve süitinin keyfini çıkar, spa'nın, yumuşacık bornozun, Penhaligon kozmetiklerinin..." İlk öfkesi, espri yapma isteğine yenilmişti, ancak Mark buna kanmamıştı. Kızgınlığı aşikârdı.

Mark otelin büyük gri taşlı girişinin önünde frene bastı. Hurdası çıkmış arabasını garaja götürecek üniformalı bir hizmetkâr göründüğünde, böyle durumlarda her zaman olduğu gibi yine rahatsızlık duydu. Arabası elinden alınmış, sinirli ve yalnız, hızlı adımlarla otelin kapısından içeri girdiğinde kendisini, şöminesinde alevlerin dans ettiği, cilalı ahşap parkesinde sayısız abajurdan yansıyan ışığın parladığı büyük bir salonda buldu.

O, bu manzarayı dikkatle seyrederken, pırıl pırıl bir çift siyah ayakkabı görüş sahasına girdi.

"Beyefendi?"

Mark doğrulunca patlak gözlü, gergin yüz hatlarından işini ciddiye aldığı anlaşılan turuncu bir suratla karşılaştı. Adamın uzattığı soğuk ve zayıf eli sıktı.

"Jeremy Hetherington-Spence. Winterton Köşkü'nün müdürü olmaktan onur duyarım. Siz Mr. Brown olmalısınız."

İsmi ne kadar sade ve gösterişsiz, diye düşündü Mark. Jeremy Emery'nin görkemi yanında bu neydi ki? Üstüne tam oturan ince çizgili takım elbisesi, şaşırtıcı bronz teni, göz alıcı beyazlıktaki dişleri ve bir o kadar beyaz gömleğiyle, bu mükemmel adamın yanında kendini çok pasaklı ve dağınık hissetti. Gariba dişleri daha beyazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu taraftan," dedi Jeremy Hetherington-Spence salondan dışarı çıkarken.

Duvarları beyaz lambriyle, zemini minik lacivert benekli, açık sarı halılarla kaplı bir seri koridordan geçerlerken, Mark aceleyle müdürü takip ediyordu. Birkaç basamak inip çıktılar, ortasında güneş saati bulunan bir bahçeden geçip tekrar içeri girdiler. Birkaç koridor sonra, üstünde kıvrık siyah harflerle 'Don Juan' yazan beyaz çift kanatlı bir kapının önünde durdular.

"Elbette bilirsiniz, Winterton Köşkü odalarının edebi bir teması vardır." diye gülümsedi otel müdürü.

"Oh, evet." Mark koridordaki diğer odanın kapısındaki 'Lady Chatterley' yazısını şimdi anladı.

"Winterton Köşkü'nün edebiyat dünyasıyla ilişkileri çok eskiye dayanır," diye açıklamaya devam etti otel müdürü. "Günlük tutan edebiyatçı, The Revd Thomas Popplewell, *Anayollar ve Tali Yollar* kitabının yazarı, Köşk'ün eski sahibi Bracegirdle ailesinin yakın dostuydu."

Mark çılgınca hafızasını zorlarken, etkilenmiş görünmeye çalışıyordu. The Revd Thomas Popplewell? *Anayollar ve Tali Yollar?*

Jeremy Hetherington-Spence, toparlak iki pirinç kapı-tokmağını kavradı ve ikisini de aynı anda açtı. Ortaya çıkan geniş alan Mark'ı hayret içinde bıraktı. Don Juan bir odadan çok bir daireydi. Mark, sağ taraftaki geniş, pırıl pırıl aydınlatılmış banyoyu geçerek, karmaşık resimlerin asılı olduğu, çizgili, İngiliz stili duvar kağıdı kaplı koridorda otel müdürünü takip etti. Koridor, kocaman bir yatak odasına doğru uzanıyordu. Odanın boydan boya pencerelerini tezat renklerde dört farklı püsküllü perde süslüyordu. Perdeler, Queen Mary gemisini tutabilecek kalınlıkta pembe, sarı örme bir kordonla tutturulmuştu. Bu etkileyici manzaranın tam ortasında, Mark'a *Prenses ve Bezelye*

hikâyesini anımsatan süslü devasa bir yatak duruyordu. Yumuşak örtülerle kaplı, gölgelikli yatağın yüksekliği Mark'ın omzuyla aynı hizadaydı.

"Don Juan en lüks süitlerimizden biridir." dedi Jeremy.

Mark, öyleyse neden kendisinin o odada olduğunu merak etti. O, personeldendi. En iyi odalarda kalması gerekenler Şarlatan'ın önemli müşterileriydi. Ya da Bella Langley. Burada toplanmalarının esas sebeplerinden biri, yayımlanmak üzere olan *İlk Görüşte Aşk* adlı romanın yazarı, Bella Langley.

Yayıncılar satış toplantılarına çoğu kez en etkileyici yazarlarını çağırıyorlardı. Ve güzel sarışın Bella, yayınevinin en son imzası, muhtemelen Şarlatan'ın en prezantabl yazarıydı. Mark onunla kısa bir süre görüşebilmişti. Tanıtımını yapacağı bir kitabı olduğu gibi bu toplantı için de uygun görünüyordu. Bella, tecrübesiz yayınevinin 'genç kadın romanları' piyasasına ilk atılımını temsil ediyordu. Önceki yayıncısıyla makul bir başarı elde etmişti; ancak Lance onunla bir partide tanıştığında, daha başarılı iş arkadaşlarını nasıl delice kıskandığını öğrenmiş ve sonra onu ayartmayı başarmıştı. Her zamanki tedbirsizliğiyle, Bella'yı rakiplerinin çok ötesine geçireceğine dair söz vermiş, sonra yine her zamanki gibi, hiç çekinmeden, bunu gerçekleştirmesi için sorumluluğu Mark'a yüklemişti. Winterton Köşkü'ndeki hafta sonu bu yönde önemli bir adımdı.

Fakat şimdiden Mark'ın içinde bir şeylerin ters gittiğine dair tanıdık bir panik duygusu vardı. Başlangıç olarak, Persephone oda rezervasyonlarını tamamen karıştırmıştı. Mark, geçici satış müdürü, en lüks süitte ne arıyordu? Öyleyse Bella'ya hangi lanet odayı vermişti?

"...en iyi kalite masa örtüleri, çarşaflar ve dokumalardaki iplik sayısı..." diyordu Jeremy yatağın diğer tarafında bir yerlerde. Mark, ancak şimdi otel müdüründen ne kadar uzun boylu olduğunu fark etti. Dış görünüşünün bu kadar zekice par-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

latılmış olması, aslında onun ne kadar kısa boylu olduğuna dikkat etmenizi engelliyordu.

Jeremy'e Bella'yı sormak için ağzını açtı. Fakat otel müdürü yatak odasının bitişiğindeki kocaman oturma odasına doğru, ince detaylara dikkat çekerek hızla ilerliyordu. "Kuşkusuz, zevkli bir centilmen, Majesteleri Kraliçe'nin kuzeni Viscount Linley tarafından yapılan içi ceviz-oyma bu olağanüstü puro kutusunun değerini anlayacaktır, efendim."

Mark aklı başka yerde, şahane puro kutusuna baktı. Puro onu rahatsız ediyordu ve Windsor Şatosu da öyle...

Jeremy Hetherington-Spence göz kamaştıran beyazlıktaki banyoya girdi. Burada oturma odasından daha fazla görülecek şey var gibiydi. "Her havluda yirmi tane tüy kabartma faktörü var. Bu, sıradan havlulardakinin iki mislidir. Buradaki özel-yapım sabunların hiçbiri diğeriyle tam olarak aynı değildir. Aynaların her biri Venedik'in Murano Adası'ndaki rahipler tarafından elle şekillendirilmiştir..."

Mark'ın kafası meşguldü. Şimdi de müşteriler için endişeleniyordu. Elbette, sağduyu galip gelmiş ve Persephone onları nezih odalara yerleştirmişti.

Jeremy şimdi, mini bar olduğu anlaşılan bir dolabın ahşap kakmalı ön kapağını açıyordu. Sonunda Mark'ın tüm dikkatini çekmişti. "Şu bardak-altlıklarındaki özene bakın," dedi, dantel kenarlı yuvarlak kâğıtları sallayarak. Mark'ın gözü, aniden güçlü bir arzu uyandıran minyatür içki şişelerinde kalmıştı. "Winterton Köşkü'nde hizmeti her yönden destekleyen bir stil anlayışı vardır. Ve bu üstün stil anlayışı Winterton Köşkü'nde hiçbir yerde, burada, Don Juan Süiti'nde olduğu kadar üstün değildir. Otelde Don Juan'dan daha üstün olan tek süit yan taraftaki Lady Chatterley Süiti'dir," diye ekledi Jeremy, Mark yatak odasına geri gidip bir yastığı vurarak kabartırken. Don Juan'daki bütün yastıklar gibi bu da çok tombul olduğundan, fazla uğraşması gerekmedi.

"Peki, şu anda Lady Chatterley'de kim kalıyor?" diye doğrudan doğruya sordu, önemli bir müşterinin ya da Bella'nın adını duymak ümidiyle.

"Genç bir hanım," diye cevapladı Jeremy. Perdelerden birini düzeltirken endişeyle dudakları titremişti.

Mark'ın aniden içi rahatladı. "Yazar, değil mi?"

Jeremy şimdi bir vazo dolusu sarı gülü karıştırıyordu. "Yazar? Çok mümkün. Yayınevinde çalışıyor. Çok hoş genç bir hanım. Rezervasyonlarla ilgilenen."

Gerçeği anlaması, Mark'ı yıldırım çarpmışa çevirdi. "Persephone?" Halkla İlişkiler Müdürü gerçekten en iyi süiti kendisine ayırmış olabilir miydi?

"Evet, Miss O'Rourke," diye onayladı Jeremy Hetherington-Spence. "O da burada, sizden hemen önce geldi."

"Öyle mi? Aslında, onunla konuşsam iyi olacak." Mark Lady Chatterley'e gitmek üzere sert bir şekilde ayağa kalktı.

"Oh, Miss O'Rourke şu anda süitinde değil. Biraz önce spa'ya gitti. Baştan Aşağı Vücut Şımartan Şampanyalı Paketlerimizden birine karar verdi sanırım. Çok akıllıca bir seçim diyebilirim."dedi müdür, sırıtarak. Mark onun sıcak nefesini burnunda hissetti. Persephone, lanet *spa*'ya mı gitmişti?

"Şimdi." Jeremy ellerini birleştirerek, Mark'a bakıp manyak gibi güldü. "Beyefendi başka bir şey arzu ederler mi? Belki bir öğleden sonra çayı? Winterton Köşkü seçebilmeniz için en güzel harmanları sunar, ylang-ylang..."

"Hayır, teşekkürler."

Sonunda, Jeremy Hetherington-Spence'in arkasından çift kapılar kapandıktan sonra, Mark mini bardan bir votka aldı ve doğrudan boğazından aşağı boşalttı. Bir tane daha aldı. Üçüncüden sonra ki bu cindi, votka bitmişti, kızgınlığı ve siniri tam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir ıstıraba dönüştü. Geniş ve çok süslü koltuklardan birine oturdu, kara kara Persephone'u düşünmeye başladı.

Birkaç saat sonra, Winterton Köşkü'nün aşırı süslü yemek odasında farklı bir koltukta, Mark kara kara Bella Langley'i düşünüyordu.

Akşam oldukça tatminkâr başlamıştı. Bir başka deyişiyle, Mark, Persephone'un bütün önemli müşterileri, geniş olmadığı adından da anlaşılan otelin ek binası Güvercinlik'teki tek kişilik odalara yerleştirdiğini derhal öğrenmişti. Bella Langley, Papaz İn'i adında, daha da kötü görünen bir odadaydı. En kötüsüyse, yapılacak hiçbir şey yoktu. Hiç kimsenin yerini değiştiremezlerdi. Winterton Köşkü bilgisayar sistemi, çökmek için bu önemli anı seçmişti. Mark derhal Jeremy Hetherington-Spence'le görüşmek istemiş, ancak acil bir ailevi durum sebebiyle otelden ayrıldığını öğrenmişti.

Artık bütün olaylar açığa çıktığından, Mark değiştiremeyeceği şeyleri kabullendi ve müşterilere, en azından, kalabilecekleri bir oda ayarlamayı başardığını düşünerek ilgisini yemeğe verdi. Ne var ki, az sonra burada da, değiştiremeyeceği güçler olduğunu anladı.

Bella Langley, Mark'ın tam ümit ettiği biri gibi görünmüştü, en azından başlangıç için. İri, hevesli gözleri, istekli bir gülüşü ve uzun, gür, sarı saçları vardı. Mark, çılgın ve kaprisli türden biri için, yani bir yazar için, Bella'nın alışılmamış biçimde hoş olduğunu düşündü. Egosu aşırı boyutlarda, kontrol edilemez bir canavar değildi. Şampanyalı karşılama töreninde, bir yazar olarak onu mahcup eden bazı deneyimlerinden eğlenceli bir şekilde bahsederek, kesinlikle kibirli biri olmadığını göstermişti.

Aperatiflerden sonra, Mark, Bella'nın önemli bir müşteriye son romanından yakındığını tesadüfen duyduğunda alarm zille-

ri çalmaya başladı. Müşteri, Mark'ın iyi tanıdığı güçlü, çetin bir iş kadınıydı ve karşılaştığı en zorlu aracılardan biriydi. Sadece tam güven ve yüzde yüz heyecan onu bir yazara destek olmaya teşvik edebilirdi.

"Oh Tanrım, zamanında çok iyi bir fikir gibi göründü," diye inledi Bella, tabağında kalan gevrek ördek salatası önünden alınırken. "*İlk Görüşte Aşk*, iki arkeologun aşk macerasını anlatıyor."

"Bence bu iyi bir fikir, öyle değil mi?" dedi müşteri cesaretlendirerek. "İnsanlar tarihi yerler ve arkeolojik kazılarla çok ilgilenirler. Yeni *Gladyatör*, yeni *Jurassic Park*." Mark, müşterinin, kendi satış taktiğini bütünüyle yutmuş olduğunu görüp, hoş bir tatmin hissine kapıldı. Neden olmasın ki? İyi bir taktikti.

"Hayır, çok aptalca," diye inledi Bella kıvırcık sarı saçları arasından hüzünle bakarken.

Müşteri gözlerinde tuhaf bir ifadeyle "Gerçekten mi?" diye sordu. Mark öne eğildi, ciddi biçimde rahatsız olmuştu. Bella, insanın kendine gülebilmesiyle, kendini sevmemesi arasındaki ciddi farkı bilmiyor muydu? Bu durumun satışları nasıl etkileyeceğini görmüyor muydu?

"Ama karakterler harika," dedi Mark cesaretlendirerek. Öyle olmalarını umdu, kitabı okumamıştı. Hiç zamanı olmamıştı. Eskiden, sattığı kitaplar konusunda Sophie'nin takdirine güveniyordu ancak son zamanlarda ondan yardım isteyebileceği rahat bir ortam olmamıştı. Mark emindi; ona okuması için bir kitap verse, öfkeden patlayacak ve hangi kahrolası zamanda *okuyacağını* soracaktı.

"Öyleler mi?" Bella'nın yüzü tehlikeli bir ümitle alevlendi.

"*Gerçekten* böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Karakterlerden biraz bahseder misiniz?" diye sordu müş-

teri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bella makineli tüfek gibi hızlı ve sinirli konuşmaya başladı. "Julius adında çok seksi, küstah ve kibirli bir paleontolog var. Aslında herkes ona, Altı Saatlik Julius diyor, çünkü bütün gece devam edebiliyor... Gece yarısından sabaha kadar. *Altı saat*, anladınız değil mi?" Gözleri yaşla doldu. "Oh Tanrım, ne kadar berbat bir kelime oyunu ve bunun gibi yığınla var, insanlar nefret edecek..." Ümitsizce etrafına bakarak, şampanyasından bir yudum aldı. "Özür dilerim, tuvalete gitmem gerek." Bella kalkarken tökezledi, saçı ve topukları kaçma telaşında zorluk çıkarmıştı.

Mark müşterisinin içini rahatlatmak için Bella'nın boşalan sandalyesine oturdu. "O, sadece sinirli. Bu yaratıcı tiplerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendi üstün yeteneklerine inanmazlar. Kitap mükemmel. Sanat ve basın çevrelerinden *şahane* tepkiler alıyor." Gözleri, sonraki çılgın iddiasını desteklemesi için, etrafta deli gibi Persephone'u ararken şaşkınlıkla onun kendisine doğru geldiğini gördü. İlk defa doğru yerde ve doğru zamanda.

Masaya yaklaştığında, "*Houston*, bir sorunumuz var," dedi Persephone yüksek sesle. "Şimdi tuvaletten geliyorum, Bella hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Kitabının işe yaramaz olduğunu, kendisinin işe yaramaz olduğunu ve hepimizin işe yaramaz olduğunu söylüyor."

Oh Tanrım, diye geçirdi içinden Mark, bu kâbustan uyandır beni. Zaman süratle geçiyor, gece elinden kayıp gidiyordu.

Beş dakika sonra Bella tuvaletten çıkarılmış, durumun hayati önemi hakkında Mark'ın yaptığı takviye konuşmasını dinliyordu. "Şimdi seni en önemli müşterilerimizin yanına oturtacağım," diye ekledi. "Bütün yapman gereken, onlara iyi davranmak. Sadece kendin ol." Bella, sanki Mark onu ölüme gönderiyormuş gibi bakıyordu.

Mark onun daha fazla zarar veremeyeceğini zannetmişti. On beş dakika sonra yanıldığını anladı. Bella şimdi, parlak gece bluzunun içindeki kolunda muhtemelen nikotin bandı taşıyan, Mark'ın da bildiği üzere, sigarayı henüz zorlanarak bırakmış olan bir başka önemli müşteriye doğru dumanlarını üfleyerek sigara içiyordu.

"Belli ki, bu romanın iyi iş yapacağını düşünüyorsunuz," dedi müşteri, gözleri Bella'nın dumanına takılı.

Bella Marlboro'sunu içine çekti, "Şaka yapıyorsunuz herhalde. Satışlarım hep çok boktandır. Bu Şarlatan grubu daha kötüsünü yapamaz, sanırım." Dışarı üflediği dumanlar arasında büyümüş gözleri sabit biçimde ümitsiz bakıyordu. "Belki de yapabilir."

Mark son kalan gücünü toplayarak süratle Bella ve kitaplarının geniş-ölçekli müstakbel alıcısına doğru yöneldi.

"Dürüst olmak gerekirse, çok satmamı beklediklerini sanmıyorum," diye içini döküyordu Bella müşteriye, Mark onlara yaklaştığında.

"Önceki yayın şirketim böyle organizasyonlarda bana kral dairesini verirdi. Fakat burada mutfağın üzerinde adete bir kazan dairesindeyim."

Mark, birkaç saat sonra, bitkin bir halde, öfkeli ve alkollü sendeleyerek yatağına gitti. Yüksek yatağa zorlukla tırmanıp yastık yığınları arasında kendine yer açtıktan sonra özlemle evini düşündü. Burada olmaktan ne kadar nefret ettiğini, orada olmayı ne kadar istediğini... Bir yayın şirketinin tüm geleceği yerine sadece Arthur için kaygılanmakla Sophie'nin kendisinden çok daha iyi vakit geçiriyor olması gerektiğini... Kurutulmuş çiçeklerden gelen keskin kokudan rahatsız, karanlıkta yatarken, Sophie'nin olaylara bu açıdan bakmamasına, kocasının hayatından ne kadar daha eğlenceli bir hayatı olduğunu kesinlikle anlamamasına canı sıkıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7. BÖLÜM

Sophie bebek arabasındaki Arthur'la birlikte Helen'in sokağına doğru ilerlerken, bu kadar heyecanlı ve gergin hissetmesine hayret etti. Kendisine bunun sadece bir yaşındaki bebeklerin partisi olduğunu hatırlattı. Ancak yine de, bu partiden beklentileri vardı. Teddy ve Arthur'un arkadaş olmalarını çok istiyordu.

Hem sonra kendisi ve Helen vardı. Mark'ın uzaklığı ve ulaşılmazlığı alternatif bir arkadaş, bir sırdaş ihtiyacını arttırıyordu. Helen yakında oturuyordu ve onunla ortak noktaları çoktu. Bu öğleden sonra, arkadaşlıklarını ilerletmek için önemli bir fırsat olacaktı.

Böyle olduğu halde, Sophie bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirebileceğinden emin değildi. Bu sabah berbat geçmişti, sinirleri haraptı. Süpermarketin oyuncak bölümünde Teddy'e uygun bir hediye seçmeye çalışırken, Arthur şimdiye kadarki en kötü huysuzluk nöbetini geçirmişti. Zevkli, eğitici ve Sainsbury'den alındığı belli olmayan bir oyuncak arıyordu. Bir anda Arthur'un alt raftaki oyuncakları devirmesiyle birlikte dikkati, çamaşır suyu reyonuna gitmekte olan yaşlı bir çiftin hoşnutsuzluğuna çevrilmişti.

"Şu bekâr anneler..." diye homurdandı yaşlı kadın.

Sophie savunma duygusuyla derhal alyansına göz attı. Moruk kör müydü? Fakat yüzük, parmağında değildi. Yatak odalarından birinde Arthur'un altını değiştirirken çıkardığını ve bebeğin bir ara yüzükle oynadığını hatırladı. Henüz yüzüğü aramaya zaman ayıramamış olması, şu anki evlilik sorunları düşünüldüğünde anlamlıydı.

"Çocuklarına bir an bile sahip olamıyorlar," diye karşılık verdi yaşlı adam homurdanarak.

Sophie kocaman plastik örümceklerde dolu parlak yeşil bir ağı raftan hızla çekip aldı ve Arthur'la birlikte aceleyle kasaya koşturdu.

Şimdi partiye giderken, elindeki ambalajlanmış ışıldayan örümceklere bakıp yapmış olduğu seçimden kaygı duydu. Güneybatı bölgesinde geleneksel bir dükkândan güzel tahta bir oyuncak kesinlikle daha uygun olacaktı. Elinden geleni yapmış olduğu bahanesi bu durumda daha geçerli görünmüyordu.

Kıyafeti de bu tür bir parti için çok uygun değildi. Giymeyi planladığı giysi Arthur'un, üzerine öğle yemeği kabını fırlatmasından sonra, şu anda çamaşır makinesinin önündeki yığında bekliyordu. Zarif, rahat bir kıyafet bulmak için yeniden gardırobunu karıştırdığındaysa, yapabildiğinin en iyisi beyaz bir tişörtle hamile kotunu birleştirmek oldu. Pantolon, hamileyken normal insanlarla aynı ölçüde göbekleri olan kadınlar için tasarlandığından, kulağa geldiği kadar kötü değilse de, kumaşı hiç modaya uygun değildi.

Helen'in evinin ön kapısı modern, hafif parlak yağlıboya ile boyanmıştı. Sophie, arkadaşının kocasının evle ilgili işlerde mükemmel olduğunu düşündü. Helen'in evi, Sophie'lerinkine benzeyen yenilenmiş sıra evlerden biriydi; fakat evin dış cephesi, pencere önü çiçeklikleri ve ahşap panjurların ardından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ışıldayan camlarıyla, onlarınkinden farklı olarak bakımlı görünüyordu.

Taş bebek yüzlü bir sarışın kapıyı açtı. Tepeden tırnağa bembeyaz giyinmişti ve makyajı kusursuzdu. Kollarında uzun sarı saçlı, ifadesiz yüzlü, iri dudaklı bir çocuk, muhtemelen bir oğlan, vardı. İki yaşından küçük olmasına rağmen Sophie'ye gayet mesafeli baktı.

Sophie bu ikiliyi Little Explorers'dan hatırlıyordu. Helen'in mükemmel annelerden bazılarıyla arkadaş olduğunu gösteren bu kanıt üstüne bir ihanet acısı hissetti. Sonra koridordaki kalabalığı yararak ona doğru gelen Helen'i görünce birden içi rahatladı. "Buradasın işte!" diyerek neşeyle güldü Helen. "Çok sevindim. İçeri gel."

Gürültülü kalabalık arasından Sophie'yi çekip, oturma odasına götürdü. Paltosunu aldı, Arthur'u nazikçe Teddy'nin yanına, yere bıraktı ve arkadaşına bir kadeh şarap verdi. Sophie rahatlayarak çevresine bakındı.

Dış görünüşünden de anlaşıldığı üzere Helen'in evi konforlu ve moderndi; beyaz duvarlar, sisal halılar, mat gri-yeşil duvarlar, büyük kanepeler, güzel tablolar, kitap rafları ve büyük bir paravanla çevrilmiş emniyetli bir şömine. Şık ama samimiydi, tıpkı Helen gibi diye düşündü Sophie. Bununla birlikte, konuklar başka bir meseleydi. Büyük aydınlık pencereleriyle evin geniş salonu, Sophie'ye, ürkütücü annelerle dolu kreş parkının halı döşeli kapalı bir versiyonu gibi gözüktü.

Arthur'un yanına dönerken, oturma odasının yemek odasına açılan kısmında Helen'le karşılaştığında "Çok insan tanıyorsun," dedi sinirle.

Ev sahibi gülerek, "Bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum," diye karşılık verdi. "Birçoğu yolun aşağısında oturuyor, evimizin içini merak ettiler sanırım. John bir sürü tamirat yaptı. Duvarları yıktı, kapıları, pencereleri yeniledi. Kapımızın

önünde süprüntüler için aylarca konteynırlar durdu. Gel de seni onunla tanıştırayım" dedi Sophie'yi bileğinden çekerek.

Sophie arka tarafa doğru endişeli bir bakış attı. Ama Arthur, Teddy'nin yanında bir yığın tahta oyuncakla oynarken mutlu görünüyordu.

"Sevgilim, bu Sophie. Sana ondan bahsetmiştim. Kreşten."

John'un koyu renk, bakımlı, uzun saçları geniş pencereden süzülen güneş ışığıyla parlıyordu. Şarap ikram ettiği modern görünüşlü birkaç babayla sohbet ediyordu. Kadehini kaldırdı ve Sophie'ye kocaman, samimi bir gülümsemeyle "Memnun oldum. Gelebilmene sevindim" dedi.

Sophie hafifçe kızardığını hissetti. John yakışıklıydı, uzun boylu, geniş omuzlu ve biraz maymun gibi görünse de, atletik bir adamdı. Teddy babasına çok benziyordu, tüm yüz hatları aynıydı. John'un, onun babası olduğu aşikârdı, ama zaten bunu Helen'le bakışmalarından da anlayabilirdiniz. Gizemli, aşk dolu ve şehvetli. Sophie, birbirlerine deli olduklarını ve John'un erkek arkadaşlarıyla maç seyretmekten çok, karısıyla yatak odasında zaman geçirmeyi seven kocalardan olduğunu düşündü. Kıskanmak yerine onlar adına sevinmek için kendini zorladı.

"Kocan burada mı?"diye sordu John.

"Hayır, maalesef çalışıyor."

John suratını astı. "Yazık. Belki başka bir zaman."

Sophie neon örümcekleri yokladı. "Teddy'ye bir hediye getirdim. Küçük bir şey, aslında biraz da korkunç, ama..."

"Ne kadar tatlısın," diye haykırdı Helen.

Konuşmaları taş bebek yüzlü sarışın tarafından kesildi. İfadesiz yüzlü çocuğu kucağından indirdiği halde beyazları hâlâ lekesizdi.

"Sophie, bu Harriet," dedi Helen aceleyle, başka biri tarafından, başka bir şey yapmak üzere çağrılmadan önce. "Bir oğlu var. Lysander, Little Exp– evet, tamam, geliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sizinde mi Little Explorers'a giden bir çocuğunuz var?" diye hemen sordu Harriet.

Sophie başıyla işaret etti. "Arthur. Orada."

Harriet gösterilen tarafa baktı. "Oh, bu Arthur, öyle mi?"

"Tanıyor musunuz?" Sophie memnun olmuştu.

"Geçen hafta Sander'i ısırdı."

Oğlunu koruyamadan önce kreşten başka bir çekici anne yanlarına geldi. Sophie dar, parlak etekleri ve aşırı süslü bluzlarıyla bu kadının giyiniş tarzına dikkat etmişti. Koyu renk, düz ve cansız saçları vardı.

İsminin Ruby olduğu anlaşılan bu kadın Harriet'e selam verip, Sophie'yi kaba bir tavırla tepeden tırnağa süzdü.

"Merhaba." Sophie gülümsedi. "Müthiş bir parti, değil mi?"

Ruby yolunmuş kaşlarının altındaki yeşil, yılan gibi gözlerini yuvarladı. "Öyle diyorsanız... Açıkçası ben, kocamın, görünürdeki her kadını gözleriyle soymasından sıkıldım."

Sophie buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

"Kocanız burada mı?" diye sordu Ruby.

"Çalışıyor."

Ruby şüpheyle baktı. Sophie bir kez daha yolunmuş kaşlardan ne kadar nefret ettiğini düşündü.

"Hepsi bunu söyler," dedi Harriet ansızın.

"Neyi söyler?" diye sordu Sophie.

"Çalıştıklarını. Bir şeyin peşinde olan erkekler. Benim kocamın en sevdiği yoldur bu." Harriet, yayvan sesi ve donuk yüzüyle, aslında gerçek konuşmasından farkı olmayan bir taklide başladı. "Sevgilim bu hafta sonu Amsterdam'a gitmem lazım. Son anda bir iş çıktı."

Ruby acı acı güldü. "Evet, hepimiz son anda *hangi* şeyin çıktığını tahmin edebiliriz." Aniden anlamlı şekilde korsesini çekti ve kurumuş-kan-rengi tırnaklarıyla tuttuğu kadehinden bir yudum şarap aldı.

Sophie, birden ayaklarında soğuk bir karıncalanma hissetti. O kadar güçlü hissetti ki, bir oyuncağa basmadığına emin olmak için yere baktı. His önce bacaklarına oradan da dizlerinin arkasına yükseldi. Aynı anda boğazında bir kuruluk, midesinde yanma başladı. Bunlar neye işaretti? Aklına getirmeye bile asla cesaret edemediği bir düşünce. Mark, bir yerde, bir kır otelinde...

Harriet acımasızca çabuk onun bu ifadesini yakalamıştı. "Böyle şaşırmış bakma," diyerek zaferle dudaklarını büzdü. "Oldukça normal."

"Hepsi yapıyor." diye yılışık yılışık sırıttı Ruby. "Kocan sana nereye gittiğini söyledi?"

Sophie ancak fısıltıyla yanıtlayabildi. "Bir kır oteline"

"*Şu* eski, bilinen hikâye."

"Hafta sonu satış toplantısı için gitti. Bir yayınevinde çalışıyor."

"Yayıncılık!" Ruby kıkırdadı. "*En* kötüsü," diye zevkle ekledi. "Hafta sonunda satış toplantısı *olduğundan* kesinlikle emin misin?" diye sordu, yılan gözlerini Sophie'ye iyice yaklaştırarak.

Korku ve kızgınlık aynı anda Sophie'nin tüm bedenini kapladı. "Evet!" diye feryat etti. "Geçen gece birlikte çalıştığı Halkla İlişkiler Müdürü bu konuyla ilgili bir şey sormak için aradı."

Harriet ve Ruby birbirlerine baktılar. "*Halkla İlişkiler Müdürü!*" dediler koro halinde, galibiyet sevinciyle.

Sophie donakaldı. Beyninin dış etkenlere kendisini kapattığını duyumsuyordu. Eğer kımıldamazsa, daha fazla tesire izin vermezse, şu anda duymuş oldukları beynine saplanıp kalmayacaktı. Anlamsızlaşacak ve uzaklaşacaktı.

Havada bir telaş hissetti, kelebekler gibi... "Sophie, biraz solgun görünüyorsun," diyen Helen'in yumuşak sesini duydu. "Kapının yanından çekil, hava soğuk."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ruby ve Harriet birbirlerine dönmüş fısıldaşıyorlardı. Helen'in kendisini alelacele içeri sokmasıyla, Sophie onların güllüşmelerini duydu.

Alt dudağının titrediğini hissetti ve titremenin geçmesini diledi. Biraz nefes aldı.

"Oh, tatlım, ağlıyorsun, oh sorun nedir?" Helen, onu mutfak kapısının yanındaki küçük bölmeye çekip nazikçe sordu.

Soğuk olmadığı halde Sophie titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. "Benim hatam," diye mırıldandı, gülümsemeye çalışarak. "Gelmemem gerekirdi. Son zamanlarda doğum günü partileri bana kesinlikle şans getirmiyor." Akan burnunu eliyle sildi.

"Böyle söyleme! Teddy Arthur'un burada olmasından çok mutlu. Fakat sorun nedir? Harriet'le Ruby sana bir şey mi söylediler?"

Sophie gözleri dolu dolu, Helen'e bakıp başını salladı. "Ama ne dediler?" diye sordu Helen.

"Mark'ın bir ilişkisi olduğunu," dedi Sophie boğuk bir sesle. "Hafta sonu burada olmayışının asıl sebebinin bu olduğunu."

Helen şaşkınlıkla baktı. "Ama bunu nerden biliyorlar? Kanıtları var mı?"

Sophie hırsla başını salladı. "Bütün erkekler gerçekte başka şey yaptıkları zaman çalıştıklarını söyler, dediler."

Helen öfkeyle dudaklarını sıktı. "Ama bu *saçma*. Tamamen zırvalamışlar. Onlara aldırma. Yelloz karılar, ne olacak. Herkesin kocası onlarınki gibi sürekli başkalarıyla yatmaz."

Bu konuşma boyunca Sophie'nin boğazında düğümlenen kelimeler sonunda isyanla patladı. "Fakat *haklı* olabilirler. Mark son zamanlarda gerçekten tuhaf davranıyor. Artık benimle ve Arthur'la hiç ilgilenmiyor. İşten başka hiçbir şey düşünmüyor. Ya da *işteki* birisinden başka..."

Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kapattığında Helen'in onu omuzlarından kavrayıp hafifçe sarstığını hissetti. "Yorgunsun, hepsi bu," dedi arkadaşı kararlı bir sesle. "Biraz moralin bozuk. Kafanda kuruyorsun bunları. Şimdi beni burada bekle," dedi yumuşak bir sesle. "Arthur halinden çok memnun. Birkaç dakika kımıldama. Sana sert bir içki getireceğim."

Sophie duymuyordu. Farkında olmaksızın gözleri Helen'in çöp tenekesine takılmıştı. Yorgun olduğunu ve hayal gücünü zorladığını biliyordu, fakat yine de bazı şeyler şimdi anlam kazanıyor gibiydi. Şu Halkla İlişkiler Müdürü Persephone, Mark şu aralar sürekli ondan bahsediyordu. Güya, genellikle şikâyet etmek için. Yoksa bu bir şaşırtmaca mıydı? Kandırmaya çalışırken kendisini ele veriyordu belki de. Âşık olmanın belirtilerinden biri arzu edilen kişinin ismini her fırsatta anma isteği değil miydi?

Hafta sonu şüphe çekici şekilde ansızın *bildirilmişti*. Mark önceden söylemeyi unuttuğunu iddia etmişti, ama son zamanlarda bunu ne kadar da sık yapmıştı? Unutulan şeyler... Doğum günü en aşikârı. Hafızasından silmeye çalışıyordu, fakat şimdi hatırlayınca yeniden acıyla irkildi. Mark'ın bunu yapabilmesi için bir şeyin veya birisinin, kafasını çok fazla meşgul ediyor olması gerekirdi. Bu da Sophie'nin son günlerde sık sık, kocasının kendisini hiç dinlemediği hissine kapılmasını açıklardı. Son zamanlarda gözleri donuklaşmıştı, düşünceleri besbelli başka yerdeydi. Neyi düşünüyordu? Ya da kimi?

Demek, bütün o geç saatlere kadar çalışmaların da sebebi buydu. Mark'ın pek çok şeyi farklılaşmıştı. Eskiden satacağı kitapları Sophie'ye gösterir, ondan okumasını ister, fikirlerine değer verirdi. Ama son zamanlarda, okuması için eve hiç kitap getirmemişti. Sophie bunu fark edip gözlemlemişti. Ancak bunların tümü artık anlamlıydı. Birlikte kitapları tartışacağı başka biri vardı. Kitapları ve başka pek çok şeyi de...

Fakat bir ilişkisinin olması bu kadar şaşırtıcı mıydı? Örne-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ğin seks hayatları; tutku dolu geçmişlerine rağmen, Sophie'nin artık tek isteği olabildiğince çabuk işi tamamlamak ve uyumaktı. Zevk almak için çok bitkin, reddetmek için çok suçlu hissediyordu. Kocasının, bir zamanlar ona zevk ve heyecan veren önerilerine, şimdi görev duygusuyla düzensiz iniltiler çıkarıp dişlerini sıkarak tahammül ediyordu.

Bir keresinde, Brad Pitt'le olsa bile bundan farklı hissetmeyeceğini itiraf etmeyi düşünmüştü, ama sonra bunun sorunu düzelteceğinden kuşku duydu.

Kafası tahminlerle dolu gözlerini yere dikti. Başka bir kadına gitmesi gerçekten sürpriz olur muydu? Hiçbir zaman ciddi olarak Mark'ın sadakatsiz olabileceğini hayal etmemişti, fakat hiçbir zaman ciddi olarak kocasının şu anda yaptığı hataların yarısını bile yapabileceğini de hayal etmemişti. Bu, güzel mavi bir denizin geri çekilmesiyle birlikte taşlı, cam kırıklarıyla dolu bir sahilin ortaya çıkışına benziyordu.

Helen aceleden neredeyse kapı eşiğinde düşüyordu, "İşte, al bakalım," dedi, büyük bir kadeh şarap uzatarak.

"Olmaz. Gitmem gerek. Düşünmeliyim."

"Oh, hadi Sophie," dedi Helen endişeyle. Onların işi ortalığı karıştırmak. Harriet ve Ruby gibi insanlar, yalnızca başkalarını üzmekten zevk alırlar."

"Arthur'u alacağım," diye mırıldandı Sophie.

Yüksek, korkunç bir feryat sözlerini kesti.

Helen içeri koştu.

Sophie tökezleyerek onu takip etti. Mark'ın ahlaksız davranışlarıyla ilgili tüm düşünceleri, dehşetli bir çığlık duyduğu bu evin içinde Arthur'un da olduğu gerçeğiyle bir anda silinip gitmişti.

Önündekileri iteleyerek dramatik olayın merkezine ulaştığında Harriet'in bayılmış olduğunu gördü. Beyaz kot pantolonlu uzun bacakları biçimsizce açılmış, lekesiz bluzu korsesini or-

taya çıkaracak şekilde yukarı kıvrılmış, merdivenlerde öylece yatıyordu. Hiç kan yoktu ve etrafta kimse yaralanmış görünmüyordu. Doktor olduğu anlaşılan bir baba Harriet'in nabzına baktı. "İyi, kendine geliyor," dedi. Sophie, John'un güçlü kollarından biriyle Teddy'i diğeriyle de Arthur'u kavramış olduğunu görünce rahatladı.

"Ne oldu?"diye sordu.

John, Harriet'in değerini ancak gerçek bir moda tutkununun anlayabileceği tokalar, fermuarlar, kopçalar ve çıtçıtlarla süslü deri çantasını gösterdi. Açık olan en üst fermuardan tüylü karabacaklı kocaman korkunç bir örümcek görünüyordu. Sahte olduğunu anlamadan önce Sophie'nin yüreği ağzına geldi, fakat bu Teddy için aldığı oyuncak örümceklerden biriydi. Oraya nasıl gitmişti? Annesinin yanında duran Lysander'in yüzü Sophie'ye her zamankinden bir parça daha az ifadesiz göründü.

Sophie bir grup erkeğin ortasında tiz kahkahalar atan Ruby'den başarıyla kaçarak, bir iki kişiyle vedalaşıp elinden geldiğince çabuk oradan ayrıldı.

Helen onu kapıya kadar geçirdi. "Bak, bütün bunları unut, tamam mı? Ahmaklık etmişler. Onlar salak."

Sophie yere baktı. "O kadar emin değilim."

Mark çok yorgun olmasına rağmen uyumakta güçlük çekiyordu. Damarlarında hâlâ alkol dolaşıyor, kafasının içinde gecenin korkunç görüntüleri dönüp duruyordu. Elinde konyak kadehiyle hıçkırarak, kendisinin aşk romanlarında sıkışıp kalmış bir Nobel beyni olduğunu söyleyen Bella Langley, kahve ve likörle canlanmıştı.

Don Juan fena halde sıcaktı. Ama havalandırma paneli bir savaş jetinin uçuş güvertesinden daha karmaşık olduğu için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mark uğraşmaktan vazgeçmişti. Evinin özlemiyle bir yandan diğerine döndü.

Yakından gelen bir ses uyuma çabalarını altüst etti. Hafif ama gittikçe yükselen ısrarlı bir vurma sesi. Koridorun sonundaki süitin ön kapısından geldiğini fark edince yataktan fırladı ve canı yanarak yere düşmeden önce kendini havada asılı hissetti. Yatağın yüksekliğini unuttuğunu fark ettiğinde sersemlemiş vaziyette yerde yatıyordu.

Kapıyı açtığında karşısında, ufacık pembe ipek geceliğiyle Persephone duruyordu. "Selam," diye soludu kapının eşiğinde kıvranarak. "İşte geldim, yakışıklı çocuk."

Mark dünyada en son arzulayacağı ve tanıdığı en aptal kadının, Persephone'un, kendisine seks yapmayı teklif ettiğini anladığında tiksinerek geri çekildi.

Kadının kararlı parmakları Mark'ın yorgun elini tutu ve kendine doğru çekti. "Hadi," diye zorladı Persephone. "Bunu istediğini biliyorsun."

Mark onu kapıda gördüğündeki şaşkınlığının ve bunu takip eden sessizliğinin aksi izlenim bırakmış olduğunu sanmıştı. Şimdi yanıldığını anladı. Persephone çoğu açıkta olan sert, pembemsi bedeniyle inatçı, lanet kalın derili bir hayvanı andırıyordu. Bakışlarını kadının yarı açık memesinden kaçırdı.

Bir an sonra kendisini hayvani bir şehvetle mücadele ederken buldu. Karşısında aşırı alkolle cesaretlenmiş, tahmininden güçlü bir rakip vardı. Yırtıcı kırmızı ağzı yaklaştıkça dikkati kocaman dudaklarında toplandı ve kapı girişinden geri çekilmeye çalıştı.

"İlgilenmiyorum Persephone,"diye kekeledi. "Ben karımı seviyorum."

Persephone'un kaşları birleşti ve kocaman kırmızı dudakları kızgınlıkla sarktı. "*Evlilik* teklif etmiyorum," dedi. "Yalnızca, anlarsın işte, birbirimizi ısıtalım." Gözlerini açıp kirpiklerini kırptı.

Mark Don Juan'ın geniş radyatörlerinden yayılan ısıyı düşündü. "Ben yeterince sıcağım, terliyorum, teşekkür ederim," dedi kararla Don Juan'ın kapısını kapatırken.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ya da daha doğrusu sabahın erken saatlerinde, Mark zayıf ama düzenli seslerle ve ara sıra atılan çığlıklarla uyandı. Sesler, karyolanın yastıklarla dolu başucunun arkasındaki duvardan, yani Lady Chatterley'den geliyordu. Belli ki Persephone kendini ısıtacak başka birini bulmuştu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Bu PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

8. BÖLÜM

Winterton Köşkü'nden dönüşünün ertesi günü Mark banyoda oturmuş derin derin düşünüyordu. Gece rüyasında büyük, beyaz bir dağ görmüştü. Yüksek ve çok büyük olan bu dağa tırmanması gerektiğini biliyordu. Yakınlaştıkça beyazlığın kardan olmadığını anladı; ışığın yansımasıydı, dağ camdan yapılmıştı. Eteğindeki tepeler bile dümdüzdü. Tırmanmak imkânsızdı. Tırmanamadı.

Dağın hayatını sembolize ettiğini hemen anlamıştı. Fakat hayatı, kontrol altına alamadığı üstesinden gelinemez bir sorunlar yığını haline nasıl gelmişti? Tek kelimeyle, Persephone. Lanet olsun o kadına. Son zamanlarda olan her kötü şeyin arkasında o vardı. Verdiği bütün zararın üstüne bir de Mark'ı baştan çıkarmaya çalışması inanılmazdı.

Banyo kapısının vurulmasıyla irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. "Biz çıkıyoruz," diyen Sophie'nin sesi geldi. Kapı hızla açıldı ve kucağında kendisine ilgisizce bakan Arthur'la karısını gördü.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sataştı çocuğa.

"Muhtemelen senin kim olduğunu merak ediyordur," dedi Sophie sertçe.

"Saatlerdir burada oturuyorsun," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Persephone," diye homurdandı Mark.

"*Kim*?" Sophie şoke olmuştu. *İtiraf* ediyordu, yani? Teddy'nin doğum günü partisinden beri bu konuda konuşmamak için kendini zor tutmuştu. Harriet'le Ruby'nin zehirli sözlerinden uzaklaşınca, bir ilişki düşüncesi iyice etkisini kaybetmişti.

"Persephone?" diye tekrarladı Sophie.

Mark kayıtsızca omuzlarını silkti, ondan bahsederek evin havasını kirletmek istemiyordu. Fakat Sophie için yakacak odun hazırdı; canlanan kuşku kıvılcımı küçük bir aleve dönüşmüş, kızgınlık ve güvensizliğin kuru kavını hırsla tutuşturmaya başlamıştı. Mark *gerçekten* bu kadını düşünüyor muydu? Hayır! Bu doğru olamazdı. İnanamazdı, inanmayacaktı.

Gecenin ilerleyen bir saatinde Simon Sharp camlarla çevrili Londra ofisinde oturuyordu. Onu derin düşüncelere iten, bilgilendirilmeyi beklediği yaklaşan yönetim devri değil, bankada gittikçe zorlaşan durumuydu. Bir eşinin ve bir ailesinin olmaması artık daha çok göze batmaya başlamıştı, zira son bekâr arkadaşları da kariyerlerini düşünerek alelacele evlenmişlerdi. Ya da Simon'ın alay ederek düşündüğü gibi; bunca zaman evlenmeye yanaşmayanların son birkaç hafta içinde aniden hayatlarının aşklarını bulmaları kesinlikle tesadüftü.

Örneğin, Simon'ın eşcinsel olduğundan neredeyse emin olduğu asistanı, geçen Pazar uzun suratlı, vizeye ihtiyacı olduğu söylenen Ukraynalı bir akademisyenle evlenmişti. Hukuki İşler bölümünden göbekli bir orta kademe yönetici bir hafta önce çok genç, çok güzel ve nişanlı vizesi olan Filipinli bir kızla evlenmişti. Evet, diye düşündü Simon. Son birkaç hafta sonunu nikâhlarda geçirmiş, bu işte bir fayda kokusu almıştı. Ayrıca

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir nikâh töreni sırasında aldığı çok güçlü başka bir koku da tuvaletlerden gelen, temizlikçilerin aşırı derecede kullandığı çamaşır suyu kokusuydu.

Sonuçta Simon, bankada bekâr kalan neredeyse tek kişiydi. Bu durum böyle devam edemezdi, hele Wintergreen'ler için sorun olacaksa kesinlikle edemezdi. Sadece birkaç gün önce Witergreen kardeşlerle ıstırap verici bir öğle yemeği yemişti. Herkes zorla ıstakozunu yemeye çalışırken onlar sadece su içip, fırında fasulye yemişlerdi. Daha kötüsü, Simon'a özel hayatıyla ilgili derinlemesine sorular sormuşlardı.

Isaiah Wintergreen geniş kenarlı fötr şapkasının altından "Evli misin?" diye homurdanırken, armalı deri bir yelek giymiş olan Abel kısık gözlerle dinliyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Simon, yönetici yemek odasındaki halının avcı desenlerine bakarken.

Topuklarındaki mahmuzları takırdatan Abel, "Ama bir kız arkadaşın var, değil mi?" diye yüksek sesle sordu.

Yardıma muhtaç şekilde bakan Simon, "Evet, bir kız arkadaşım var," diye yalan söylediğini duydu kendisinin.

"Gozel mi?"

"Gozel? Oh pardon, *güzel*, demek istediniz. *Gozel*, oldukça. Ihm, evet güzel."

Simon bu sorgulamaya neden katlandığını düşündü. Onun deneyimde bir adam Londra'da her bankada çalışabilirdi. Hatta isterse dünyada. Sorun burada rahat olmasıydı; çok iyi bir maaşı, bol ikramiye düzenlemeleri, hiç kullanmadığından birikmiş uzun tatil hakkı vardı. Ayrıca Wintergreen'lerin sicilinden anlaşıldığı üzere, onların özel adetleri ve inançlarına ters düşmediği sürece her şey ancak iyiye gidebilirdi. Ayrılmak için deli olmalıydı.

"Onunla evlenecek misin?" diye sordu Abel.

"Kesinlikle," diye güven verdi Simon.

Wintergreen'ler tatmin olmuş görünüyordu, fakat Simon konunun burada kapanmadığı hissiyle ayrılmıştı yemekten. Kendisine süratle bir kız arkadaş bulması lazımdı, 'gozel' ve vize ihtiyacıyla hemen evlenmeye hazır biri daha iyiydi.

Denememiş değildi ki. Çeşitli evlilik şirketlerine kayıt yaptırmış, iyi eğitimli, güzel görünümlü, üst-sınıftan kaliteli kadınlarla tanıştırılma sözü almıştı. Ancak buluştuklarının çoğu bu özellikleri taşımıyordu. Şansına, ya emlakçıda çalışan, anırır gibi kahkahalar atan görgüsüz satış temsilcileri çıkmıştı ya da şirketlerin beyin-takımında görev yapan, büyük kalçalı, kendini beğenmeyen karamsar tipler. Bu yüzden Simon artık iş arkadaşlarının seçtiği yolun kendisi için de uygun olup olamayacağını düşünmeye başlamıştı. Batlıklı temizlikçisi Luba minnacık etekleri, sık göz temasları ve kadife çiçeklerini anlamlı şekilde koparmasıyla açıkça hazır görünüyordu. Kadının dikey eşyaları, Simon'ın utanmasına sebep olan bir parlatma şekli vardı.

Simon hayal kırıklığıyla burnundan soludu. Karamsar, yorgun gözlerini masasının üzerindeki vaftiz oğlu Arthur'un resmine çevirdi. Hiç yararı olmamıştı. Abel Wintergreen resmi fark ettikten birkaç saniye sonra doğru bağlantıyı kurmuştu.

Çarpık işaret parmağıyla bebeği gösterip "Peki bu kim olabilir?" diye kelimeleri uzatarak sormuştu.

"Benim, ıhm..." Simon bir şeyler uydurmaya çalışarak mırıldanmıştı. Umduğu en iyi durum senaryosuna göre, Wintergreenler resmi gördüğünde detayları sormayacak böylelikle Simon'ın aile bağlarıyla ilgili bu kanıt belirsizce akıllarında kalacaktı. Wintergreen'lerin her zaman detay sorduğunu hatırladığında çok geç olmuştu.

Abel'in gözleri öfkeyle parlamıştı. "Neyin? Oğlun mu? Ama evli değilsin."

Simon panik içinde karşı çıkmıştı. "Hayır, hayır, o benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vaftiz oğlum." Patronlarının gözünde evlilik dışı çocuk yapmanın, evlenmemekten bile daha ayıp olduğunun farkındaydı.

"Vaftiz oğlu!" diye haykırdı Abel, küçümseyerek. "Çocuk," Simon'a hitap ediyordu, "ben bütün vaftiz çocuklarımın resimlerini masama koymaya kalksam buradan Heathrow'a kadar uzanır. Neden senin sadece bir tane var, çocuk? Hiç arkadaşın yok mu? Kimse sana güvenmiyor mu?"

Simon mırıldanıp geçiştirmişti. Şimdi resmi kaldırmaya karar verdi. Kesinlikle hiç faydası olmamıştı, Sophie ile olan ilişkisinin olmadığı gibi... Onunla en son, şu Cess adındaki sosyal duyarlığı yüksek canavarla aralarını yapmaya çalıştığı o korkunç doğum günü yemeğinde birlikte olmuşlardı.

Cess! Onu düşünmek Simon'ın midesini bulandırdı. Bin yıl geçse bile asla! Kendisinde uyandırdığı tiksintiden başka mesleki açıdan da, o kadın tam bir dert kaynağı olurdu. Bankacılık ve dev şirketler konularındaki görüşleri Wintergreen'lere kalp krizi geçirttirir, Simon'ı işten kovdurturdu. Üstelik dağınık ve bakımsız görünüyordu, Wintergreen'ler cazibeli, çekici kadınları severlerdi. Kendileri kovboy gibi giyinebilirlerdi, fakat eşleri, Simon'ın bankanın fuayesinde asılı resimlerinde gördüğü üzere, kocaman sabit gülücükleri, çılgın bakışlı gözleri ve çok kısa etekleriyle ödüllerinin önünde poz veren sarışınlardı. Görünüşe bakılırsa yaşadıkları kasabanın fıstık kraliçeleri seçilmişlerdi. Simon, fıstıkların Wintergreen'lere şöhret sağlamış olabileceğini fakat şimdiki karılarının kesinlikle bu kızlarla hiçbir benzerliği olmadığını düşündü.

Böylelikle, Cess'i kafasından atmış olmasına rağmen nedense doğum günü akşamına takılıp kaldığını fark etti. Şimdiye kadar düşünmemişti, ama aniden, korkunç Cess'le tamamen ilgisiz olarak, bir şekilde önemli olduğu için o geceden etkilendiğini sezinledi. Bu düşünce zihninde şekillenmeye çabalıyordu

ve Simon kafasından geçen her fikrin sonuna kadar önemsenmeye değer olduğunu bilecek kadar kendinden emindi.

O geceyi dikkatle tekrar düşündü. Pek fazla bir şey beklemiyordu, neredeyse daveti reddedecekti. Neticede, gelecekte alacağı fotoğraflar için ilişkileri iyi tutmak ve belki de o akşam yeni bir tane alabilmek için daveti kabul etmişti. Özellikle Sophie'yi görmeye itirazı olmamasına karşın, vaftizdeki o çirkin kadının gelmesine canı sıkılmıştı. Sophie'nin Cess'le aralarını yapmaya çalışması aslında gülünecek bir şeydi. Ama Simon gülmemiş, tiksinmişti.

Mark'ın yokluğu onu kadınlardan çok daha az rahatsız etmişti. Normaldi; Simon, her daim ailenin önemini vurgulayan Wintergreen'lerin, memurlarını akşam geç saatlere kadar çalıştırdıkları bir dünyada yaşıyordu. Mark, Wintergreen standartlarına göre bile geç bir saatte eve gelene kadar Simon başının cidden dertte olduğunu anlamamıştı. Sophie'nin gözyaşları da Mark'ın korkusu da çılgınca aşırı ve bütünüyle saçma olduğundan Simon'ı rahatsız etmişti. Fakat artık etmiyordu. Şimdi düşünüyordu; acaba bir fırsat kaçırmış olabilir miydi? Daha hızlı düşünmeye başladı.

Kafasında bağlantıları kurdu. O geceye kadar Sophie'yle kocasının sağlam bir evlilikleri olduğunu düşünmüş, onları mutlu bir çift olarak hayal etmişti. İlişkileri, onda zayıf ve hassas bir izlenim bırakmamıştı. Oysa doğum günü tartışması sorunları olduğunu gösteriyordu. Sophie kocasına ciddi şekilde sinirlenmişti. Ve şimdi Simon, Mark'ın mesleki konumunun kayınvalidesinin gözünde ne kadar yetersiz olduğunu hatırladı. Yirmi yıl öncesinin Simon'ı gibi, o da Shirley tarafından onaylanmamış görünüyordu.

Sophie'ye onun kadar iyisini bulamadığını söylediği için memnundu. Tabii ki bu sadece konuyu değiştirmek için başvurduğu bir kurnazlıktı, ama şimdi bunun yerinde ve çok uygun bir söz olduğunu düşündü. Çok yararlı bir jest...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophie. Düşündükçe amacı için daha da mükemmel görünüyordu. Sarışındı, doğal bir sarışın hem de. Mrs. Wintergreen'lerin hiçbir şeyi doğal değildi. Üstelik güzeldi, biraz kiloluydu ama bu kısa sürede halledilebilirdi. Hem de hazır-yapılmış, sevimli bir çocuğu vardı. Üstesinden gelinemeyecek olan, şu anda biraz isteksizce olsa da, evli olduğu gerçeğiydi. Simon'ın sıkıntı içinde tanık olduğu tek bir tartışma yüzünden boşanılmazdı. Yazık... Çok uygun olurdu. Derin derin içini çekti. Belki Sophie'yle Mark'ı ayırmanın bir yolu vardı, ama şu anda bunu düşünürse lanetlenirdi.

Mark, Sophie'ye bu lansman partisinden elinden geldiğince çabuk döneceğine dair içtenlikle söz vermişti. Ve sözünü tutmak niyetindeydi. Sophie belki asla inanmayacaktı, ama Dr. Martha Krankenhaus adındaki Amerikalı çatlak bir ilişki uzmanının, *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik Yönetimi* isimli kitabının tanıtımına katılmaktansa evde ailesiyle olmayı tercih ederdi.

Ayrıca, satış konferansında olanlardan ne mesleki ne de kişisel anlamda hiç utanmış görünmeyen rezil Persephone ile mümkün olduğunca az vakit geçirmek isterdi. Kadın, her zamanki gibi, belki daha da fazla yüzsüzdü. Şeffaflık adına, Sophie'ye olayı anlatmayı düşünmüştü, ama karısının kesin olarak işten ayrılmasını isteyeceğini biliyordu. Tam emeklerinin karşılığını almak üzereyken tekrar elverişsiz iş bulma piyasasına sürülmek yazık olurdu; gönülsüzce, sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdi. Olayı hiç olmamış farz edip, unutmayı deneyecekti. İşin tek olumlu tarafı, bildiği kadarıyla şirkette kimsenin olaydan haberdar olmamasıydı.

Krankenhaus'un lansmanından kaçabilmek için çok uğraşmıştı. Ancak, *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik* Yönetimi, Şarlatan'ın sonbahar listesinin edebi-olmayan türdeki en önemli kitabıydı ve çok kazançlı duygusal ilişkiler pazarından bir pay kapma girişimiydi. En az *Kızıl Cenaze Arabası* kadar önemli bir tanıtımdı, Mark'ın katılmaması imkânsızdı.

Birbirinize Destek Olun kitabının lansmanının La Romantica denen bir barın bodrum katında yapıldığını öğrenince hevesi daha da azaldı. Persephone'un parlak fikirlerinden bir başkası.

Arabasını park ettikten sonra lansman partisine girmek için düzensizce ilerleyen kuyruğa katıldı. Biraz uzakta, kuyruğun ön tarafında en sevmediği iş arkadaşı tipik yetersizliğiyle konukları yönlendiriyordu. Mark, kadının saçlarını çarpıcı şekilde geriye atmasını antipatiyle izledi.

Uzun bekleyişten sıkılmış görünen siyah, muntazam kısa kesim saçlı ufak tefek bir kadın kocaman siyah şalıyla kuyruktan çıkıp azametle resepsiyona doğru yürüdü.

"Affedersiniz." diye yüksek sesle bağırdı Persephone onun arkasından.

Kadın dönüp yarım-ay çerçeveli gözlüğünün altından hoş bir şekilde gülümsedi.

"Ben partiye geldim," dedi Amerikan aksanıyla.

"Davetiyenizi görebilir miyim?"diye sordu Persephone, yönetici edasıyla.

"Evde unuttum," diye cevapladı kadın.

"Gidip getiremez misiniz?"

"Sanmıyorum. Evim Brooklyn'de."

Sorgu yargıcı saçlarını düzeltti, boyalı dudaklarını büzdü.

"Üzgünüm, ama içeri girmenize izin veremem."

"Ne?"

"Bu parti," diye belirtti Persephone işgüzar bir tavırla, "sadece davetliler için."

Kadın tartışmak için ağzını açtı, ama Persephone ondan önce davrandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu parti en önemli yazarlarımızdan Dr. Martha Krankenhaus için düzenlendi. Herkesi içeri alamayız."

"Aslında, ben herkes sayılmam. *Ben* Dr. Martha Krankenhaus'um. Şimdi lütfen kendi partime girebilir miyim? Teşekkür ederim."

Persephone'un yüzü geçirdiği şokla anlamsızlaştı. Dr. Martha ileri doğru yürümeye devam etti. Kuyruktakilerin bazıları gülerek, diğerleriyse daha çirkince, bazı işaretler yaparak olayı izlediler. Mark ertesi günkü gazetelerin dedikodu köşelerinde çıkacak utandırıcı yazıları gözünde canlandırdı. Persephone'un bir başka Halkla İlişkiler başarısı.

Dr. Martha Krankenhaus'un görünüşü Mark'ın ilgisini çekmişti. Şişman, titrek feminist yazar Andrea Dworkin kalıbında bir kadın olduğunu düşünmüştü; oldukça sade, akademik tarzda olmasına karşın şık, canlı ve dinç bir kadın beklemiyordu.

Merdivenlerden aşağı bara inince, alışılmış tipik yayın partilerinden biri olduğunu anlayıp içini çekti. Eskimiş tüvit takımları içinde sarkık göbekli adamlar, ince telli gri saçları tokalarından fırlayıp dağılmış, büyük göğüslü, sıradan kadınlar. Kesinlikle estetik yaptırdıkları belli olan daha genç ve daha gergin görünen birkaç erkek ve kadın da vardı. Mark'ın tesadüfen duyduklarından anladığına göre parti, ilişkiler konusunda akademisyenler, danışmanlar ve diğer çalışanlarla dolup taşacaktı.

Herkes ciddi sohbetlere dalmış görünüyordu. "Erkekler," Mark ciddi görünümlü bir kadının, kırmızı, dik saçlı başka bir kadına "beraberliğin hızla başlaması ve geçiş ritüellerinin kaybı nedeniyle yalnız ve güçsüz kaldı."

"Annelerimizden ayrılmak, bize, bilinçaltımızda öfke ve Anne'yi kontrol etmek üzere içtepkiyi miras bırakır; her ikisi de onu hem idealize eden, hem de değerini düşüren duygular," diye haykırıyordu kızgın bakışlı kel bir adam, sakallı başka bir adama.

"...ilişkideki çatışma ve çıkmazlara yardımcı olan potansiyel..." diyordu, Mark'ın solunda başka biri.

"Çoğumuz babalarımızdan ve ataerkil düzenden derin yaralar almışızdır ve bunu ifade etmek isteriz..."

Mark içki almak için kalabalığı yarmaya çalıştı. Uzakta gördüğü pembe kokteyller iğrenç görünüyordu, ama şu anda ne olsa fark etmezdi.

"...cinselliğimizi güçlü bir iyileştirici ve kutsal bir ödül gibi tekrar keşfetme gereksinimi..."

"...erkeklik imajımızı canlandırmak, güçlendirmek ve yenilemek..."

"...baskı altındayken ortaya çıkan hoşgörülü maddeciliğe bir alternatif getirmek için..."

Şaşırtıcı şekilde hafif ve canlandırıcı birkaç kokteylden sonra Mark birisinin kolundan çektiğini hissetti. "Sen satış müdürüsün, değil mi?" Mark dönüp aşağı baktığında Dr. Martha Krankenhaus'un yarım-ay çerçeveli gözlüklerinin üstünden parlayan ve soru soran gözlerini gördü. "Pekâlâ. Nasıl gidiyorum? Yok mu satıyorum yoksa raflarda tozlanıyor muyum? Bana dosdoğru söyle."

Mark afalladı. Duyduğu bütün saçma sapan konuşmalardan sonra, aniden gelen böyle direk bir soru beklemiyordu. Fakat Dr. Martha Krankenhaus'un süpermarketleri, indirimi ve pazar payını ısrarla soruş tarzından ayaklarının yere sağlam bastığı açıkça anlaşılıyordu.

"Hımm," dedi Dr. Martha, Mark bütün hazırlıkların tamamlandığını söylediğinde. "Fena değil öyleyse?"

"Harika. Siparişler şaşırtıcı. Sizin yazdığınız kitap türüne çok rağbet var."

Doktor düşünceli bir şekilde başını salladı. "İyi. Benim klinik türüme de rağbet olmasını umalım."

Mark başını salladı. "New York'da çalıştırdığınız klinikten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mi bahsediyorsunuz?" Brooklyn'de bir kliniği olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Belki şimdi sözünü ettiği yeni bir klinikti.

Dr. Krankenhaus, küçük kafasına göre şaşırtıcı büyüklükteki beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Hayır, yeni ilişkiler kliniğimi burada açmak üzereyim."

"Burada mı?"

"Elbette. Bu ülkeyi çok severim. Ve evlilikleriyle ilgili kesinlikle biraz yardıma ihtiyacı var."

Mark çabucak başını öne eğdi. Haksız değildi. Fakat kendisi ve Sophie henüz klinik aşamasına gelmemişlerdi. Şu lanet lansmanlar bittiğinde her şey yoluna girecekti.

"Yani siz bir çeşit danışman mısınız" diye sordu.

"Bundan çok daha fazlası. Benim kliniğim günlük terapiler yahut haftalık toplantılar vermez, yatılı bir kurs sunar. İsmi, Dr. Martha'nın İki-Haftalık Evlilik-Kurtarma Mucizesi."

Mark sırıttı. "Şaşırtıcı görünüyor." Aynı zamanda tamamen çılgınca görünüyor diye düşündü. "Ne tür çiftler katılıyor?"

"Çiftler değil," dedi doktor. "Benim kliniğim sadece erkekler için. Kocalar Okulu. Ben böyle adlandırıyorum. Kocalar Okulu'nda Dr. Martha'nın İki-Haftalık Evlilik-Kurtarma Mucizesi. Müthiş fikir değil mi? Kulağa hoş geliyor mu, ne dersiniz?

Mark telaşlanmış gibiydi. Doktor ne biliyordu? Yarım-ay çerçeveli gözlüklerin üstündeki şu parlak gözlerde insanın içine işleyen bir şey vardı. Kayıtsız görünmeye çalıştı. "Açıkçası bana pek hitap etmiyor."

Dr. Martha gözlüklerinin üstünden keskin bir bakışla onu süzdü. "Sizin evliliğinizde sorunlar yok mu?"

Mark başını öyle güçlü salladı ki, boynunun iki tarafındaki kaslardan ses geldi. "Bizim evliliğimiz," dedi, konuşmasını aniden ağırlaştırarak, "kaya gibi sağlam."

"Tebrikler. Bunu duyduğuma sevindim."

"Ben de," dedi Mark. Kadehinden büyük bir yudum daha aldı. Birkaç tane içtiğinizde bu kokteyller epey lezzetli oluyordu.

9. BÖLÜM

Sophie tam kapanmamış perdeler arasından güneşin içeri sızmasıyla uyandı. Yatmadan önce perdeleri öfkeyle çektiğini hatırladı. Yalnız. Sonunda sinir içinde uyuyakaldığında Mark hâlâ dönmemişti; erken döneceğine dair o kadar söz vermiş olmasına rağmen... Sophie, sabahın erken saatlerini kastettiğini anlamalıydı.

Yanlış olan sadece perdeler değildi. Yanındaki yastık kabarık ve dolgundu; kolunu yorganın altında kaydırdığında yatağın geri kalanı soğuk, düz ve boştu. Mark eve hiç gelmemişti.

Bu alçaklığı kabullenene kadar tamamen hareketsiz yattı. Kalbi hızla çarpıyordu. Boğazının arkasında rahatsız edeci bir his vardı.

Sessizlik telefonun çalmasıyla bozuldu. Sophie yorganın içinden uzanıp başucundaki telefonu açtı.

"Sophie?"dedi kulak tırmalayıcı, boğuk bir ses. "Ben, Persephone."

Sophie'nin gözleri kısıldı. Dişleri takırdamaya başladı. Bir darbe geleceğini sezmiş gibi öne eğildi. "Ne istiyor*sun*?"

"Mark dün gece bir otelde kaldı,"dedi titrek sesiyle. "Seni daha sonra arayacağını söylüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne? Sophie'nin gözlerinin önünden beş yıldızlı bir süitten görüntüler geçti; Mark duşakabinde Persephone'un sırtını pahalı sabunlarla ovarken... Yatakta kahvaltı, gümüş vazo içinde bir gül... "Mark nerede?" diye sordu sesi titreyerek. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Korkarım, bu mümkün değil. Şimdi kapatmam gerek. Seni sonra arayacak." dedikten sonra hat kesildi.

Sophie telefonu elinde o kadar sıktı ki, canı yandı. Şu anda olan şeye inanmaya çalışıyordu. Mark onunla *konuşmamıştı* bile. Aşağılık işi *şu kadına* yaptırmıştı. Kadın aradığı sırada, yatakta onun yanında mı yatıyordu? Sophie yorganı üstünden kuvvetle savurarak yataktan kalktı. Soğuk hava korunmasız vücudunu sardı, fakat o hiç önemsemedi. Beyninde zonklayan bir düşünce bütün diğer hislerini yok etti. İlişki! Partideki o kadınlar haklıydı. Ümitsizce bastırmaya çalıştığı kuşkularının aslı vardı. Doğruydu!

Allah'ın cezası pembe kokteyller! Mark inledi. Meyve suyu tadında masum görünen sinsi türlerdendi, insanı en sert içkiden daha fazla çarpıyordu. Gece, patlak gözlü, kafası örgü dolu bir kadına Uzlaşmacı Erkeklik hakkında sersemce nutuk çekmesinin ertesi dakika dizleri bükülüp yere çöküvermişti. Uzlaşmacı Erkekliği yaklaşık olarak doğru tarif etmişti.

Berbat hissediyordu, akşamdan kalmaydı. Körkütük sarhoş halde evin anahtarını kaybettiğini fark ettiğinde, aceleyle terk edilmiş bir pansiyon bulunmuştu. Bomboş ve harap pansiyon odasındaki tek kişilik yamru yumru yatak yüzünden şimdi sırtı ağrıyordu. İçki sersemi beyninin daimi bir iyimserlik bölümünde, sabah iki buçukta karısını uyandırmamasının onu memnun edebileceğini ümit etti. Erken döneceğine dair verdiği sözü düşünmeye cesaret edemiyordu.

Bu olayda Persephone sadece otel yatağını düzelttiği için

değil, Sophie'yi arayıp neler olduğunu anlatmaya gönüllü olduğu için de, bazen işe yarayabileceğini ispat etmişti. Kuşkusuz, bu yapabileceğinin en azıydı. Mark'ın başına gelen bir başka talihsizlikse cep telefonunu şarjının yine bitmiş olmasıydı.

Mark, şimdi, perdelerin arasından giren parlak güneş ışınları yüzünden gözlerini kısmış yatakta yatıyordu. Mide bulantısı ve sağ gözünün üstüne baltayla vuruluyormuş hissi veren baş ağrısının dışında, asıl duygusu rahatlamaydı. Şükür ki, iki büyük lansman artık bitmişti. Klişe bir sözdü ama niyeti gerçekten buydu; sonunda ailesiyle daha fazla birlikte olabilecekti.

Sophie, mutfakta soğuk fayanslar üstünde yalınayak duruyordu; sinirden kalçasına bir yumruk attı. Rakibinin neye benzediğini artık biliyordu. Telefondan sonra tişörtü ve pijamasıyla aşağıya indi, Mark'ın çantasını aramaya başladı. Bundan daha fazla nasıl bir kanıt bulmayı beklediğinden emin değildi, ama şirketine ait bir raporun yıpranmış kopyasını ve muhasebe kitapçığını buldu. İçinde tüm personelin fotoğrafları vardı Kırışmış ama yakışıklı yüzüyle Mark'ı gördüğünde bir an için gözyaşlarını tutamadı. Gözleri, Persephone O'Rourke Halkla İlişkiler Müdürü yazılı resmi bulduğunda kurumuş ve sertleşmişti.

Resimdeki yüz güzeldi; oval bir yüz, ela gözler, dalgalı, gür siyah saçlar. Sophie bu yüzün vücudunu kolaylıkla gözünde canlandırabiliyordu. Ufak tefek, ince, sporla sertleştirilmiş bir beden ve baştan ayağa mükemmel bronz bir ten. Kendisinin doğum geçirmiş vücudu onunla hiç rekabet edemezdi. Gündüzleri bisküvi ve cipslerden kararlı bir şekilde uzak dururken, akşamları aynı kararlılığı şarap şişesine yakın durmakta gösteriyordu. Ve tabii sonra cipslere geri dönüyordu. Oysa şöyle bir bakmakla bile Persephone ile cipsler arasında çok uzak bir iliş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki olduğu anlaşılıyordu. Besbelli Mark ile olduğundan çok daha uzak, diye geçirdi içinden kederle...

O anda kapı vuruldu. Sophie korkuyla sıçradı. Mark? Kalbi hızla çarparak koridora koştu.

"*Ta da*! Merhaba, tatlım! Yirmi yaş gençleşmiş görünüyor muyum?"

"Anne!"

"Nasıl, Dr. Carmichael kendini aşmış değil mi?" dedi Shirley titrek sesiyle. "Yalnızca dün geceyi klinikte geçirmem gerekti o kadar, her şeyi kaldırdılar ve işte ben!"

"Harika görünüyorsun," dedi Sophie donuk bir sesle.

Shirley kesinlikle canlılık ve enerji yayıyordu; minicik kot pantolonu, yüksek topuklu siyah çizmeleriyle mükemmel görünüyordu. Darmadağınık koridora doğru hızla yürüdü. Sophie'ye krizantemi hatırlatan kestane rengi kısa kabarık saçları yaşına göre dikkat çekici derecede pürüzsüz boynunun üstünde çok havalı duruyordu. Pırıl pırıl beyaz bluzu ve açık pembe kürk yeleği Mark'ın seksi büyükanne dediği kıyafetini tamamlıyordu.

Shirley evin dağınıklığından duyduğu hoşnutsuzlukla etrafa göz gezdirdi.

Sonra darmadağın vaziyetteki kızına baktı.

"Hâlâ pijamalarınlasın. Her şey yolunda mı?"

"İyi," dedi Sophie kararlılıkla. Annesine olanları anlatmayacaktı, *anlatmıyordu*. Henüz kendisinin düşünecek zamanı olmamıştı.

"Arthur nerede?" diye sordu annesi.

"Hâlâ uyuyor."

Bu feci sabah olan tek olumlu şey Arthur'un her sabahki feryatlarına başlamamış olmasıydı. Shirley merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Birden Arthur'un ağlaması duyuldu. Merdivenin başına gelen Shirley şaşkın bakışlı Arthur'u gördü. Uykudan uyanmış yanakları pespembeydi.

"Saat kaç?" diye Sophie aniden annesine sordu. Zamanı unutmuştu.

"Dokuz buçuk." Shirley'nin ince bileğindeki Cartier parladı.

"Tanrım. Oldu mu o kadar? Kahretsin. İşe çok geciktim. Tabii kreşe de." Koridorda hızlı hareketler yapmaya başladı.

Annesi tuhaf tuhaf ona baktı. "Bugün Cumartesi."

"Oh." Sophie, askılarından düşmüş bir yığın paltonun altından çekip çıkardığı ayakkabıyı elinden bıraktı. "Öyle mi?"

Annesi Arthur'la birlikte aşağı inip mutfağa geçti. Lavabodaki boş bir kâse, tepsi ve bir kaşık, Sophie'nin akşam yemeğini yalnız yediğini anlatıyordu.

"Dün gece Mark *yine* eve gelmedi, öyle mi?"

"Sophie başını eğdi. Annesi müthiş bir süratle kanıtı inceliyordu.

"Nerede?" diye sordu şimdi.

"İşte."

"*Cumartesi günü?*"

Sophie annesinin sorgulayan bakışları altında duraksadı. Bunu açıklayabilecek bir şey düşünemedi. Her zamanki savunmacı refleksleri yavaşlamış görünüyordu. Suyun altında düşünüp hareket etmek gibiydi.

"Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye nazikçe sordu Shirley.

Sophie parlayan gözlerini kaldırdı. "Dün gece eve gelmedi."

Annesinin ağzı Dr. Carmichael'in yapmayı hiç başaramadığı kadar gerildi. Arthur ağlamaya başladığı için elleri de gerilmiş olabilirdi.

"Sanırım," diye itiraf etti Sophie, "bir ilişkisi var."

Shirley'nin bakışları sertleşti. "Hadi!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, *gerçekten*," diye Sophie itiraz etti. "Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum."

"Hiç şüphe etmem," dedi Shirley acımasızca. "Hadi yanına bir şeyler al. Arthur'la birlikte bizim eve geliyorsunuz."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

10. BÖLÜM

Mark taksiden dışarıya bakarken insanların bar ve restoranların önlerinde toplandıklarını gördü. Cumartesi olduğundan eve gittiğinde Sophie'yi şöyle hoş, keyifli hatta şampanyalı bir öğle yemeğine çıkarmaya karar verdi. Arthur bebek koltuğunda uyuyabilirdi. Öyle umuyordu.

Başı hâlâ çok kötü ağrıyordu; moteldeki resepsiyon görevlisinden taksi çağırmasını isteyebilecek kadar toparlanması bile saatler almıştı. Her şeye karşın birkaç dakika içinde evde olacağını düşünüp gülümsedi.

"Kahrolası manyak!" diye bağırdı taksi şoförü, karşıdan gelen bir başka taksiye çarpmadan güçbela Verona Yolu'nun köşesini döndüklerinde. Mark'ın gözleri önünden arkada oturan iki kadın ve bir bebeğe ait belli belirsiz bir görüntü geçti fakat kafası sevinçle yaptığı planlarla meşgul olduğundan pek fazla dikkat etmedi. İki büyük lansman başarıyla sona ermişti. Her şey iyi gitmişti ancak en çok satanlar listesi açıklanmadan, tam olarak ne kadar iyi gittiği ortaya çıkmazdı. *Kızıl Cenaze Arabası* ve *Birbirinize Destek Olun* kitaplarının ikisinin de ilk ona gireceğini umuyordu; eğer böyle olursa, Lance onu Satış Müdürlüğü'ne yükseltecek üstelik ekipte bazı ciddi yatırımlar yapacaktı.

Taksiden indikten sonra, karısını ve oğlunu görmek için hiç olmadığı kadar sabırsızlanarak ön kapıya doğru hızla yürüdü. Kapıyı açtı. "Sophie!" diye bağırdı, sesi evin içinde yankılandı. Ancak hiç ses gelmedi, ev sessizdi.

Mark kaşlarını çattı. Tuhaf. Bu sabah dışarı çıkacaklarından haberi yoktu. Gerçi son zamanlarda Sophie'nin günlük planlarını tam olarak takip etmemişti; şimdi bunu suçlulukla hatırladı. Belki süt ya da onun gibi bir şey almaya gitmişti.

Mutfağa geçti. Dağınık görünüyordu, oldukça normaldi bu fakat yine de tedirgin oldu.

Mutfak masasının üstünde duran beyaz zarfa ancak şimdi dikkat etti. Birdenbire titremeye başlayan elleriyle aldı. Sophie'nin el yazısıyla kendisine yazılmıştı. Zarfı açarken, elbette, dedi kendi kendine, her şey olabilirdi. Mesela Arthur'u doktora götürdüğünü yazan bir not. Korkudan kalbi küt küt atıyordu.

Sevgili Mark,

Artık bıktım. Annem ve Arthur ile birlikte annemin evine gidiyorum. Dün gece eve gelmeyişin bardağı taşıran son damla oldu; bu ve Persephone'dan gelen telefon. Bir ilişkin olduğunu şimdi anlıyorum. Düşünmeye fırsat bulunca seninle temasa geçeceğim, ama üzülme Arthur'u görmen konusunda makul davranacağım.

Okuduğu şeye inanamadı. Tekrar okudu. Ve tekrar. Bir *ilişki?* Satış konferansı hakkında bir şey mi duymuştu acaba? Lanet olsun. Ona anlatması gerektiğini biliyordu. Peki, şimdi anlatacaktı. Hepsi saçma sapan bir yanlış anlamadan ibaretti, fakat kesinlikle düzeltilmesi gerekiyordu.

Sophie'nin babası onun aramasına şaşırmış görünüyordu. "Sophie'nin *buraya* geleceğini bilmiyordum," dedi. "Shirley doktorunu görmek için dün Londra'ya gitti. Oradayken size uğrayacağını sanıyordum."

Mark, Dower House'a vardığında Sophie'nin kendisini cep telefonundan arayacağını düşünerek boş evden ayrıldı. Canı alkol almak istiyordu. Sert bir içki sinirlerine iyi gelebilirdi. Köşedeki cafe-bara gidip oturmaya karar verdi. Açıkçası, ortada üzülecek ciddi bir şey yoktu. Sophie'yle konuşunca on dakika içinde her şeyi düzeltecekti. Fakat yine de endişeliydi.

Koridordaki telefon çaldığında, Sophie Verona Yolu'nda üst katta Arthur'un eşyalarını topluyordu. Telefonu Shirley açmıştı.

"Sophie?" Kötü bir cep telefonu hattından gelen bir erkek sesiydi. *Mark*, diye düşündü Shirley, yüzü öfkeyle sertleşti.

"Oh, sensin demek. Ne zaman *arayacağını* merak ediyordum," dedi kızgınlıkla.

"Aa..."

"Dün gece neredeydin? Neden eve gelmedin?"

"Ne?"

"Asla kızıma layık olmadın," dedi şiddetle. "Bu şimdiye kadarki şüphelerimi kanıtlıyor. Bu yaptığından sonra seni terk etmezse çok şanslısın demektir."

"*Terk etmek mi?*" karşıdaki ses heyecanlanmış görünüyordu.

"Evet, *terk etmek*."

"Mrs. Pringle siz misiniz? Ben Simon. Simon Sharp."

"*Simon*!" Shirley sendeledi. Yüzüne kan hücum etti.

Simon son zamanlardaki şansızlığı yüzünden duyduklarına inanmakta güçlük çekti. Henüz dün bir Wintergreen hadisesi daha olmuştu. Isaiah habersiz odasına gelmiş ve Simon'ın Mrs. Wintergreen'in doğum günü davetine katılmasından Mrs. Isaiah Wintergreen'in ve Isaiah'ın kendisinin onur duyacaklarını söylemişti.

"Ben de memnun olurum," diye kekelemişti Simon, gözde

olduğuna dair bu beklenmeyen kanıtla ferahlayıp sevinerek. Mrs. Isaiah Wintergreen'in gerçek yaşı kaçtı acaba? Cerrahının yetenekleri sayesinde, sürekli gençleşiyordu. Yüzü şu anda yirmi iki yaşında gibi görünüyordu ve gittikçe daha küçülüyordu. Herhalde yirmi birinci yaşını kutlayacaklardı.

Isaiah, karısının tersine çok hızlı yaşlanan ve onun yarısı kadar bile çekici olmayan yüzünü şimdi Simon'a iyice yaklaştırdı. "Nişanlını getir," diye homurdandı, açıkça bunun bir teklif olmadığını belirten tonda bir sesle. Yalanının ortaya çıkacağını ve davete tek başına gitmesinin felaketle sonuçlanacağını bilen Simon huzursuzdu. Kafasında böyle bir beklentiyle Sophie'yi aramıştı.

Bunun zor bir iş olacağını düşünüyordu. Büyük olasılıkla, doğum günü kavgasını şimdiye kadar çoktan unutup barışmışlardı. Fakat Simon'ın ümitleri henüz tükenmemişti; günahsız vaftiz oğlunun annesiyle babası arasında haftalar önce oluşan çatlağın, içine sinsice sızabileceği derin bir uçuruma dönmüş olma ihtimaline sıkıca sarılıyordu.

Mucizevi şekilde, beklentisi gerçekleşmiş görünüyordu. Alışık olmadığı saf mutluluk duygusu içini hızla kaplarken, beklenmedik şekilde gelişen bu fırsattan tam olarak faydalanmaya karar verdi. Geçen seferki şansı kaçırmış olabilirdi, ama şimdi kesinlikle kaçırmayacağına emindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Shirley'e, çok ilgili görünerek.

Shirley içini çekti. "Hiç değil." diyip, gizlice yukarı kata baktı. Simon, Arthur'un vaftiz babasıydı, bu yüzden durumu bilmeye hakkı vardı. Çok geçmeden birkaç ilave uydurmayla renklendirdiği Sophie'nin son yirmi dört saatini çok anlayışlı ve ilgili görünen Simon'a anlatmaya başladı.

"Bu çok feci," diye açıkladı Shirley sonunda. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Mark bizi dehşete düşürdü, açıkçası her zaman berbat bir adamdı."

"Zavallı siz," dedi Simon. "Ahlaksız kocası yüzünden kızınızın acı çekmesini seyretmek ve bir şey yapamamak sizin için korkunç olmalı." Genelde varlığını pek hissetmediği kalbi heyecanla çarpıyordu.

"Çok utandırıcı bir durum, Simon," dedi ağlamaklı. "Keşke..."diyip sustu.

"Keşke, ne?" Simon tahmin edebildiğini umarak sıkıştırdı.

Shirley bütün sağduyusunu kaybetmiş görünüyordu. "Keşke Mark yerine seninle evlenseydi. İşte. Söyledim. Söylememeliydim biliyorum, ama..." Dehşet içinde eliyle ağzına vurarak kendini susturdu.

"Hayır, hayır, Mrs. Pringle. Bunu söylemenin bir sakıncası yok," diyerek onu rahatlattı. "Ben de tamamen aynı şekilde hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Mrs. Pringle, Onu sevmekten hiç vazgeçmedim." Donuk bir trajik imayla renklendirdiği sesinin samimi çıkmasına çalışıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet. Ama tabii benim için artık bunu düşünmenin bir anlamı yok," üzüntüyle içini çekti. "O evlendi ve bitti bu iş. Benim için ümit yok."

"Çok yazık," dedi Shirley ağlamaklı.

Simon söylediklerini Shirley'nin iyice sindirebilmesi için kısa bir süre sessiz kaldı. "Fakat böyle mi olmalı, Mrs. Pringle? Bir çıkış yolu yok mu? Kesin bir çözüm?"

"Olsa, harika olur," dedi Shirley hevesle.

Simon kaşlarını çattı. Aptal kadın kışkırtmalarına karşılık vermiyordu. Belli ki biraz daha kolay anlaşılır konuşmalıydı.

"Sophie'nin boşanma ihtimali kimsenin aklına gelmedi mi?" diye homurdandı.

Telefonunun diğer ucundaki Shirley konuşmaya başladı.

Teoride sayısız kereler aklına gelmişse de, pratik gerçek tamamıyla farklı bir konuydu. "Pek emin değilim..."dedi sertçe. "Biraz zor..."

"Evet, tabii öyle," diye mırıldandı Simon. "Fakat eğer onun özgür kalması –" tam vurgulayabilmek için durakladı, "*yeni ve daha iyi* bir ilişkiyi başlatacak olsa? Bu harika bir şey olmaz mı?"

Shirley önce tereddüt ettiyse de, "Şey, evet, galiba," diyerek sonunda kabul etti.

"O zaman problem nedir?" diye sordu Simon, kızgın görünmemeye çalışarak.

Shirley içini çekti. "Ama ya başka bir ilişki *yoksa*? Ya doğru adam ortada *yoksa*?" Mark'ın sosyal konumunun getirdiği yükümlülükten kurtulmak için can atıyordu, ama boşanmış bekâr bir anne olarak kızı, Shirley'nin Venetia Bothamley-Tartt'ın gözündeki mevcut konumunu tam olarak yükseltmeyecekti.

"Ve düşünülmesi gereken bir de Arthur var tabii. Boşanma onun için korkunç bir değişiklik olur. Çocukları çok fena etkiliyor, öyle değil mi?"

Öyle miydi? Simon ne biliyor ne aldırıyordu. "Bakın," dedi gıcırdayan dişleri arasından. "Sophie'ye tapan, onun için en iyisini isteyen, üstelik Arthur'u da tanıyan güçlü ve etkili bir adamdan daha iyi ne olabilir? Arthur'un hayatında önemli yeri olan bir adam?"

"Evet, bu hakikaten mükemmel olurdu," diye kabul etti Shirley.

Simon, artık anlamasını bekleyerek sustu.

"Ama" dedi Shirley üzüntüyle, "etrafta öyle biri yok tabii. Gerçek hayat böyle olmuyor ki."

Simon duygularını dışa vurmazdı çünkü bunun çok nadir ticari yararı olurdu. Fakat tam şu dakika çığlık atmak istedi.

"*Bazen*," dedi, ikna edici yumuşaklıkta konuşmak için kendini zorlayarak, "Bazen, Mrs. Pringle, gerçek hayat böyle *olur*."

"Öyle mi?"

"Evet. Örneğin, Sophie'nin kendisine mükemmel bir eş olacağını düşünen birisi tam önünüzde duruyor olabilir. Aynı zamanda ona mükemmel bir koca olabilecek biri," diye aceleyle ekledi. "Başarılı ve zengin biri, Londra'da ve banliyösünde evleri olan biri."

"Keşke olsaydı,"

"Üstelik Arthur'u tanıyan biri. Onu kendi evine götürmekten mutluluk duyacak biri. Daha doğrusu evlerine. Ve ona kendi oğlu gibi davranacak biri."

"Oh, bu muhteşem olurdu. Keşke böyle biri olsaydı."

Simon inatla devam etti. "Böyle biri var," dedi dişlerini sıkarak, "Sophie'yi iyi tanıyan, onu yirmi yıldır seven biri. Asla evlenmemiş, başka ilişkisi bile olmamış, çünkü tanıdığı her kadında onu aramış ve onun kadar iyisini hiç bulamamış biri."

Shirley'nin solukları hızlandı. "Oh, Simon! Sen, yoksa ..."

"Ben, evet," dedi sertçe, sinir bozucu kadın tamamen farklı birini aklına getirmeden önce. "İnanın bana, Mrs. Pringle, ona mükemmel bir koca olurum. Benim gibisi milyonda bir bulunur. Hatta milyonlarda, ha ha. Tahmin edebileceğiniz gibi aşırı zenginim."

"Anlıyorum," dedi Shirley hafifçe.

"Birleşme," diye belirtti şimdi Simon, "ikimizin de yararına olur"

"Birleşme?"

"*Evlilik* dedim." Simon hemen düzeltti. "Kötü hatlardan olmalı. Bunun en mükemmel çözüm olduğunu kabul etmelisiniz. Siz, Mrs. Pringle, çok ahlaksız bir damattan kurtulursunuz. Ve ben eşlerin en güzeli, en akıllı ve en harikasına sahip olurum. Ayrıca kayınvalidelerin en harikasına da tabii."

"Oh, Simon," diye iç geçirdi Shirley, gururu okşanmış ve geçmişteki karşılaşmalarını tamamen unutmuş bir halde.

"İyi bir fikir olduğu konusunda hemfikiriz yani?" Simon anlaşmayı bitirmek için endişeyle sıkıştırdı.

Shirley adeta bir tramplenin ucunda sallanıyor gibi hissetti. Simon'ın epey korkutucu kararı ve ikna ediciliğiyle dürtülüyormuş gibi orada yaylandı. Fakat annesinin söylediğine göre Hertfordshire'daki malikânenin havuzu ısıtılmış olduğundan, atlamamak için bir sebep görünmüyordu. *Bankacı Damadım. Kızımın Hertfordshire'daki malikânesi.* Kıskanç Venetia Bothamley-Tartt'ın bozguna uğramış suratı ona karşı yüzüyordu.

"Ne diyorsunuz?" diye sordu Simon öfkesini saklayarak.

"Benim ne dediğimin gerçekten önemi yok," diye belirtti Shirley sonunda.

"Sophie'nin ne düşündüğü önemli. Boşanma konusunda bizim kadar hevesli olmayabilir. Aslında ben, bunu düşündüğünden bile emin değilim."

Simon bunu tahmin ediyordu. Cevabı hazırdı. "*Ama kafası karışık.* Üzgün. Kendisi için iyi olanı düşünmek şöyle dursun ne istediğini bile bilmiyor. Onun adına karar vermeleri için onu sevenlere, mutluluğunu ve refahını düşünenlere ihtiyacı var.

"Sanırım öyle," diye kabul etti Shirley.

"Ve siz zaten, elbette, onun adına kararlar alıyorsunuz; ilk adım olarak Londra'dan ayrılmasını sağladınız," dedi Simon süratle.

"İçinde bulunduğu bu berbat durumda, burada kalabilmesi çok zor "

"*Kesinlikle*!" Ve içinde bulunduğu *şu durumda* bu berbat evliliği sürdürebilmesi de çok zor. Ve siz Londra'dan ayrılmasına yardım ettiğiniz gibi, Mark'dan ayrılması için de yardım edebilirsiniz."

"Ben?" dedi Shirley nefesi daralarak.

"Evet, siz," dedi Simon kararla. "Bunu ona borçlusunuz, onun adına doğru kararı siz vermelisiniz. Sadece siz yapabilirsiniz ve sadece bana yardım ederek. Bu konuda anlaştık mı?"

"Hım..." dedi Shirley. Sersemlemiş, kapana kısılmış hissediyordu. Fakat teklifi mantıklı değil miydi? O halde hemen söz vermemesi için neden bir şey onu zorluyordu? "Bunu düşünmem gerek," diye mırıldandı, Sophie ve Arthur'u merdivenlerin başında görünce suçluluk içinde irkilerek.

Telefonun diğer ucundaki Simon yüzünü buruşturup kızgınlıkla havaya bir yumruk savurdu. Düşünmek mi? Kadın besbelli geri zekâlıydı, çünkü ayağına gelen fırsatın farkına varamadığını açıkça göstermişti. İnsana fırsat verirsin ama zorla yaptıramazsın. "Öyleyse sizi yarın arayacağım," dedi boğuk sesiyle.

Shirley, kızı ve torunuyla eve dönüş telaşını atlattıktan, James'in çalışmalarını dinledikten, yatak odalarını hazırladıktan ve insanları doyurduktan sonra, ancak yatağında Simon Sharp'ın şaşırtıcı teklifini bir kez daha düşünme fırsatı buldu.

Yumuşacık yastıklarına dayanmış yatağında uzanırken, kocası James yanında horluyordu. Jackie Collins'in kitabını bıraktı ve gözlerini tavana dikti. Simon Sharp'la gerçekten güçlerini birleştirebilir miydi, Sophie'nin talibi olarak onu destekleyip kızını kocasından ayrılması için zorlayabilir miydi? İşleri düzeltmenin çok ahlaki bir yolu gibi gözükmüyordu. Kendi kocasına baktı. Bu James'le tartışabileceği bir şey değildi. Karısının böyle bir planın içinde olmasını asla onaylamazdı.

Belki de haklıydı. Ama diğer tarafta, Simon'ın dediği gibi Sophie için büyük avantajlar vardı. Üstelik milyonerin kayınvalidesi olarak elbette kendisi için de vardı.

Şeytan, söylendiği üzere, boş duranlar için iş yaratırmış; Shirley şu an her zamankinden daha boştu. Açıkça söylemek gerekirse, Shirley sıkılıyordu. Çok sıkılıyordu.

O, hayli fazla olan enerjisini harcayabileceği meşgalelere ihtiyaç duyan bir kadındı. Beş yıl önce Sophie'nin babası emekli olduğunda eski kasabalarından ayrılıp, daha büyük olan Chewton Stoke'a yerleşmişlerdi. Orada yeteri kadar meşgalesi vardı. İlki ve en önemli olanı kendisiydi. Shirley karar vermişti; emeklilik, hayat boyu ilgi duyduğu bakım ve güzellik salonlarına kendini tamamen vermesi için bir fırsat olacaktı. Güneşlenme, spor, haftalık saç ve tırnak bakım randevuları ve tabii Dr. Carmichael'e sık ziyaretler ilk akla gelenlerdi.

Bir süre sonra, Shirley günlerin sadece güzellik salonlarında ya da kırışıklık tedavisinde geçmeyeceğini anlayıp oyalanmak için başka şeyler aramaya başladı.

Bahçe işleriyle ilgilenmeye karar verdi. Chewton Stoke'da herhangi biri olan herkes bahçeyle uğraşıyordu, maalesef, asla herhangi biri olmayan çoğu kişi de öyle... Üstelik yakın zamanlara kadar sönük ve gösterişsiz olan bölgenin imajı bir süredir lüks, modern ve cazibeli hale gelmişti. Bu sebeplerden dolayı, bahçıvanlıktan hiç anlamamasına rağmen, Shirley gereken şekilde kendini arazisine verdi. Modern tarzı seçti, çünkü bu yol çakıl ve beton döşenmesine elverişliydi; yaprakları böcek istilasına uğrayan, ilaçlama sırıklama gibi birçok bıktırıcı bakım gerektiren bitkilerle karşılaştırılınca güzel, temiz ve düzenliydi. Fakat bahçıvanlık ve Shirley sanki pek bütünleşmediler. Özenle, ancak ürkerek çalıştı; manikürlü tırnaklarının içinde toprağı hissetmekten ve özellikle böceklerden nefret ederek... Sonunda bu iş için hissettiği sınırlı aşkı bitiren sutyenin içine düşüp koltukaltını ısıran bir örümcek oldu.

Neticede, kendi evini ve bahçesini düzeltmek yerine genel olarak kasabayı düzeltmeye yöneldi. Buradaki sorun, Chewton Stoke'un en az Shirley'nin kendisi kadar iyi korunmuş olmasıydı. Kasaba, büyük arabalıkların, malikânelerin ve bir kişiye ait geniş bir arazi üzerine kurulu büyükçe konutlardan oluşan Dower House'ların hoş, zarif bir koleksiyonuydu. Neredeyse tamamen yenilenmiş olan tüm bu yapılar, çekingen ev sahibini bıktıran zorba konuklar gibi mütevazı ortaçağ kilisesinin etrafını kuşatıyorlardı. Kasabalılar, Domesday* Book'da Chewton Stroke'dan söz edilmiş olmasından daima gururlanırlardı ama muhtemelen kasabadaki herhangi bir ev satışa çıktığında gelen talebin yoğunluğu onları daha da gururlandırıyordu.

Her şeye rağmen Shirley bu nadide zambağı süsleme işine kendini şevkle verdi. Onunkiler Anti-Velux Pencere şirketindeki en yeni fikirlerdi, onunkiler Darağacı Koruma Vakfı'ndaki en kışkırtıcı müdahalelerdi; Zevkli Dış Mekân Boyama Derneği bölge konseyini topladı, Dog Poo'yu Yok edelim! Ve Rüzgâr Çanları Eylem Grubu'nu yeni yüksek başarılara taşıdı– veya protestolara. Aslında Müstehcen Ev İsimlerini Yok Etme Cemiyeti'ni de kurdu. Bütün bu uygulamaların ek-sonucu olarak kasabanın en yüksek sosyal kademesine geçmeyi umuyordu. Bu konuda hayal kırıklığına uğradı. Leylandii Çitleri Karşıtları toplantılarındaki konukseverliklerinden zevk alsa da, Bothamley-Tarttlar henüz onu kendi içlerine almamışlardı.

Chewton Stoke'un ilk ailesi, Sir Vaizey Bothamley-Tartt'ın tabiriyle kasaba, 'bir çift kulübeyle bir asma ağacından' ibaret olduğu dönemden beri orada yaşıyordu. Sir Vaizey ile karısı Venetia, Dower House'a bitişik malikânenin sahibiydiler. Armalı çay fincanları ve Hong Kong'da bankacılık yapan bir oğulları vardı. Ve görünüşe göre Shirley'e hiç ilgileri yoktu.

James Pringle kendine bir hobi edinmekte karısından çok daha başarılı olmuştu. Bu onun tüm zamanını alıyor, Shirley dahil diğer her şeyi dışlamasına sebep oluyordu. Fakat yeni uğraşının Shirley'i rahatsız etme sebebi bu değildi. Ona göre kuşları

* Domesday Book: 1086 yılında İngiliz İmparatorluğu'nun feodal yapısını ortaya çıkarmak ve buna göre bir vergi sistemi geliştirmek için yapılan, İngiltere'nin büyük kısmını kapsayan ilk ve tek arazi tahriri (çev.)

gözlemleme, lokomotif numaraları biriktirme ya da futbol maçı izleme kadar bayağı ve belki üçünden de daha kötüydü.

James'in yeni tutkulu merakı soyağacıydı. Soy araştırma sürecindeki tüm işlemlerden büyülenmişti. Bu girişimiyle ortaya çıkan, James'in kendi soyu hakkında aslında hiçbir şey bilmediği gerçeği Shirley'nin tüylerini ürpertmişti. Kendisiyle, kökleri İngiltere Kralı I. William'ın yakın arkadaşı Sir Roger de Tartt'a dayanan Bothamley-Tartt'lar arasındaki uzaklığı, onların misafir odası duvarında asılı ince parşömen açıkça gösteriyordu.

James inanılmaz şekilde umursamaz görünüyordu. Zamanını ya kasaba kütüphanesinde mikrofilm kayıtlarını inceleyerek ya da evde internetten soyağacı sitelerini araştırarak geçiyordu. Geceleri Shirley mutfağın yanındaki küçük odanın cam kapısından baktığında, onu bilgisayar başında, yüzü atalarıyla ilgili bir keşifle aydınlanmış görürdü. Özellikle tatminkâr bir bağ bulduğunda masayı yumruklardı. Çalışmaları daha da ilerlediğinde yumrukları sıklaşmıştı.

"Yakın bir akraba buldum," diye heyecanla bağırdı James, Shirley Londra'ya gitmeden bir gece önce.

Shirley alaycı bir tavırla gözlerini tavana dikti. "Kim? I. Elizabeth mi?"

"Ondan daha iyi!" James'in gözlüklerinin arkasından gözleri parladı. "Huddersfield'de bir domuz bakıcısı."

"*Domuz bakıcısı* mı?" diye dehşetle tekrarladı Shirley. "*Huddersfield*'de?"

Düşündüğünden bile beterdi. Bothamley-Tartt'ların domuzları öğreneceği düşüncesi, o gece onu uyutmamıştı.

Fakat şimdi başka bir şey uykusunu kaçırıyordu. Buruşmuş göğsü heyecanla sarsılırken keten yastıkları üstünde hafifçe kımıldandı. Düşündükçe Simon'ın fikri daha iyi görünüyordu. Hangi engeller çıkabilirdi?

Shirley, çeşitli komitelerindeki üyelerin bildiği gibi ve çoğu kez aleyhlerine de olsa, çok ikna edici bir insan olabiliyordu. Şimdi tüm ikna gücünü kendine yönlendirdi. Yardım, diye düşündü, evet, Sophie'ye evlilik sorunlarıyla ilgili *yardım* etmesi, kızının ve torununun maddi geleceğini garanti altına alacaktı, ayrıca sadece tesadüfi olsa da, Shirley'nin kasabadaki sosyal statüsünü yükseltmesine yarayacaktı. *Milyoner Damadım. Kızımın Hertfordshire'daki malikânesi...*

Bothamley-Tartt'ların Hong Kong'daki bankacı oğlu, neticede, Simon gibi bir Londra süper starıyla mücadele edemezdi; eski kolonideki finans uzmanları için aşağılayıcı bir söylem yok muydu, zaten? EBLEH, evet böyle derlerdi. Enayi Becceremez Londra'da Efelenir Hong Kong'da. Ha, ha, diye düşündü Shirley. Sefillere yuh!

Fakat dahası vardı. Simon'ın fikri Shirley'e, uygulayabileceği ve aktif olarak içinde yer alabileceği yeni, müthiş bir proje de sunuyordu. En azından önemli bir proje. Uğruna her şeyi yapabileceği bir proje. Kızını zengin bankacıyla evlendirmek. Her bakımdan zahmete değer ve tatmin edici bir hobiydi. Gülümseyerek gözlerini kapadı. Evet, yarın Simon Sharp arayınca ona iyi haberler verecekti.

Cafe Toscana, cumartesi öğle yemeğine gelen her zamanki ailelerle doluydu. Taşlanmış kot pantolonlarıyla şık anneler. Tatil gününde, cumartesi gazetelerinin arkasına saklanmış, yakışıklı babalar. Ortalık annelerin haykırışlarıyla çınlıyordu; "Milo! Anya'nın iPod'unu bırak", "Violet, tatlım sandviçin geldi." Mark iç geçirdi. Dışarıdaki metal masaların güneşte parlaması baş ağrısını daha da arttırıyordu. Garsona eliyle boşuna işaret edip durdu; tek müsait olan garson, bağırarak birbirlerinin yemeklerini isteyen üç yaşlarındaki dört çocuğu yatıştırmakla

meşguldü. Telefonuna baktı, çalmasını ve diğer ucunda Sophie'nin olmasını ümit ederek...

Gözleri farklı bir çifte takıldı; ince, kibar yüzlü gülümseyen bir sarışın ve uzun, esmer, maymun gibi tüylü bir adam. Bir torba dolusu oyuncak örümcek tutan sarışın bir çocuğa ayçöreğini cappucinosuna nasıl batıracağını gösteriyorlardı. Diğer ailelerden daha sessiz ve daha gösterişsizdiler. Onları seyrederken Arthur'la Sophie'ye duyduğu özlemle Mark'ın yüreği burkuldu.

Mark çocuğun örümcek torbasının yere düştüğünü gördü. Cappucino oyununa dalmış annesiyle babasının dikkatinden kaçmıştı bu. Mark iskemlesinden kalktı ve yerden kaldırmaya gitti.

Hoş bir gülümsemeyle ona bakarak,"Teşekkür ederim," dedi sarışın.

"Sorun değil," dedi Mark kibarca. "Onları kaybetmesini istemedim. Bu yaşta bir oğlum var, bu da kesinlikle onun bayıldığı türden bir oyuncak." .

"Oğlunuzun adı nedir?"

"Arthur." Mark bunun uyandırdığı heyecana hazırlıksızdı.

"Yoksa Little Explorers'a giden Arthur mu?"

"Evet, o."

"Öyleyse eşinizi tanıyorum!" dedi sarışın. "Sophie, değil mi? Teddy'nin doğum günü partisine geldi. Siz yoktunuz, çalışıyordunuz, sanırım."

Mark, sarışının kaşlarının hafifçe birleştiğine dikkat etti. Hâlâ gülümsüyordu, ama daha ilgili bir şekilde. "Doğru," Mark başını salladı.

"Öyleyse siz de Mark'sınız. Bu arada, ben Helen. Aa, Sophie sizinle değil mi?" İçtenliğinin yanında kesin bir gerginlik seziliyordu. Mark kadının ona dikkatle baktığını fark etti; sanki bir şey biliyor gibi, sanki bir şey hakkında karar vermeye çalışır gibiydi.

"Sophie Hampshire'daki annesini ziyarete gitti," dedi rahat görünmeye çalışarak.

O anda cebi titredi. Telefon.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Çıkarıp baktığında kasabaya ait bir numara gördü. Ferahlayarak yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sophie. Sonunda. Şimdi her şeyi açıklayabilir ve duruma hâkim olabilirdi.

Cafeden aceleyle dışarı çıktı, "Sevgilim," dedi hemen telefondakine.

"Bunun için biraz geç kaldığını düşünmüyor musun?" dedi Shirley çok sert bir tonda.

"Oh, merhaba Shirley," Mark içgüdüsel olarak her şey normalmiş gibi davranması gerektiğini hissetti. "Sophie ile konuşabilir miyim, lütfen?"

"Korkarım bu imkânsız."

"İmkânsız mı? Sesinin hafifçe titremesine engel olamadı. "Neden?"

"Seninle konuşmak istemiyor."

"*Karımla* konuşabilir miyim lütfen?"

Karşı taraf aldırmadı. "*Karın* mı? Bu şu anda biraz kuşkulu."

Kalbine bir hançer saplandı. "Sen neden bahsediyorsun kahrolası?"

"Sana Sophie'nin boşanmayı düşündüğünü de söyleyebilirim." Shirley bu uğursuz haberi hemen vermek konusunda kararsızdı, özellikle henüz Sophie'nin haberi yokken. Fakat Simon başarabilmeleri için ilk adımı kendilerinin atmaları konusunda ısrar etmişti. Mark ve Sophie'nin konuşmasına asla izin verme ve saldır, saldır, diyerek bu konuşmadan sadece birkaç dakika evvel onu zorlamıştı. Simon ilk vuruşu yapmak için Shirley'nin Mark'ı derhal aramasında ısrarlıydı. Düşman ne kadar hızlı ve

kesin güçsüzleşirse o kadar çabuk istediklerini alırlardı. Ve istediklerini almaları için Shirley sert olmalıydı. Hatta acımasız. Sonuçta Sophie'nin iyiliği içindi.

Mark'ın kalp atışları hızlandı. "*Boşanmak* mı?" Şimdi sadece sesi değil elleri de titriyordu. Bağırsakları tehlikeli biçimde gevşiyor gibiydi, alnıyla sırtı terlemişti. "Lütfen Sophie'yle konuşmama müsaade et," diye yalvardı.

"Sophie seninle konuşmak istemiyor. İstediği zamansa muhtemelen bu avukatları aracılığıyla olacak."

Shirley'nin bu kadar sert konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Ama Arthur ne olacak?" diye sordu zorlukla. "O benim de oğlum."

"Burada bizimle kalacak."

Mark'ın endişeden gözleri karardı. Göğsünün daraldığını hissetti. "Ama ben onu görmek istiyorum," diye bağırdı. "Onu görmeye hakkım var."

Yakınında yemek yiyenlerin sessizce, kımıldamadan, açık bir şekilde kendisini dinlediklerinin belli belirsiz farkındaydı.

"Şu anda hiçbir şeye hakkın yok."

Telefon kapandı. Görüşme bitmişti. Mark telefonu cebine koydu, içeri geri döndü, bir iskemle buldu. Kendini iskemleye hızla bıraktı, parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Acımasız kadın adeta beynini dağıtmıştı.

Şiddetli bir acı burnunu sızlattı. Gözyaşları aktı. Sophie gerçekten onu terk etmişti. Fakat bu imkânsızdı. Karısını seviyordu. Kesinlikle ona bağlıydı. Onsuz ve Arthur'suz bir hayat, Mark böyle bomboş bir hayatın dehşetiyle ürperdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

11. BÖLÜM

La Romantica'nın önüne bıraktığı arabasına binen Mark – Dr. Martha'nın lansmanı üstünden ne kadar uzun zaman geçmiş gibiydi – derhal Hampshire'a doğru yola çıktı.

Chewton Stoke'da Dower House, kırsal bölgenin tehlikeli bir aslan ini gibi görünmüyordu. Satış ilanıyla *Kasaba Yaşamı* dergisinde yarım sayfa reklam alabilecek bir çeşit soylu, on sekizinci yüzyıl av kulübesiydi adeta. Mark çakıllı yoldan yürüyerek ön kapıya geldi ve yumruk yaptığı eliyle kapıya vurdu. Evde kimse yoktu.

Arabasına geri döndü. Yapacak bir şey yoktu, bekleyecekti. Başını direksiyona dayadı, bir süre sonra öylece uyuyakaldı.

Sert bir vurma sesiyle uyandı. Korkuyla gözlerini açtığında kabus gördüğünü sandı. Yanındaki camdan kayınvalidesi ona bakıyordu.

"...burada ne işin var?" diye soruyordu, yarım parmak kalınlığındaki renkli camın ardından bile buz gibi gelen sesiyle.

Mark doğruldu, yüzünü ovuşturdu. Biraz uzakta, ön kapının anahtarını arayan babasının arkasında Sophie'yi görebiliyordu. Arthur sessiz ve durgundu, bir eliyle annesinin atletini sıkıca kavramış diğeriyle göğsüne tutunuyordu.

Shirley önce cama tekrar vurdu. "Git buradan," dedi öfkeyle. Mark'ın ani gelişi bir kâbustan başka bir şey değildi. İnisiyatifi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı; Sophie henüz hiçbir belirli hareket tarzına ikna edilmemişti.

Mark arabadan indi, kapıyı hızla çapıp kararlılıkla karısına doğru yürüdü. Paniğe kapılan Shirley aceleyle peşinden koşturdu.

Sophie ön kapının yanındaki yuvarlak şimşir çalılarının üstünden Mark'a baktı.

"Oh," dedi, şaşırıp bocaladığı çok belliydi. "Sensin demek."

"Evet, benim." Mark kararlıydı, Shirley ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın makul, sakin ve alçak sesle konuşacaktı. Arthur oradaydı, babasını ajite olmuş halde görmek onu üzebilirdi. Aynı anda bebek aceleyle anneannesi tarafından annesinden alınıp dedesinin kucağına veriliyordu.

"Buraya gelmeye nasıl cesaret edersin?" diye sordu Simon'ın daima saldır talimatını hatırlayan Shirley. "Yaptıklarından sonra..."

Mark, Shirley'nin krepe yapılmış bordo röfleli saçlarının üstünden Sophie'ye "En azından konuşamaz mıyız?" diye sordu. Bu arada, oldukça iyi geçindiği kayınpederi boğazını temizliyor ve azimle anahtar deliğini bulmaya çalışıyordu. Bu olaya dahil olduğu için dehşet içindeydi. Kapı açıldı ve Arthur'u içeri soktu.

Sophie Mark'a bakıyordu ama bir şey söyleyemeden önce Shirley müdahale etti.

"Konuşacak bir şey yok," dedi. "Kızımı yalnız bıraktığın gecelerden birinde konuşabilirdiniz. Onu, hiçbirinde – nasıl diyordun tatlım? Ah, evet – hiçbirinde seyredilecek bir şey olmayan milyon tane TV kanalıyla baş başa bırakıp, Tanrı bilir ne yapmaya, Tanrı bilir kiminle gittin. "Fakat" diye gizemli bir şekilde ekledi, "biz kiminle olduğunu gayet iyi biliyoruz."

"Persephone'u kastediyor *olamazsın*. Buna inanamazsın?" Sophie'ye bakarak konuşuyordu, fakat cevap Shirley'den geldi.

"Bilakis. Persephone'u kastediyoruz."

"Ama benim onunla bir ilişkim yok. Kesinlikle olmadı. Bundan daha kötü bir şey düşünemem. Bir yanlış anlama var. Şu telefon konuşması... Geç olmuştu... Anahtarlarımı kaybetmiştim..."

"Beklenen bir hikâye," dedi burnundan soluyan kayınvalidesi.

"Bak," diye yalvardı Mark Sophie'ye. "Açıklayacağım. Sana bunu *kanıtlayacağım*." Eliyle cep telefonunu yokladı. İstediği numarayı kayıtlar bölümünden buldu. Çevir tuşuna basarken, lütfen cevap ver, lütfen cevap ver, diye dua ediyordu.

"Evet?" dedi boğuk bir kadın sesi.

"Persephone?" Mark telefonunun mikrofonunu açtı. "Kusura bakma, seni rahatsız ettim. Ben Mark."

"Mark? Hey!" Persephone bir tezgâh çevirir gibi kıkırdadı. "Daha iyi hissediyor musun? Tanrım, dün gece ne biçim çarpıldın öyle?"

Shirley zafer kazanmış bir edayla öksürdü. Sophie yüzünü yana çevirdi.

"Persephone," dedi Mark talihsiz bir konuşma yapmasını önlemek için kadının sözünü keserek. "Bir sebepten dolayı seni arıyorum." Sorunlu evliliğinin en özel detaylarını Persephone'a anlatmak, dahası bu işe onu dahil etmek rezil bir durumdu. Ne var ki, başka çaresi yoktu, Shirley'le Sophie ancak bu şekilde gerçeği kabullenmek zorunda kalacaklardı.

"Yanımda karım ve kayınvalidem var."

"Bunu söylemek için mi aradın beni?"

"Onlara dün gece ne olduğunu anlatman için aradım," dedi Mark. Ardından, Persephone'un temsilcilerden biriyle yaptığı parti sonrası seksi çekinmeden anlatmaya başlayacağı korkusuyla aceleyle ekledi. "Yani, bana ne oldu,"

"Ne olduğunu karına söyledim," dedi aldırışsızca. "Ama telefonu kapadı."

"Çok açık anlattığından emin değilim," dedi Mark içini çekerek.

Shirley'nin içindeki korku büyüyordu. Utanmaz damadı alenen kendini temize çıkarmaya yelteniyordu.

İleri doğru adım attı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Hım, evet, peki, başlıyorum işte," dedi Persephone. "Şu çatlak Amerikalı evlilik şarlatanı için düzenlenen bir parti vardı. Pembe kokteyllerle. Votkalı olanlar. Aşk ve Tutku'ydu adı veya..."

"Hakikaten Aşk ve Tutku," diye homurdandı Shirley.

"Devam et," dedi Mark, sabırsızlanarak.

"...ve sen onlardan çok içtin, Mark. Aslına bakarsan onlarca kadeh içtin. Neredeyse tümünü." dedi Persephone yuhalayarak.

Sophie içini çekti.

"Daha sonra ne olduğuna geçebilir miyiz?" diye sordu Mark kısaca.

"Kokteylleri içtikten sonra mı? Kayınvalidenle karının dinlediğini mi söylemiştin?"

"Evet. Ve daha sonra ne olduğunu çok merak ediyorlar."

"Emin misin? İyi peki, nasıl isterlerse."

Shirley sakinleşmeye başladı. Mark'ın yüz ifadesi bu konuşmanın beklediği gibi gitmediğini belli ediyordu.

"Şey, açıkçası sen sarhoş oldun," diye devam etti Persephone. "Adamakıllı sarhoş. Tamamen küfelik. Kesinlikle zom..."

"Aa, Persephone..." Mark'ın kafasındaki en önemli cevap, en çarpıcı gerçek yatağa yalnız gitmiş olmasıydı. Ama tanıtım şefi neşeyle devam ediyordu.

"Körkütük, zilzurna, fitil gibi sarhoş, ... Hiç kimseyi bu kadar –"

"Evet, teşekkürler, Persephone," diye bağırdı Mark. Shirley'nin yüzüne bakmaya gerek yoktu. "Peki, ama *bundan* sonra ne oldu?"

"Yıkıldın. Orada, yerde yatarken herkesin bacakları arasında çırpınıyordun."

"Sanırım yeterince duyduk," dedi Shirley rahatladığı halde kınar gibi görünmeye çalışarak.

"Hayır, Persephone bekle," diye Mark yalvardı. "Söyler misin, biz geceyi birlikte geçirmedik değil mi?"

Persephone bir iki saniye sustu. Sonra deli bir papağan gibi tiz bir çığlık attı. "Birlikte geçirmek mi? Ben ve... *Sen*? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Şimdi gülüyordu. "Ha, ha, affedersin, Mark ama bu çok komik. Ben ve sen... Canım hiç tipim değilsin –"

Mark telaşla telefonu kapadı. "Pekâlâ, bu meseleyi hallettik umarım. İlişki yok, tamam mı?"

Mark kayınvalidesini güçsüz ve savaş silahlarını bırakmış olarak görmeyi umsaydı, beklentileri onu şaşırtacaktı. "Sana karşı tamamen dürüst olmam gerekirse," dedi Shirley Mark'a mağrurca, "bir ilişkin olup olmamasının bir şey fark ettireceğini sanmıyorum. Yapmış olabileceğin düşüncesi Sophie için sadece bardağı taşıran son damlaydı. Esas sorun, olası her koşulda senin kesinlikle berbat bir koca olman."

Damadı hakkındaki düşüncelerini böyle açık ve doğrudan söylemesi, Shirley'e her şeye rağmen hâlâ garip geliyordu. Fakat Simon haklıydı. Sonuçta tümü Sophie'nin yararı içindi. Hepsinin yararı için.

"Fakat daha iyi olacağım," Mark sözlerini alışılmadık şekilde sessiz duran karısına yöneltti. Sophie önüne bakıyordu. Sanki orası dışında bir yerde olmayı diler gibiydi. "Değişeceğim," diye ekledi Mark. "İşimle ve her şeyle ilgili düzenlemeler yapıyorum."

"Hadi tatlım," diye yüksek sesle Mark'ın sözünü kesti Shirley, kızını eve doğru çekerken.

"Sophie!" diye bağırdı Mark. Çok iyi bildiği bu yüzün, gülüp onu öpen, seneler ve seneler boyunca sayısız sabahlar yanında uyanan bu çok iyi tanıdığı yüzün şimdi onunla konuşmayı bile reddettiğine inanamıyordu. "Yalnız kalabileceğimiz bir yer yok mu?" diye yalvardı, "Konuşmak için?"

"Hayır, yok dedi," dedi Shirley şiddetle, Sophie'nin kolunu sıkı sıkı kavrayarak. "Yeterince zarar verdin. Şimdi yapabileceğin en iyi şey buradan gitmek."

Mark ona döndü. "Sen neden gözümüzün önünden defolmuyorsun?"

"Annemle böyle konuşma!" diye bağırdı Sophie aniden.

"Peki, onunla nasıl konuşmalıyım?" diye uludu Mark. "Seni ve Arthur'u alıp götürdü. Ne hissettiğimi sanıyorsun?"

"*Senin* hissettiklerin? Ya *benim* hissettiklerim?" Sophie derhal geçmişe döndü. "Annem beni götürdü çünkü benimle ilgilenmek istiyor. Bu senin şimdiye kadar yapmadığın bir şey."

"Ama..."

"Şimdi git buradan," diye homurdandı Sophie. "Bitti. Şu andan itibaren avukatlarımız aracılığıyla konuşuruz."

"Avukatlar!" diye bağırdı Mark.

Shirley içten içe seviniyordu. Şu ana kadar boşanma ya da herhangi bir hukuki müdahale konusunda Sophie'yle konuşamamıştı bile. Fakat Mark onun işini yapmıştı. Habersiz çıkagelmesi, saçma sapan telefon konuşmaları, kızının yanında ona saldırması. Tüm süreç boyuca müthiş davranmıştı.

"Ama benim avukatım yok," dedi Mark dokunaklı bir şekilde.

"Öyleyse," diye buz gibi güldü Shirley, "bir tane tutmanı tavsiye edebilir miyim?"

12. BÖLÜM

Mark bir avukat tuttu. Son günlerde iş yerindeki kafası karışık, kaygılı halini yoğun biçimde eleştiren Lance, Mark'ın başına gelenleri öğrendiğinde, kendisinin boşanma davalarına giren Archibald Ptarmigan'ı çok uygun görerek tavsiye etmişti. Ne yazık ki, avukat esas meseleyi tam olarak algılayamıyordu. Bu ilk toplantının büyük kısmında farklı amaçlardan bahsediyor gibiydiler.

Mark yılgınlık içinde avukata baktı. "Fakat eğer *ben* boşanmak istemezsem," dedi kaşlarını çatarak, "evliliğimiz geri dönülemez şekilde bozulmuş olur mu?"

Ptarmigan parmak uçlarını birleştirip, gözlüklerinin üstünden Mark'a baktı. "Sizin evliliğiniz," dedi yumuşak bir sesle, "bozuldu çünkü karınız devam etmesini istemiyor. Bir boşanma avukatına danıştı ve boşanma sebebi makul olmayan kötü davranışlar olarak belirlendi."

"Yani buna razı olmalıyım, öyle mi? Karımı ve çocuğumu kaybetmeye? Siz tam olarak kimin tarafındasınız?

"Sizi savunmak için buradayım tabii ki," dedi Archibald Ptarmigan sakince. "Ayrıca olumlu yönler var. Örneğin eşinizin, oğlunuzla görüşebilmeniz konusunda makul davranacağını belirten yazılı notu var.

Görüşmek! Mark, Sophie ve Arthur'un kendisinden ayrı, başka bir yerde yaşayacaklarını ima eden bu sözcükten nefret ediyordu. "Ama Sophie bitirmek *isteyemez*." Bu düşünceden kurtulmak ister gibi kafasını salladı. "Sophie onu sevdiğimi biliyor. Söylemeye gerek yok, bu çok açık."

"Sorun daha ziyade buymuş gibi görünüyor veya bir tanesi. Aşırı çalışmak, iş takıntısı, evi ihmal etme, ilgisizlikle birlikte..." Parmaklarıyla hepsini ayrı ayrı işaretliyordu.

"Evet, evet," Mark bu bezdirici sözleri tekrar duymamak için onu durdurdu. Ptarmigan toplantının başında Mark'a karşı yapılan suçlamaları söylemişti. "Peki, gerçekten hiçbir şey yapamaz mıyım?"

Avukat içini çekti. "Bir boşanma talebine karşı koyan taraf genellikle davayı kaybeder. Yargıçlar, taraflardan birinin boşanma dilekçesi verecek seviyeye gelmesi halinde o evliliğin geri dönülmez şekilde bozulduğunu düşünmeye eğilimlidirler."

"Fakat böyle düşünmekle yanlış yapıyorlar!" Mark, öfke nöbetindeki küçük bir çocuk gibi tepinip çığlık atmamak için kendini zor zapt ediyordu. Umutsuzluk içinde zeminden-tavana dek uzanan pencereden dışarı baktı. Archibald Ptarmigan'ın Ofisi Londra'nın yeni gökdelenlerinden birinin bütünüyle cam olan üst katlarından birindeydi. Manzara etkileyiciydi ancak yukarı katlarda görüş alanına giren klimaların artması manzaranın görkemini epey azaltıyordu.

Camdaki yansıması dikkatini çekti. İç açıcı değildi. Sophie'nin ilgisinin eksikliği hemen belli oluyordu. Tıraş köpüğü bittiği için –her zaman karısı alırdı– tıraş olamamıştı. Gömleğinin ütüye, ayakkabılarının cilaya ihtiyacı vardı. Kendine baktığında, onu terk etmiş birisinin geri gelmek istemesi için hiçbir sebep göremedi.

"Ama eğer bir yolunu bulup, onun bana ne ifade ettiğini kanıtlayabilseydim," diye inledi "onu sevdiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu gösterebilseydim... Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı..."

"Mmm," dedi şüpheyle Archibald Ptarmigan, masasına bakarak.

Yarım saat sonra, otuz sekiz kat aşağıda, lobide Mark'ın cep telefonu çaldı. Her çalışında Sophie'nin sesini duyma ümidiyle açıyordu; fikrini değiştirdiğini, aptalca bir yanlış yaptığını söyleyeceği umuduyla...

"Oturuyor musun?" Lance'in neşeli sesi geldi.

"Hayır," dedi Mark. "Boşanma avukatımla görüştüm, şimdi binadan ayrılıyorum. Aslında *senin* boşanma avukatın. Çok yardımcı olduğunu söyleyemem."

"Tecrübeli Ptarmy?" dedi Lance neşeyle. "Şahsen, ben karı boşamada oldukça mükemmel olduğunu düşünüyordum. Üç baş belasından kurtulmama yardım etti."

"Karı boşama mı?" Mark birden tiksindiğini hissetti. "Ama ben karımı boşamak *istemiyorum*. Aslında tam tersi,"

"*İstemiyor musun*? Aha, öyleyse muhtemelen bu yüzden Ptarmy'den fazla hoşlanmadın," dedi coşkuyla. "Her neyse, sıkı dur harika haberlerim var!"

Mark telefonun diğer ucundan bile onun ofiste dans ettiğini duyabiliyordu. Asık suratla, neler olduğunu anlatması için bekledi.

"*Kızıl Cenaze Arabası*, çok satanlar listesinde Bir Numara'ya yükseldi. Roman kategorisinde.

"Oh."

"Şimdi şunu dinle. *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik Yönetimi* de Bir Numara oldu. Edebi olmayan eserler kategorisinde. İki listede de en üstteyiz dostum. Çifte zafer."

"İyi." Mark kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Veya daha ziyade, bir zamanlar hayalini kurduğu ama artık düşünmeyi ya

da ilgilenmeyi bıraktığı bu mesleki başarı, bedel olduğu şeyle karşılaştırılınca çok önemsizdi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordu Lance inanamayarak. "Memnun olmadın mı?"

Memnun? Eğer Mark düşüncelerini kelimelere yansıtabilseydi, eski hisleriyle şimdikiler arasında Büyük Kanyon'un genişliği kadar fark olduğunu söylerdi.

"Olağanüstü," dedi Lance sevinçle. "Bizim gibi küçük bir şirket için inanılmaz bir başarı. Müthiş bir iş yaptın, dostum. Onca çalışman meyvesini verdi.

"Evliliğimi mahvetti," dedi Mark donuk bir sesle.

Lance hafife alan bir ses çıkardı. "Hey, bir kadın sadece bir kadındır. Ama çifte bir numara – pek çok şeydir. Çifte bir numara! Ve bunun sonucunda - *taran-tara*- Satış Direktörü olduğunu onaylamaktan kıvanç duyarım. Peki, buna ne dersin?"

"Harika."

"Hey, hadi. Sana, uygun personel de vereceğim. Artık bunu karşılamaya gücümüz yeter."

"Teşekkürler."

"*Memnun* değil misin?" diye sordu Lance. "Olmalısın. Tanrı biliyor, bu iş için çok uzun süredir uğraşıyorsun."

"Tabii ki heyecanlandım, sadece karımın beni terk etmesi. Oğlum..." Mark durdu, aniden buna devam edemeyeceğini anladı.

"Üstesinden geleceksin. Sonunda daha iyi biriyle bile olabilirsin. Ben Portia ile mutluluğu yakalayana kadar üç kere evlendim."

Mark'ın öfkesi iyice arttı. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştı. "Lance."

"Evet, dostum? Öyleyse buna ne diyorsun? Biri tam gün, biri yarım gün çalışacak iki yeni eleman alabilirsin. Her şeyi hesapladım."

"Hepsini kıçına sokabilirsin. Ben istifa ediyorum."

* * *

Hemen sonra Archibald Ptarmigan'ı aradı.

"İstifa ettim!" dedi zafer sevinciyle.

"Pardon?" dedi avukat sakin bir sesle.

"İşimden ayrıldım," dedi Mark coşkuyla. "Artık iş-takıntılı olmakla suçlanamam, öyle değil mi? O iş bana hiç boş zaman bırakmıyordu, ben de ayrıldım. Sophie'ye yeni bir başlangıç yapmak konusunda ciddi olduğumu ispatlamak istiyorum."

"Anlıyorum." Avukatın nefesini duyabiliyordu. "Bu adımı atmadan önce tercihen bana danışmanızı isterdim."

"Neden?"

Kısa bir sessizlik oldu. "İki şeyi size hatırlatmak isterim," diye devam etti duygusuz ses, "biri, muhtemelen nafaka ve çocuk-destek ödemesi yapacaksınız, diğeri Arthur'un velayettini almak isterseniz, yargıçların işsiz babaya velayet vermeleri olanaksızdır."

Mark en yakındaki duvara yaslanıp çömeldi. O anda Ptarmigan'ın haklı olduğunun farkına vardı.

Yorgunluk ve mutsuzluğun sağduyusunu nasıl yıprattığının da farkına vardı. Feci derecede tepkisel bir yaratık olmuştu. Alelacele Dower House'a gitmesi bir örnekti ve şimdi bu. Lance'le çalışması ahmaklık olabilirdi, ama kendini bu şekilde işten atması daha da büyük bir ahmaklıktı. Karısız ve çocuksuzdu, şimdi bir de işsiz.

Cep telefonu tekrar çaldı. İşe geri dönmesini söylemek için Lance'in aradığını umarak bir an için heyecanlandı. Ancak, iki tarafın da karşılıklı olarak kullandığı ağır ifadelerden sonra bunun olasılık dışı olduğunu düşünerek telefonu açtı.

"Hah, işte!"

Arayan Dr. Martha Krankenhaus'du.

13. BÖLÜM

"Sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi Dr. Krankenhaus.

"Niçin?"

Mark birisinin hâlâ bir şey için onu arıyor olmasına hayret etti.

"Ne kadar memnun olduğumu söylemek için elbette. *Birbirinize Destek Olun* çok satanlar listesinin bir numarası oldu. *Çok* teşekkür ederim."

Mark'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Şimdiye kadar hiçbir yazar, çabaları için ona teşekkür etmemişti.

"Yani, sanırım sana bir borcum var," diye ekledi doktor. "Sana ne gönderebilirim? Bir şişe şampanya, Krug rosé?"

Düşüncesi bile Mark'ı tiksindirmeye yetti. Bundan böyle pembe alkol görmek isteyeceğini sanmıyordu. Pek çok gizli yemininin arasında, Sophie ile barışana kadar alkole kesinlikle el sürmeyeceği de vardı. Evde şarap ya da bira olmadığı halde, bu yeminine bağlı kalmak onu tahmininden daha fazla zorluyordu. Galliano likörü, Tia Maria likörü, Tabasco ve Tıraş Losyonu kokteyllerinin iyi bir fikir gibi göründüğü bazı geceler olmuştu.

"Pekâlâ, ne öyleyse?" diye sordu Dr. Krankenhaus. "Ne istersin?"

"Hiçbir şey, Dr. Krankenhaus. Gerçekten."

"Bana Dr. Martha de. Peki, eşin ya da oğlun için de mi bir şey istemiyorsun?"

"Hangi eş ve oğul?" diye sordu aniden içi sızlayarak.

Mark gerçekten bunu söylemek istememişti. Persephone'la yaptığı feci telefon görüşmesinden sonra acılarını yabancı sayılabilecek başka hiç kimseye duyurmak niyetinde değildi. Ama nasılsa ağzından çıkmıştı.

"Bu çok kötü," dedi Dr. Martha tüm şefkatiyle. "Bütün bunları duyduğuma sahiden çok üzüldüm."

Bütün? "Olanları biliyor musunuz?" Mark güçlükle soludu.

"Belki birisi biraz söz etmiş olabilir..."

Lance. Dedikoducu pislik.

"Bu çok korkunç," diye içini çekti Dr.Martha. "Söyle bana Mark, nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, berbat."

"Oldukça kötü hissediyor olmalısın."

"Öyle."

"Bu oldukça kötü Mark."

"Evet."

"Peki, eşin nereye gitti, Mark?"

"Annesine. Beni boşamak istiyor ama ben boşanmak istemiyorum."

"Bu oldukça kötü," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Şu anda her şey imkânsız görünüyor sanırım."

"Öyle denebilir."

"Bir çıkış yolu düşünemiyorsun, değil mi?"

"Aa, hayır."

"Üzgün hissediyorsun, ha?"

"Evet."

"Her şey olumsuz görünüyor?"

"Ihm..." Mark konuşmayı nasıl bitirebileceğini düşünüyordu. Anlayışı ve şefkati hoştu, ama acısını hiç hafifletmiyordu.

"Hımm." Dr. Martha düşünceliydi. "Tüm bunlar çok enteresan."

Mark diğer sıfatların korkunç, üzgün, çirkin, iç karartıcı, yalnız, yorucu, incitici, karışık, aşağılayıcı, pişman, sıkıntılı, belirsiz, delirtici olabileceğini hatırlatmamak için kendini tuttu.

"*Belki*," diye ekledi doktor, "Kocalar Okulu'mdan bahsetmişimdir."

"Nasıl gidiyor?" Mark ilgilenmemesine rağmen kibarca sordu. Dr. Martha ve onun saçmalığı ümitsizler için kafa-kliniği başka bir hayata aitti. Eski hayatına.

"Çok iyi," dedi Dr. Martha hevesle. "Doğrusu, şimdiden doldu."

"Doldu?" Şimdiden? Oldukça şaşırtıcı olduğunu düşündü. "Kaç öğrenciniz var?"

"Sınıflar çok küçük, dersler kişiye yönelik. Bireye yakınlaşmak, onu tanımak, sorunlarını etraflıca düşünmek, duygusal durumunu, evlilik-çıkmazının gelişimini anlamak, buna göre çözümler bulmak, işte yaptıklarımız tüm bunlar." Dr. Martha nefes almak için monoloğuna ara verdi. "Kocalar Okulu'nda, aklıma gelmişken söyleyeyim bu bir ticari markadır, kocalığa fiziksel, zihinsel ve ruhsal açılardan bakan bütünsel bir yaklaşımı benimseriz. Bütün olarak, kişiyi ele alıp işleriz. Bütün kocayı."

Dr. Martha'nın, duygusal sorunların kazançlı işlerine koşan bir başka vurguncu olduğunu düşünen Mark onun aşırı sevecenliğinden ve samimiyetinden şüphe duymasına karşın kederli ve yorgun kafasını bir şeylerin kurcaladığını hissetti. *Evlilik çıkmazı... Çözümler bulmak.* Burada onun için bir şeyler olabilir miydi? "Dersler ve projeler tam olarak nedir?" diye sorarken buldu kendini.

"Tam olarak söylemek imkânsız, hepsi kocaya bağlı, sorun-

ları nelerdir, ne tür bir yardıma ihtiyacı var. Grubun ve gruptaki bireylerin gereksinimlerine göre her dersi değişik şekillerde düzenliyoruz. Karıkocalardan birliktelik sorunları hakkında bilgi alarak mutlu çiftler oluşturma yönünde konulara eğiliriz. Konuları ele alış yöntemlerimizin tümü, çok başarılı, kalifiye bir ilişkiler terapisti olarak benim yirmi yıllık deneyimimden faydalanır. Benim ilkem, kişiye yönelik, uygulamalı ve sorunun özüne dönük olmaktır."

"Evet, anlıyorum." Mark, Dr. Martha'nın hitabet yeteneği sayesinde giderek daha hızlı konunun içine sürüklendiğini hissetti. *Kişiye yönelik, uygulamalı ve sorunun özüne dönük.* Mark psikoloji sektörünün ki Dr. Martha'nın işi de onun bir koluydu, tüm bunların tam tersi olduğunu düşünmüştü.

"Mark." Doktorun sesi alçak ve ciddiydi. "Biz, kocalarımızın sorunlarını çözebileceklerine ve tekrar kabul göreceklerine gerçekten inanıyoruz. Bundan dolayı onların diğer tarafa geçmelerine yardım edebiliriz."

Öylesine ikna ediciydi ki, ona inanarak birisi, hemen şu dakika, herhangi bir şeyin, yolun, süpermarketin, ne olursa, diğer tarafına geçebilirdi. Mark tam olarak ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu hissetti. "Bu kurs ne kadar sürüyor?"

Dr. Martha kıkırdadı. "Kocalar Okulu sadece Dr. Martha'nın benzersiz İki-Haftalık Evlilik-Kurtarma Mucizesi'ni sunar."

"İki hafta? Evlilikleri iki haftada kurtarabiliyorsunuz?" dedi Mark şüpheyle. Fakat sonra hızla yükselen bir umut dalgası şüpheciliğini bastırdı. Ya bu gerçekten mümkünse? Neticede o uzmandı. Herhalde işini çok iyi bilirdi.

"Gayet tabii. Eksiksiz olarak yoğunlaştırılmış iyileştirme programı. Mükemmel derecede etkili ilişki yapılandırma paketi."

Kişiye yönelik uygulamalı dersler, küçük sınıflar, benzersiz

çözümler, yoğunlaştırılmış program. İyi görünüyordu. Gerçekten. Durdu ve düşündü. Sonra, ilgilenmiyormuş gibi yapmayı bırakıp sordu, "Ücreti nedir?"

Dr. Martha astronomik bir meblağ söyledi. Mark bunu duyduğuna memnun olmuş gibi görünüyordu. Aklı başına geldi. Ücreti, bu çılgın fikri kesin olarak kafasından çıkarmasını sağladı. Bunu dünyada karşılayamazdı. "Çok fazla görünebilir," diye kabul etti doktor, "ama aslında küçük bir boşanmadan bile çok daha az. Bazı erkekler boşandıklarında milyonlar ödemek zorunda kalıyorlar. Böyle bakacak olursan, bu bir yatırım sayılır."

Mark tekrar düşündü. Doktorun söylediklerinde çokça gerçek payı vardı. Onun ve Sophie'nin mal varlığı oldukça azdı; zengin biriyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Fakat Verona Yolu'ndaki evleri bile Dr. Martha'nın istediğinden çok daha fazla ederdi. Hem bu sadece evliliğin maddi değeriydi. Sophie ve Arthur'la birlikte eskisi gibi mutlu bir yuvanın değeri... Buna nasıl fiyat biçebilirdi?

Daha önemlisi, mutlu yuvasını tekrar nasıl bir araya getirecekti? Bu kötü durumuna verilecek çok da fazla cevap yoktu ki. Peki, evliliği nasıl kurtulacaktı? Kendisinin hiç bir fikri yoktu ve Archibald Ptarmigan'ın belirttiği gibi yasal durumu umutsuzdu. Böyle düşününce, Kocalar Okulu gittikçe daha mantıklı geliyordu. "Beni de dahil edin," dedi aceleyle.

"Pardon?" dedi Dr.Martha.

Mark'ın beklediği tepki bu değildi. Belki yavaş konuştuğundan söylediğini anlamamıştı. "Dedim ki, ıhm, şey, bir yer istiyorum. Kocalar Okulu'nda. İki Haftalık Evlilik-Kurtarma Mucizesi için.

"Oh, fakat Mark." dedi çekinerek. "Anladığını sandım. Okul dolu."

"Ne, *gerçekten mi* dolu?" Okulunu tanımlama ve yöntemlerini açıklama şeklinin etkili bir satıcı ağzı konuşması olduğunu düşündüğünden, doktorun sayıları abarttığını zannetmişti.

"Talep çok fazlaydı." Alçakgönüllülükle kıkırdadı. "Sanırım, orada benim İki Haftalık Evlilik-Kurtarma Mucize'me ihtiyaç duyan çok erkek var."

Mark, aksi aksi, ısrarla tekrarladığınız için teşekkürler, diye geçirdi içinden. Şiddetli bir hayal kırıklığına uğramış ve oldukça korkmuştu. Bu olası kurtarıcının aniden geri çekilmesi, isteğini bin kat arttırmıştı. Kocalar Okulu ve Evlilik-Kurtarma Mucizesi'nin onun işine yarayacağına artık kesinlikle emindi. Aslında bu tek ümidiydi.

"Benim için bir yer ayarlayamayacağınıza emin misiniz?" dedi heyecanla.

"Üzgünüm, Mark."

"Ama bana yardım etmeniz gerek. Büyük ihtimalle,"diye yalvardı, "bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz." Dr. Martha'nın, karmakarışık konuşmalarla insanların duygularını kullanan bir laf ebesi olduğunu düşündüğü için şimdi çok utanıyor, kendine inanamıyordu. Doktor'la okulunun, Mark'la gelecekteki mutsuz, yalnız yaşamı arasında duran tek kurtarıcı olduğu gayet açıktı.

"Ee-vet..." dedi Dr. Martha tereddütle.

"*Lütfen*," diye rica etti Mark.

Doktor içini çekti. "Oh, pekâlâ. Belki, sadece belki, bir şey yapabiliriz. Sen olduğun için. Ne de olsa sana bir borcum var. Özel bir iltimas belki, tekrar ediyorum, belki sana bir yer bulabilirim."

"Oh Tanrım, bu şahane. Gerçekten mi?" diye haykırdı Mark, şansının döndüğüne inanmakta güçlük çekerek.

"Şüphesiz. Bir şey dışında,"

"Nedir o?"

"Geç katılım maliyetini karşılamak için ücreti yükseltmeliyim." Doktor, Mark'ın güçlükle yutkunmasına neden olan yeni bir ücret söyledi.

"Tamam," dedi Mark zayıf bir sesle.

"Harika. Girdin, o zaman."

"*Teşekkür ederim*, Dr. Martha." dedi Mark, boğulurken dost bir el tarafından kurtarılan biri gibi hissederek.

"Tamam, Mark," dedi Dr. Martha keyifle. "Rezervasyonun güvencesi için kredi kartı numaranı şimdi telefonda verebilirsin. Aksi takdirde geçici olarak değerlendirilecektir. Bunun dışında, tek ihtiyacımız Scotland Yard tarafından aranmadığını kanıtlayan bazı temel kimlik bilgilerin. Oh, tabii bir de eşinin kabulü."

"Eşimin kabulü?" Sophie'nin bu işe dahil olmasını beklemiyordu.

"Değerlendirme ve iyileştirme amaçları için kullanılmak üzere, evliliğindeki esas sorunları belirten bilgileri okula vermesi gerekiyor. Bu bir video bandı veya yazılı bir belge olabilir."

"Fakat..." Dr. Martha şaka mı yapıyordu?

"Bir şeyi daha kabul etmesi lazım," diye sözünü kesti doktor yumuşak biçimde."Sen Kocalar Okulu kursunu bitirene kadar boşanma işlemlerini ertelemeli."

Mark bu kez tam bir düş kırıklığına uğradı. Dower House'a son gidişinde yaşananlardan sonra Sophie'nin bunları kabul etme şansı hiçten bile azdı. Hele annesi varken...

Sophie annesinin entrikalarına da, kocasının gözü dönmüş düzenbazlıklarına da ilgisizdi. Tüm yapmak istediği kafasını sakinleştirmek ve Arthur'la birlikte hayatını her zaman ki gibi sürdürebilmekti. Shirley'nin, artık çalışmaması gerektiği yönündeki şaşırtıcı ısrarlarına rağmen, işine devam etmek konusunda dayatmıştı. Londra'daki işyerine banliyö treniyle gidip gelebiliyordu; hem zaten istifa ederse, oğluyla kendisini geçindiren paranın nereden geleceğini düşünüyordu ki annesi?

Er geç yeni bir hayat kurmaya ve geçimlerini tümüyle kendisi sağlamaya niyetliydi. Sophie kararlıydı; Dower House geçici bir duraktı, sığınıp hayatındaki yanlışlardan kurtulabileceği, fırtınada bir liman. Büyük bir patlamanın ortasında kalmış gibi hissediyor, gürültüsü hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Geleceği düşünmeye cesaret edemiyor, geçmişi ise düşünmemeye çalışıyordu.

Sophie için Dower House hemen her yerden daha rahattı. Yatacak yer ve yiyecek en basit avantajlarıydı. Arthur konusunda yardımcı olan biri vardı, çamaşır, yemek, alışveriş ve ütü yapılıyordu; tam olarak Shirley tarafından değilse de, en azından Shirley'nin temizlikçi ve ütücüsü güçlü Mrs. Brund tarafından hepsi hallediliyordu. Bütün bunlardan bile daha memnun edici olansa Sophie'nin aldığı moral desteğiydi. Annesinin Mark hakkındaki, geçmişte hiç hoş karşılamadığı olumsuz görüşlerini şimdi hevesle arıyor, minnetle dinliyordu.

Sophie, bunca zaman Mark'la birlikte kalabilmesini, akıl almaz derecede kendini kandırmasına bağlıyordu. Gerçek Mark'ı tanımamıştı. Simon tarafından doldurulan Shirley ısrarla boşanması gerektiğini söylüyordu. Sophie de harekete geçmesi gerektiğini biliyordu ama kocasını terk edişi ve hayatındaki değişimlerin verdiği yorgunluk, başka bir şey yapacak güç bırakmamış, tüm enerjisini tüketmişti. Bazen, genellikle Shirley'nin saldırılarından sonra, Mark'la tüm bağları koparıp, onu karanlığın derinliklerine gömmeyi istiyor, çoğu zamansa bu işin bir şekilde hallolmasını ya da zamanla kendiliğinden kaybolup gitmesini diliyordu.

Yahut en azından geri gelmemesini... Mark'ın Dower House'a ani ve korkunç utandırıcı gelişi her şeyi daha kötü yapmıştı. Tüyler ürpertici karşılaşma Sophie'yi hâlâ geceleri uyutmuyordu; hatırladıkça midesi ağrıyor, alnı boncuk boncuk terli-

yordu. Tanrı'ya şükür ki, kızını korumak ve Mark'ı göndermek için annesi oradaydı.

Ama bütün bu yardıma ve desteğe rağmen orada yaşamasının zorlukları da vardı. Her sabah anne ve babasının evinde uyanan Sophie, önce yeniden on sekiz yaşında olmanın belirsiz baskısını hissediyor, sonra hatırlıyor ve otuz yedi yaşında boşanmak üzere bir kadın olmanın çok daha ağır baskısını hissediyordu.

Ne var ki, Mark Londra'daki evde yaşarken diğer seçenekler sınırlıydı. Sophie maddi ve manevi olarak yeni bir ev tutmaya henüz kendini hazır hissetmiyordu.

Bununla birlikte, annesinin magazin dergilerinden fırlamış gibi görünen evinde yaşamaya alışmak zordu, özellikle Arthur'la... Bebeğin son rötuşlardaki ısrarı doğasından kaynaklanıyordu, Cath Kidston'la ilgisi yoktu. Shirley'nin, evin iç tasarımındaki büyük çabaları, Çağdaş Kasaba stili diye nitelediği modaya uygun pastel tonlarda bir dekorasyonla sonuçlanmıştı. Bu stil, beyaz duvarlar, bej halılar, meşe koltuklar ve geniş kanepelerle kendini gösteriyordu. Ve bunların hiçbiri bebek için uygun değildi.

Ayrıca evin zemini, Arthur'un yumuşak bebek pantolonuyla boydan boya son hız kaymaya can attığı cilalı parke kaplıydı. Bıktırıcı gümbürtüler oluyordu; Arthur kayarken sehpalara çarpıp süs eşyalarını düşürdüğünde, ısrarla hiç ses çıkarmıyor, kıpırdamadan duruyorlardı. "Üzgünüm,"diye Sophie annesine iç çekiyordu. "Korkarım, bu da kırıldı.

Arthur'un yeme alışkanlığı başka bir gerilim kaynağıydı. Dower House'a gelişlerinin ikinci günü, ona patates püresi yediren annesinin elinden kaşığı kapan Arthur hem üstüne hem de yenilikçi bir performans sanatçısı gibi yanındaki duvara püreyi bulaştırdı.

"Tanrım," diye haykırdı Shirley, dekorasyonunun bozulmasından duyduğu üzüntüyü güçlükle yenmeye çalışırken. "Arthur, aşkım, ortalığı berbat ediyorsun."

"Moralini bozma, anne," diyerek sırıttı Sophie, Arthur şimdi yoğurt fırlatmaya başlayıp, aynı anda gürültülüyle bezini doldururken. "Düşünsene, yirmi yaş büyük olsaydı, belki de Turner Sanat Ödülü'nü alırdı."

Oysa Sophie aslında, Arthur'un kötüleşen sofra davranışlarının, değişen şartlara verdiği olumsuz bir tepki olduğunu düşünüp üzülüyordu. Onun için değişim sadece anne ve babasını yani sabahlarını, akşamlarını ve hafta sonlarını geçirdiği insanları değil fakat geri kalan zamanının çoğunu geçirdiği yeri de kapsıyordu. Şimdi annesi dışında başkentle tüm bağlantıları kesilmişti; Arthur en yakın köyde bir kreşe gitmeye başlamıştı.

Little Acorns cana yakın ve uzman bir personel kadrosu tarafından işletiliyordu. Sophie'ye Little Explorers kadar iyi görünmüştü. Elbette Londra'daki kadar şık ve çekici anneler yoktu, hem zaten şimdi Arthur'u anneannesi götürüp getiriyordu. Ve Shirley'i giyinip kuşanma konusunda kimse kolay kolay geçemezdi.

Little Explorers'ın kibirli müdürüne Arthur'un ayrılacağını bildirmek, geç kaldığı için kreşten atmakla artık tehdit edemeyeceğini söylemek hüzünlü bir tür keyif olmuştu. Fakat gideceklerini Helen'e söylemek farklı bir konuydu.

Hadisenin partisinde körüklenmiş olduğunu bildiği için Helen'in üzüleceğinden, kendini suçlayacağından korkmuştu. Onunla yüz yüze gelmekten kaçınmasının bir sebebi buydu. Arkadaşlıkları ne çok yakın ne de uzun süreli olmuştu. Kreşin otoparkında birkaç görüşme ve bir parti. Bununla birlikte, Helen'i muhtemelen bir daha asla görmeyecekti ve şimdi bu kaba davranışından ötürü pişmanlık duyuyordu. Zaten, her şey için pişmanlık duyuyordu.

14. BÖLÜM

Sophie yaşamındaki büyük değişime rağmen ve bu değişimden beri, işini bir gün dahi aksatmamış olmasını önemli bir başarı addediyordu. Hatta daha da mucizevi olarak, sabahları Hampshire'dan geçen düzenli bir banliyö treni vardı; bu sayede ofise eskisinden bile daha erken varıyor, Penny ile Lisa'nın hiçbir şeyden kuşkulanmayacağının rahatlığı içinde işine devam ediyordu. İşyeri diğer yönlerden de şimdi daha dayanılabilirdi; şiddetli erkek düşmanı patronlarının önceden onu kızdıran konuşmaları, hâlâ çok hoşuna gitmese de, en azından şuanki ruh haline biraz daha uyumluydu.

Bu yüzden, bir sabah ofise geldiğinde Lisa'yı kızgınlıktan rengi atmış görmek şaşırtıcı olmuştu. Ne kızgınlığı ne de renginin atmasıydı şaşırtıcı olan; daha çok bunların sebebiydi. Henüz gelmemiş olan Penny'nin ani bir kararla evlenmek üzere işten ayrılacağı ortaya çıkmıştı. Çöpçatan şirketlerden biri aracılığıyla acil-randevu sistemiyle birisiyle tanışmıştı ve şimdi acil şekilde evleniyordu. "Kilit ve anahtar ekibi,"dedi Lisa öfkeyle.

"O da nedir ?" diye sordu Sophie.

Lisa küçümseyen bir şaşkınlıkla baktı. "Hiç duymadın mı?

Bütün kadınların bir asma kilidi, bütün erkeklerin bir anahtarı vardır. Birbirlerini bulmak için dolanıp dururlar."

Sophie birdenbire midesinin bulandığını hissetti. Sembolleri yeteri kadar manalıydı; düşününce gerçek olay hiç de katlanılır bir şey değildi. Boşandıktan sonra yaşam insana böyle mi hissettiriyordu? Bu düşünceden kurtulmak için kendini zorladı.

Oysa Lisa böyle bir şey yapamazdı. Kıskanmış ve düpedüz korkunç biçimde ihanete uğramış hissederek, hiç zaman kaybetmeden, eski sırdaşına yönelik adi evlilik fıkralarıyla yaylım ateşine başladı.

"Neden erkekler bakirelerle evlenmek ister?" diye soracaktı, sözde kimseyi kastetmeden. "Çünkü eleştiriyi kaldıramazlar, ha ha ha. Ooh, peki, bu nasıl? Evlendiklerinin ertesi sabahı damat geline döner ve 'İlk tanıştığımız andan beri hep seninle feci şekilde sevişmek istedim' der. Gelin cevap verir, 'İyi, başardın.' Heh heh. "Oh, pekâlâ, bir erkek arkadaşla bir kocanın farkı nedir? Kırk beş dakika, ha ha."

Sophie Penny'nin yerine kimin geçeceğiyle hiç ilgilenmemiş, fazladan bir sorumluk almayı şu an için istemediğinden bu görev için kendisini önermemişti. Adaylardan hiçbirini görmediği halde yapılan mülakatlardan ve birisinin işe alındığından haberdardı.

Lisa'nın yeni yardımcısının işe başlayacağını bildiğinden, Pazartesi sabahı Sophie ofise biraz geç geldi. Akşam Arthur'u kreşten Shirley alacağı için, gerek olduğu takdirde, işte yarım saat fazla kalabilirdi.

Sophie ofiste masasına giderken yeni başlayan kızın gelmiş olduğunu gördü. Arkadan görebildiği kadarıyla çıkardığı sonuç şöyleydi: sarışın, dik oturuşlu, genel izlenim derli toplu.

Birden, ona sempati duyduğunu hissetti. Yeni bir işte ilk gün asla zevkli olmazdı ve bu zavallı kızın ek olarak bir de Lisa'sı vardı.

İçinde kahvesinin bulunduğu kesekâğıdını masaya bırakırken yeni kız başını kaldırıp ona baktı ve gözleri birbirine kilitlendi. Sophie sevinçli bir şaşkınlıkla haykırdı.

"Helen!"

Kreşten arkadaşı sandalyesinde şok olmuştu. "Hey!"

"Dergi işinde olduğunu bilmiyordum."

Helen gülüyordu. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Biz iş kadar sıkıcı bir konuda hiç konuşmadık galiba, öyle değil mi?"

Sophie oturmuş heyecanla dinliyordu. Ofiste bir arkadaş! Bitip tükenmez kara bulutlardan sonra parlak güneş ışığı gibiydi.

"Peki, anlat. Meraktan ölüyorum," dedi Helen birkaç dakikalık açıklamadan sonra.

Sophie ciddileşti. Helen evliliğinin nasıl gittiğini mi soracaktı? Ne de olsa en son Mark hakkındaki kuşkuları güçlenmeye başladığı sırada görüşmüşlerdi, aslında sonun başlangıcında. Bu konulara girmek istemiyordu. Hiç olmazsa şimdi değil. Neşeli bir kavuşmanın parçası gibi konuşulacak sabah şakası değildi bu.

"Neyi merak ediyorsun?" diye ihtiyatla sordu.

"Niye kreşi bıraktığını. Yoksa o korkunç müdür mü kovdu?

Sophie biraz rahatladı. Helen'in sesinde hiç suçlama yoktu, kendisiyle irtibat kurup olanları açıklaması gerektiğini ima eden bir şey de söylememişti. "Bunun gibi bir şey," diye itiraf etti, kolayına kaçarak.

Helen başını salladı. Yukarı kalkmış kaşları merakının tam olarak tatmin edilmediğini gösteriyordu, fakat üstelemedi. Onun yerine konuyu değiştirdi. "Asla tahmin edemezsin," diye haykırdı.

"Ne?"

"Geçen hafta kocanla tanıştım. *Harika* biri. Çok nazik, yardımsever ve eğlenceli..."

Helen Mark ile tanışmıştı! Mark ona ne söylemişti? Sophie korku ve sıkıntıyla bunalıp, kızardı. "Sen yoktun, annende kalıyordun," diye Helen ekledi, gözlerindeki belirsiz imayla.

Sophie hemen başını sallayarak onayladı; Helen cafedeki karşılaşmalarını anlatırken endişeden sinirleri gerilmişti. "Fakat sonra cep telefonu çalınca cevap vermek için dışarı çıktı" dedi Helen "ve ondan sonra Mark'ı hiç görmedik."

Sophie gözucuyla baktığında Lisa'nın kendilerine doğru geldiğini fark etti. Onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Mark konusu artık kapanabilirdi.

Helen gün içinde birkaç kez konuyu tekrar açmayı denediyse de, Sophie konuşmaya yanaşmadı. Belli ki onun da kendine göre kuşkuları vardı. Ama Sophie bunu kimseyle, Helen'le bile konuşmak istemiyordu. Bütünüyle konu çok fazla hassastı, çok fazla karışık ve doğrusu kimseyi ilgilendirmezdi.

"Bugün Mr. Hopkins aradı," dedi Shirley kızı eve döndüğünde.

"Oh." Mr. Hopkins boşanma avukatıydı.

"Bizim - senin," diye aceleyle düzeltti, "işlemlere nasıl devam etmek istediğini öğrenmek için arıyordu."

"Oh."

"Hiçbir şey yapmamazlık edemezsin," dedi annesi otoriter bir tavırla. Manikürlü tırnaklarıyla meşe masaya hafifçe vuruyordu.

"Galiba öyle."

"Senin için ondan bir randevu alacağım, olur mu?

Sophie belli belirsiz olumlu bir şeyler mırıldandıktan sonra Arthur'u görmek için yukarı çıktı. Bebek uyuyordu, bembeyaz yastığında bir melek gibi görünüyordu. Aşağıya inmeden önce, birkaç dakika hafif hafif bebeğinin saçlarını okşadı.

Shirley mutfakta akşam yemeğini servis ediyordu. Sophie

oturup annesinin uzattığı tabağı aldı; *kum midyeli spagetti*. En sevdiği yemeklerden biriydi, annesi bu yüzden pişirmişti ama son zamanlarda o kadar sık yemişti ki, artık bıkmak üzereydi.

"Bu aralar Simon'ı gördün mü?" diye sordu Shirley hamle yapmaya hazırlanarak. Talihsiz –veya Shirley'e göre talihli– doğum günü partisinden sonra kızının bankacıyı görmediğini çok iyi biliyordu. Bununla birlikte vazifesi, Simon ile o sabah anlaştıkları üzere bir buluşma ayarlamaktı. "Zavallı kızın biraz dışarı çıkıp, iyi vakit geçirmeye ihtiyacı var," demişti çok tatlı bir sesle Simon, istekle ilgilendiğini göstererek. Shirley de büyük bir hevesle bu öneriyi kabul etmişti.

"Peki, onu görmen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu annesi, Sophie başını sallarken. "Birlikte Londra'da bir akşam geçirmelisiniz. Dışarı çıkıp biraz eğlenin."

Sophie Londra'da Simon ile geçirdiği son geceyi düşündü. Doğum günü. "Sanırım öyle," dedi isteksizce. "Yine de, dürüst olmak gerekirse anne, burnumun dibine de gelse eğlenceyi fark edebileceğimi sanmıyorum."

Yani çok güçlü, çok sağlam, çok modern altın bir fırsatı fark etmeyeceksin, diye düşündü sinirle Shirley. Bu ailede geleceği önemseyen sadece kendisi miydi?

Kısa süreli sessizlik James'in en yeni şecere buluşlarını tanıtmaya başlamasıyla bozuldu.

"Çok enteresan," diye başladı James. "Görünüşe göre benim büyük, büyük, büyük, büyükbabam Joe Slowitt, Heckmucklethwaite'de bir maden ocağında çalışmış ve Slack Bottom'da bir gecekondu mahallesinde yaşamış."

"Maden ocağı?" diye soludu Shirley güçlükle. Cavendish, Curzon, Saxe-Coburg aileleri olsa ilgilenebilirdi. Ama maden ocağında çalışan, gecekonduda oturan Slowitt ailesi? "Gecekondu?" diye ekledi zorlukla. Sophie peçetesinin arkasından sı-

rıtıyordu. Annesinin şu an ki yüz ifadesi Lady Bracknell ve Mr. Darcy karışımı bir şeydi.

"Oh evet,"dedi James "1879 yılına ait Batı Bölgesi seçmen listesinde evlilikler, doğumlar ve ölümler kayıtlarda..."

Sophie içini çekti. Resmi kayıtlar: evlilik, doğum ve ölüm kayıtları. Onun durumunda ise, bir evliliğin ölüm kayıtları. Annesi haklıydı. Hopkins'i görmeliydi. Boşanma işlemleri sürmeliydi. Bu belirsizliğin uzun süre devam etmemesi kendisi için olduğu kadar Arthur için de önemliydi.

Birkaç gün sonra Sophie ofisten içeri girip paltosunu portmantoya astıktan sonra masasına doğru ilerlerken telefonunun çaldığını duydu. Orada bulunan Helen gülümseyerek ahizeyi kaldırdı.

"Hayır, şimdi geliyor, ben Helen," dediğini duydu Sophie. Sonra şaşkınlık içinde, Helen'in heyecanla konuşmaya devam ettiğini gördü. "Oh, *merhaba! Evet, tanışmıştık*, hatırladın mı?"

Sophie duraksadı. Helen'in tanıştığı *kim*, onu arıyordu?

"...gerçekten, şimdi masasına döndü. Neyse, seninle konuşmak çok hoştu..."

Helen telefonu ona uzattı. "Kocan." dedi gülümseyerek.

Mark! Bu gerçekten bir şoktu. Sophie'nin vücudundaki bütün sinirler gerildi. Önceki birkaç telefonundan kaçmayı başarabilmişti; Shirley. Mark'ın kesinlikle işyerinde de rahatsız edeceğine inandırdığından ki Shirley'i de Simon buna inandırmıştı, telefonunu telesekreterle idare ediyordu. Onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu, özellikle Lisa karşısında sürekli dinlerken. Fakat şimdi ondan kaçış mümkün değildi. *Teşekkürler, Helen*, diye düşündü kızgınlıkla.

"Merhaba?"

"Merhaba." Mark şaşkındı, aynı zamanda çok rahatlamıştı. Karısına ulaşma ümidini artık kaybetmek üzereydi. Belli ki Do-

wer House'un numarasını değiştirmişlerdi ve Sophie işyerinde asla telefonunu açmıyordu. Bu durumda, Dr.Martha'nın okuldaki yeri uzun süre tutamayacağı konusundaki ısrarı sebebiyle, her şeyi göze alarak tekrar Chewton Stoke'a gitmekten başka seçenek kalmıyordu. Şükürler olsun ki cafede tanıştığı o sarışın telefonu karısına vermişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sophie sert bir sesle.

"Bir şey yapmanı istiyorum, lütfen," dedi Mark sade ve samimi bir şekilde.

"Ne?"

"Boşanmayı ertele."

"Ertelemek..." diye haykırdı Sophie. Daha önceki gün avukatını görmüş, işlemlere süratle devam etmeleri konusunda sonunda ikna olmuştu. Karar onu biraz ferahlatmıştı, belirli bir yoldaydı artık. Bitmişti, ilk ve son olarak. "Şaka yapıyor olmalısın?"

"Aksine. Hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Derin bir nefes aldı, şans getirsin diye parmaklarını ve bacaklarını çapraz yapıp Kocalar Okulu'nu anlatmaya başladı.

Bir tepki verdiği takdirde bunun dikkat çekeceğini düşünen Sophie sessizce dinledikten sonra telefonu kapattı. Arkadaşlarına bakmadan bilgisayarını açıp günün ilk işine başladı. Otomatik olarak yazımı kontrol edip, içerikle ilgili sorularını hazırlarken kafası çılgın gibi Mark'ın teklif ettiği plana takılıydı.

Kocasının deliriyor olma ihtimali aklına geldi. Dower House'a gelişi akılsızlıktı, ama ya bu? Çılgınlık. Bütün yaptıklarından sonra sadece bir kursa gidip mükemmel bir kocaya dönüşme fikri? Delilik. Bunu önerdiğine inanamıyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde bu acayip gelişmeyi birisine anlatma ihtiyacı hissetti. Sarsıntılı özel hayatını gizlemenin gerginliği ofiste dayanılmaz bir hal alıyordu. Ve gereksizdi, şimdi güvenebileceği ve anlayışlı biri vardı.

"Wagamama'ya gidelim mi?" diye önerdi Helen'e, saat biri vurup Lisa dans dersi için ofisten çıktığında.

Yolun karşısına geçip Japon restoranına girdiler. Sophie anlatacağı hikâyeden önce bir kadeh içkinin kendisine güç vereceğini ümit ediyordu. Tahta sıralarda yan yana oturup siparişlerini verdikten sonra Sophie ona her şeyi anlattı.

Eriştelerin masaya geldiğini ikisi de fark etmedi. Beyaz duvarların etrafında yüksek sesle çınlayan yan masalardaki konuşmaları duymuyorlardı. Otomatik olarak, tadına varmadan eriştelerini çubuklarla yediler. Arada sırada burnunu çekerek Sophie anlattı, Helen dinledi.

Bitirdiğinde, Helen arkadaşının omzuna elini koydu. "Çok özür dilerim,"dedi, mahcup görünüyordu, "Açıkçası, merak ettim. Mark hakkında hiç konuşmak istemiyor gibiydin. Seni son gördüğümde neler olduğunu hatırlayarak en kötüsünden korktum."

"Partiyi mi kastediyorsun?"

Helen üzüntüyle içini çekti. "Evet, parti. Daha da önemlisi korkunç Harriet ve Ruby.

"Ama haklıydılar," dedi Sophie kızgınlıkla.

"Ne demek istiyorsun? Seni aldatmamış. Şimdi öyle söyledin."

Sophie bu noktayı itiraf etmeliydi. "Ama o kadar kötü bir koca ki, aldatıp aldatmaması neredeyse fark etmiyor. Açıkçası, diğer yaptıklarıyla karşılaştırınca sadakatsizlik neredeyse en önemsizi kalırdı."

Helen dudağını ısırdı. "Bu fikir," dedi ihtiyatla. "Bu Kocalar Okulu."

"Saçma değil mi?" diye homurdandı Sophie, çubuğunu karidesine saplarken.

"Sence denemeye değmez mi?" Helen havucunu almaya çalışıyordu.

Sophie paniğe kapılmıştı, "Denemek? Ciddi misin?" dik dik arkadaşına baktı. Sonra yüzü gevşedi. "Oh, anladım. Her şeyin senin hatan olduğunu düşündüğün için bunu söylüyorsun. Parti yüzünden."

Helen'in yüzü kızarmış ve perişan görünüyordu. "O korkunç kadınlar..."

"O korkunç kadınlar haklı çıktılar,"dedi Sophie kuvvetle. "Ve bu senin suçun değil. Mark'ın suçu. Belki de Ruby ve Harriet bir bakıma bana iyilik ettiler. O zamana kadar gözümün önündeki gerçeği göremedim. Ve Tanrı'ya şükür, şimdi hepsi bitti."

"Evliliğinin bittiğini söylemek istemiyorsun, değil mi?" Helen şok olmuştu. "Olamaz."

"Evet."Sophie kararlılıkla başını salladı.

"Ne, sadece böyle mi? Mark'a bir şans daha vermeye hazır değil misin? Tek istediği bu, Kocalar Okulu'na bu yüzden gitmek istiyor."

Sophie'nin gözleri alev alev parladı. "Sadece böyle mi? Ona bir şans daha vermek? Tüm bunların, sadece ilişkinin değil, diğer her şeyin ne kadar uzun zamandır sürüp gittiği hakkında fikrin var mı? Ona şimdiye kadar kaç kere şans verdim ve o hepsini berbat etti?"

Helen sitemle ona baktı. "Fakat bu kurs sadece on beş gün,"dedi yalvarırcasına, "istediği çok da fazla bir şey değil."

Arkadaş sandığı kişi kocasının tarafını tutuyordu. Sesini sertleştirdi. "Bak, kararımı verdim ve şimdi bozmak istemiyorum. Mark'ı *cesaretlendirmek* istemiyorum, boşanmayı erteleyerek onu bu okula göndermek. Bu, bir ümit olduğunu düşünmesine yol açar ve inan bana, yok." Bir an sessizlik oldu, zalimce bir tatmin duygusu hissetti. Hiçbir şeyin onu seçtiği yoldan döndüremeyeceğini gayet açık belirtmişti. Annesinin söyleyip durduğu gibi, herkes için en iyisi buydu.

Daha sonra Helen konuşmaya başladı, yüzü ciddiydi. "Belki de haklısın," dedi yumuşak şekilde. "Haklıyım."diye Sophie onayladı.

"Ama Sophie biliyorsun bu sadece seninle ilgili değil, Arthur'la da ilgili."

"*Arthur*? Evet, tabii öyle, ama ben elimden geldiğince onun duygularını korumaya çalış..."

Helen ona ciddiyetle bakıyordu. Ciddiyetle konuşuyordu. "Özür dilerim. Biliyorum beni ilgilendirmez, fakat Arthur'un şimdiki hislerinden çok gelecekteki hislerini kastettim."

Sophie'nin kafası öfke ve anlayamama duyguları ile karıştı. "Gelecekteki hisleri derken neyi kastediyorsun?"

"Ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğinde."

"Oh. Evet. Anladım. Ona evliliğin yürümediğini söyleyeceğim. Anneyle baba daha fazla birlikte yaşayamadılar, çünkü çok kavga ediyorlardı ve bu yüzden ayrılmaya karar verdiler."

Helen içini çekti. "Evet, ama Mark'ın kesinlikle bitirmek istemediği gerçeği ne olacak? Kocalar Okulu'nu son olası umut olarak görmesi ve evliliğini kurtaracağına inanması?"

Sophie aldırış etmedi. "Artık çok geç."

"Fakat Mark'a okula gitmesi için izin vermezsen," diye Helen sakin bir sesle üsteledi, "Arthur'a evliliği kurtarmak için her şeyi denediğini söyleyemezsin, değil mi? Onun dağılmış bir yuvadan geriye kalan bir başka çocuk olmaması için gereken her şeyi tamamen yaptığını söyleyebilecek misin?"

Sophie dikkatle ona baktı. Bu göz önünde tutmadığı bir bakış açısıydı. "Bak," diye bağırdı hiddetle. "Yapabildiğim her şeyi yaptım. Mark'ın bitmeyen bencilliğine ve düşüncesizliğine katlandım..."

"Sen de biraz *bencil* olduğunu düşünmüyor musun?" dedi Helen yavaşça. "Son bir şans daha var ve sen onu geri çeviriyorsun. Bunu iyi düşün Sophie. Senin için riski nedir? Eğer

Mark senin dediğin kadar kötüyse hiçbir şey onu düzeltemeyecektir, özellikle bu okul. Evet, kulağa biraz tuhaf geldiğini ben de kabul ediyorum."

"*Biraz tuhaf!*"

Helen uzanıp tekrar Sophie'nin elini tuttu. "Ancak yine de Mark'a bu şansı vermen gerektiğini düşünüyorum," dedi kararlı bir sesle. "Arthur'un hatırı için."

Sophie birkaç dakika yere baktı. Restorandaki öğle yemeği sohbetleri aralarındaki sessizliğe dönüştü.

Başını kaldırdı. "Tamam," diye mırıldandı. "Senin söylediğin şekilde düşününce gerçekten fazla seçeneğim yok."

Helen sevinçle çığlık atıp onu kucakladı. "Çok heyecanlanma," diye uyardı Sophie, "Bunu Arthur için yapıyorum. Senin söylediğin gibi, her şeyi denediğimi kanıtlamak için. Mark Kocalar Okulu'na gidebilir. Fakat ben onu hiçbir surette geri istemiyorum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

15. BÖLÜM

Sophie'nin hiçbir şey söylememiş olması neredeyse en kötüsü, diye düşündü Mark. Konuşmasını bitirdikten sonra yüzüne telefonu kapatmıştı. Kocalar Okulu fikri, kelimelere dökünce gerçekten çok saçma gibi geliyordu.

Ama değildi. Gerçekten değildi. Artık buna kesinlikle inanıyordu ve Sophie'yi bu okulun kendilerine yardım edebileceğine inandırmaya uğraşmıştı. Karısının hiç yardım istememesine, evliliklerinin sona ermesinden hoşnut görünmesine hâlâ inanamıyordu. Peki ya Arthur ne olacaktı? Shirley'nin kızı üstünde baskı uyguladığı şüphe götürmezdi. Mark vaftizdeki caz orkestrası konusunda kayınvalidesiyle tartıştığına şimdi çok pişmandı. Bu kadar aşırısını beklemese de, bir şekilde bunun öcünü alacağı belliydi.

Yine de, sadece telefonla bile olsa Sophie'ye ulaşabilmişti. Bu önemli bir şeydi. Cafede tanıştığı o tatlı sarışın çok ustaca rol yapmıştı; Mark biraz daha cesaretini topladığında, belki tekrar yapabilirdi. Pes etmeyeceğine dair kendisine söz verdi. Edemezdi. Hayatında gerçekten başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Sophie'yle telefonda konuştuğu cafeden çıkıp, yoldan aşa-

ğıya doğru keyifsizce yürüdü. Gündüzleri evde olmak istemiyordu çünkü evde oturdukça gitgide artan insafsız bir beklentinin içine giriyordu. Kesin bir etken olsa da, sadece anılar yüzünden değildi bu. Buzdolabı bomboştu ve evde yiyecek hiçbir şey yoktu.

Acıktığını fark etti. Karnını doyurmak için bir bara gidebilirdi. Civarda iki tane vardı: biri, geleneksel ve eski tarzda zevkle restore edilmiş, bir köşe barı olan British Lion. Ahşap mobilyaları, gerçek sert-biraları, dinamik personeli ve büyük tabaklarda sosis ve patates püresi sunan bir mönüsü vardı. Müşterileri Cafe Toscana'nın müşterileriyle, çocuklar da dahil olmak üzere hemen hemen aynıydı. British Lion, aileler için oldukça uygun bir yerdi ve bunu kanıtlamak için oltayla tutulmuş, elle dilimlenmiş minik morina balıkları sunuyordu.

İki sokak ötedeki The Friend in Need ise bambaşka bir yerdi. Dumanlı, sıcak, nemli, açık biçimde aile düşmanı olan mekânın müşterileri posta dağıtıcıları ve koca göbekli akşamcılardı. Mark geçmişte pek çok kez meyhanenin tabelasına küçümseyen bir edayla, dalga geçerek bakmıştı. Tabeladaki zavallı kayıkçı, üstünde ince muşambasıyla Trevor Howard pozundaydı. Küçük kayığı içinde koskoca bir dalgayla savaşıyor, hem de aynı anda birkaç insan kurtarıyordu.

Fakat şimdi bakınca Mark gülünecek bir şey göremedi. Boğulmakta olan biri varsa o da kendisiydi. British Lion'a giden çekici, başarılı, kendine güvenen insan değildi artık o; Friend in Need'e gizlice sürünerek gidenlerden biriydi şimdi.

Barın içine kırmızı, kalın kadife bir perdeyi açarak giriliyordu. Perde tahminen Friend in Need'i dışarıdaki hava akımından korumak içindi, oysa bunun tersi de rahatlıkla mümkündü; barın içi buz gibiydi.

"Çörek ve patates kızartması lütfen," diyerek mönüden sipariş verdi.

"Geliyor," diye bağırdı barın kadın işletmecisi. Boyalı saçlı, dikkat çeken gri dişleri vardı, şişman, neşeli bir kadındı. Parlak mor elbisesiyle geniş tavaya yöneldiğinde inanılmaz türlerle dolu 'Ahtapot Bahçesi'nde hareketlenmeye neden oldu.

Müşterilerin yarısı dart tahtası etrafında toplanmış görünüyordu. Mark onlardan olabildiğince uzak bir masa seçti. Ptarmigan'ın verdiği hukuki evrak dolu plastik dosyayı açtı ve canı sıkkın bir şekilde kâğıtları düzenlemeye başladı. Dosyada, orijinali avukatta kalan Sophie'nin mektubunun bir kopyası vardı. Tekrar okumak istememesine rağmen kâğıt yığını içinde iltihaplı bir yara gibi varlığını duyumsayabiliyordu. Durumunun perişanlığı bir kez daha şiddetle benliğini sardı. Artık aşina olduğu bir duyguyla, gözlerinin önce yandığını sonra dolduğunu hissetti.

"Çörek ve patates kızartması!" dedi işletmeci kadın, kocaman bir tabağı masaya koyarken.

Mark o anda, birkaç saniyedir hissettiği titreşimin cebindeki telefondan geldiğinin farkına vardı. Çıkarıp baktı. Arayan numarayı tanıyordu. Kendisinin en son tuşladığı numaraydı bu. Yüreği ağzında telefonu açtı. Elleri titriyordu. Sonunda, beklediği kişi arıyordu. Sophie.

"Mer...ha...merhaba," diyebildi güçlükle.

Karısı hal hatır sormayla vakit geçirmeden konuya girdi. "Sadece, Tamam, demek için arıyorum, gidebilirsin," dedi Sophie kısaca.

Mark bir süredir benimsediği yarı cenin pozisyonundan aniden düz, dimdik bir duruşa geçti. "Kocalar Okulu'na mı? Bunu mu kastediyorsun? Boşanmayı erteleyecek misin?"

Sophie'nin uzlaşmaz yanıtı "Sadece Arthur için yapıyorum," oldu. "Sakın ümitlenme. Seni geri istemiyorum. Ama sanırım, her yolu denediğimi Arthur'a göstermem gerek." diyerek telefonu kapattı.

Mark şaşkın, afallamış halde telefona bakakaldı. Açıkçası, sesi aşırı sevecen gelmiyordu ama kabul etmişti. Kocalar Okulu'na gidiyordu. Neticede, her şeye rağmen ümit vardı.

Birden, içinde haftalardır hissetmediği bir sevinç dalgası kabardı. Havaya sıçradı ve boşluğa bir yumruk salladı. "Evveeet!"

"Dikkat et, ahbap!" diye postacılar aynı anda bağırırken, bir ok Mark'ın kafasının yanından geçip dart tahtasına saplandı.

Simon halinden memnun oturmuş şampanyasını yudumluyordu.

Sekreteri, ünlü ve parlak dergilere sınırsız tutkusuyla tanınan Polly, soğuk ve mesafeli patronu başkentin en rağbette olan restoranı hangisiyse, orada iki kişilik yer ayırtmasını istediğinde hayretler içinde kalmıştı. Simon, Pollly'nin şaşkınlığı ya da başka herhangi bir şeyiyle ilgili değildi. Sevilmek için can atan türden bir patron değildi ve bunun sonucu olarak sevilmiyordu da.

Sophie, elinde şampanya şişesiyle gelen garsona sevinçle baktı. Bu gece, sırf annesini susturmak için de olsa Simon ile çıkmayı kabul etmesi iyi olmuştu. Simon'ın onu hoşnut etmek için yaptıkları etkileyiciydi. Yalnızca vaftiz oğlunun annesi olan Sophie'yi neşelendirmek için olağanüstü çaba sarf etmişti.

Her şeyi hoş ve uygun biçimde organize etmişti. Sözleştikleri gibi Sophie'yi işyerinin dışında beklemiş, çiseleyen hafif yağmurdan korumak için onu şemsiyesinin altında arabasına götürmüştü. Üstü açılabilen, dışı parlak lacivert, içi krem ve ceviz rengindeki Mercedes sadece görüntüsüyle değil kokusuyla da etkileyiciydi. Küçük çocuklu ailelerin alışık olduğu bebek bezi, ekşi süt ve koltuk altlarına kaçan diğer tahmin edilemeyen, görülemeyen şeyler değil deri ve parfüm kokuyordu.

Yemekten sonra şık restoranın daha da şık barında Sophie

kendisiyle böyle zarif biçimde ilgilenilmesinin keyfini çıkarıyordu. Geçen akşam Dower House'da babasının mezar kazıcı ve domuz bakıcılarıyla bağlarını ortaya çıkarmasından ve annesinin boşanma konusunda bitmeyen dırdırından sonra bu akşamı böyle bir ortamda geçirmesi kesinlikle çok güzel bir değişiklikti.

Simon içinse esas meseleyi görüşmeye başlama zamanıydı. Sonuçta bu yüzden buradalardı. Konyak kadehini eline aldı ve Sophie'nin gözlerinin içine baktı. "Bu gece seni görmek harika," derken sert hatları samimiydi.

"Simon, sen," diye minnetle haykırdı Sophie. "Sen gerçek bir dostsun. Sadece eski bir arkadaşı neşelendirmek için tüm bu sıkıntılara girdiğine inanamıyorum." Bu zevkli, baş döndürücü duygunun bitmemesini dileyerek kadehindeki şampanyayı bitirdi.

Simon'ın alnı hafifçe kırıştı. Eski arkadaş, tam olarak umduğu bir tepki değildi. Ama daha erkendi, henüz işin başındaydılar.

"Vaftiz oğlum nasıl?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Arthur?" Sophie neşe ve suçluluk duyguları arasında gidip geldi. "İyi, teşekkürler."

Simon köşe uçları altın kaplama siyah deri bir cüzdan çıkardı. Parmak kalınlığındaki para destesi bir yana, dizi dizi kredi kartlarından Sophie'nin gözleri kamaştı.

Önceden ofisteki masasında duran ve sorun yarattığı için kaldırıp cüzdanına koyduğu resmi çıkarıp Sophie'ye verdi. Sevgili oğlunun resmini gören annesi memnuniyetini ve heyecanını saklayamadı. Bu resim özellikle çok sevimliydi; vaftiz günü, Arthur'un yüzünde neşeli ve dişsiz bir gülümseyiş parlıyordu.

"O kadar... Hım, şirin ki," dedi Simon, içten davranmaya çalışarak.

Sophie alkol yüzünden biraz şaşkın ama bir anne olarak minnettardı, "Arthur'un resmini yanında taşıman *fevkalade*."

"O çok değerli bir çocuk" dedi Simon. Arthur, gelecekteki refahının ve başarısının anahtarıydı, ne de olsa.

"Bazen biraz yaramaz oluyor." diye Sophie itiraf etmeye zorunlu hissetti kendini.

Simon hoşgörüyle gülümsedi. Yaramazlık onu hiç kaygılandırmadı. Çocuklarının veya üvey çocuklarının yetişmesi sırasında onlarla yakından ilgilenmek gibi bir niyeti yoktu. O görev Sophie'nindi ve hangi dadıları tuttuysa onların.

"Yemek sandalyesinde otururken kaşığını orkestra yönetir gibi sallıyor..." Sophie tekrar şampanya kadehini ağzına götürürken birden dudaklarının titrediğini fark etti. Acaba şimdi Arthur ne yapıyordu? Uyumuş muydu? Yoksa uyanmış, annesini mi arıyordu? Saatine baktı. "Belki... Artık kalksam..."

"Gitmek? Simon sakin bir tavırla araya girdi. "Oh, yok canım! Henüz gidemezsin. Zaten seni istasyona ben bırakacağım, daha çok erken."

"O kadar erken değil." Sophie bileğine bakıp kaşlarını çattı. "Saat on."

Simon konuyu açmaya uğraştı. "Sana henüz ..." sesi yumuşak, ayartıcı tondaydı, "bu gece ne kadar muhteşem göründüğünü söylemedim."

Sophie şaşırmıştı. Üzerinde her zamanki lacivert iş kıyafeti vardı.

"Muhteşem," dedi Simon, Sophie'yi Marks&Spencer ceketi ve sabah metroda yaptığı azıcık makyajı konusunda inandırmaya çalışarak. "Çok çarpıcı."

Acaba, diye düşündü Sophie, Simon konyaktan tahmininden daha mı fazla etkileniyordu? "Teşekkür ederim. Ve bu gece için teşekkürler. Muhteşemdi, fakat ben artık gerçekten..."

Sophie oturduğu yerden doğrulurken Simon elini uzatarak

onu engelledi. Daha boşanmaktan bahsetmemişlerdi bile. Bu konuyu açabilecek bir yol bulmak için kendini zorladı. "Bu gece iyi vakit geçirmene" dedi, "çok sevindim. Hâlâ bazı şeylerden zevk alabilmene. Son zamanlarda *Mark*'la yaşadığın kötü olaylar," dedi, Mark adını hoşnutsuzlukla telaffuz ederek. Ardından Sophie'ye beklentiyle baktı. "Boşanma ve her şey," dedi artık onun konuşmasını bekleyerek.

Sophie gözlerini çevirdi. "Bu konudan bahsetmek zorunda mıyız?"

Evet, diye düşündü Simon. Umutlu beklentisini sessiz kalarak sürdürdü.

Sophie içini çekti. "Sürekli daha karmaşık hale geliyor. Örneğin, boşanma işlemlerini avukatla..."

"Çok doğru bir karar. İlişki bu kadar kesin şekilde bitmişse ve düzelme ümidi hiç yoksa bağları olabildiğince çabuk koparmak en iyisi."

"Bir şey hariç," diye Sophie iç geçirdi, "Mark hâlâ bir ümit olduğunu düşünüyor."

Simon kibirli bir zafer sevinciyle yüksek sesle güldü. "Sana yaptıklarından sonra. Doğum günündeki korkunç davranışı..."

"Oh, yapma," diye sözünü kesti, o geceyi hatırlamak istemeyerek.

"Ümit olduğunu mu düşünüyor?" diye Simon alay etti. "Kim olduğunu sanıyor bu, dalga mı geçiyor?"

"Oh, yapma." Sophie derin bir nefes aldı. "Her neyse, boşanmayı ertelemem ve şu Kocalar Okulu'na gitmesine izin vermem konusunda beni ikna etti." Yaptığı aptallıktan pişman, başını iki yana salladı. Helen ile konuşmasından sonra, buna inanmak için ancak deli olması gerektiğini defalarca hissetmişti. Ve bu konudan annesine bahsetmeye henüz cesaret edememişti.

O ana kadar halinden memnun, kayıtsızca mavi deri koltuğunda yayılarak oturan Simon, bir anda dimdik kesilip, şiddet-

le konyağına saldırdı. Sanki yoldan çıkmış bir araba kendisine çarpmış gibi hissetti. "Ne?" diye bağırdı, tükürür gibi. "Ne yaptın?"

"Bununla ilgili bir şeyler yapmalısın!" diye gürledi Simon. "Sophie boşanmayı erteliyor. Tanrı Aşkına! Onun terapiye gitmesine izin veriyor."

Shirley şaşkına dönmüştü. Simon'ın neden bahsettiğine dair kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Geç olmuştu ve Sophie hâlâ dışarıdaydı. Simon ile kızının randevusu beklediğinden uzun sürdüğü için çok güzel bir akşam geçirdiklerini zannetmiş, hatta geceyi Simon'ın dairesinde tamamlayacaklarını ümit etmişti. Böylece ilişkileri güzel bir şekilde devam edebilirdi. Shirley mutlulukla bunları düşünürken, sadece beş dakika önce Simon müthiş bir öfkeyle telefon etmişti.

"Anlamıyor musun?" diye uludu. "Benimle evleneceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Kızgınlığı ve hayal kırıklığı o derecedeydi ki bir anda kalp krizi geçireceğini sandı. Ya kriz geçirecek ya patlayacaktı. Ertesi gün Wintergreen'lerle bir toplantısı vardı. Sophie'nin Regent's Park yakınlarındaki Wintergreen malikânesine girebilmesi için Simon'ın bu toplantıda onun resmini göstermesi ve ondan bahsetmesi gerekecekti. Yemekli davet gözünde büyüyordu. Sophie'yi getirmeyi vaat etmişti ve en azından kız arkadaşı olarak Sophie gelmeliydi. Nişanlı kısmıyla ilgili nasılsa ufak bir şey uydurabilirdi.

Şu anda hiçbir yanlışa izin verilemezdi; hoş her şey zaten yanlış gidiyordu. Sophie'nin davete gelip gelemeyeceğini bile bilmiyordu. Kocalar Okulu'yla ilgili haber onu öyle sarsmıştı ki bunu sormayı tamamen unutmuştu. Hayatı dağılıyordu ve hepsi Shirley'nin aptal hatası yüzündendi.

"Bu kahrolası iş nasıl oldu? Hem de senin burnunun dibinde." diye bağırdı, her ne kadar aslında, Shirley'nin burnunun

kendi orijinal burnu olduğundan emin değilse de. Ameliyat olmuş olabilirdi; Mrs. Wintergreen'lerin estetikleriyle kıyaslanacak ölçüde olmasa da, onun da birçok yerinde bolca vardı. Bayan Wintergreen'ler o kadar çok değişim geçirmişlerdi ki, muhtemelen şimdi, doğmuş olduklarından bütünüyle farklı kişilerdi.

Shirley gözlerinin altına parmak uçlarıyla bastırdı. Pek tabii şişmiş, kabarmıştı. Bütün günün yorgunluğu ve stresi üzerine bir bu telefon konuşması eksikti. İlkönce Mrs. Brund kanepenin üzerine deterjan dökmüştü. Sonra, Venetia Bothamley-Tartt kilise bahçesinden geçerken onu görmezden gelmişti. Sonunda Shirley tam her şeyi güzellikle tamamlayayım derken, James, Preston'da mezbaha işleten yeni bir uzak akraba bulmuştu.

Ve şimdi bu, duyduğu anda korkudan beyni zonklamaya başladı. "Sophie ile konuşacağım," diye söz verdi, paniğe kapılmış halde.

"Ona şiddetle karşı koy ve derhal bu işe bir son ver." diye emreden Simon hemen sonra Shirley'nin elli kilometre öteden duyabileceği sertlikte telefonu çarparak kapattı.

"Neden bana bundan bahsetmedin?" diye sordu Shirley, kızı sonunda eve döndüğünde.

Sophie suçluluk duygusuyla kıvrandı. Bahsetmesi gerektiğini biliyordu. Annesinin seve seve yaptığı bunca yardımdan sonra en azından bunu ona borçluydu. Fakat annesi nasıl öğrenmişti?

"Şey, Simon söyledi," diye itiraf etti. Korku ve kafa karışıklığı içinde bu sorunun geleceğini düşünememişti...

"Simon?" Sophie dikkatle baktı. Bu haberin onun üzerinde yarattığı dramatik etkiye hayret etmişti. Bankacı kesinlikle çok sarsılmıştı. Sophie bu ilgisinin etkileyici olduğunu düşünmüştü fakat annesini araması biraz aşırıydı. O bir yetişkindi, öyle değil mi?

Kızının üniversite arkadaşlarının en sevimsizine böylesine minnettar kalabileceği asla aklından geçmezdi. Buna rağmen olmuştu işte. Cess yazmıştı, Mark değil.

"Bu inanılmaz." Sophie mektubu bir daha okudu. Cess adam hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Fakat bunun nesi yanlıştı ki? Kendisi Mark'la, onu tanımadığını anlamadan önce yedi sene yaşamıştı.

"Çok mutlu olduğu anlaşılıyor," dedi Sophie düşünceli bir sesle. "Şimdiye kadar yaptığı en iyi şey olduğunu söylüyor ve Arthur'la benim en kısa zamanda Sydney'e gidip onu görmemizi istiyor."

Artık kendine gelmiş olan Shirley, "Umarım çok kısa zamanda gitmeyi düşünmüyorsun." diye kızının sözünü kesti kararlılıkla. Sophie, Sharp'la olan ilişkisi rayına oturmadan hiçbir yere gitmiyordu.

Sophie başını salladı. "Hayır, anne. Zaten karşılayamam ki," dedi mektuba bakarken. "Yine de yazık. Simon'la onun arasını yapmak istemiştim... Simon'ın çok yalnız olduğu belli ve eminim Cess onun kalbini kazanabilirdi. Anne?" Shirley şaşkınlıktan boğulur gibi öksürmeye başlamıştı. "İyi misin? Sana bir bardak su getireyim." dedi Sophie, Cess'in mektubuyla babasına gelen mektup elinde odadan çıkarken.

Tam o sırada temizlikçi odaya girdi.

"Affedersiniz," dedi Mrs. Brund. "Bunları ne yapmamı istersiniz? Yatağınızın altında buldum."

Mrs. Brund'un elinde açılmamış bir tomar mektubu gören Shirley'nin öksürüğü ikiye katlandı. Zarfları incelemesine gerek yoktu, Mark'ın elinden Sophie'ye yazılan mektuplar olduğunu biliyordu.

Shirley kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Ah!" dedi sesi titreyerek "Her yerde bunları arıyordum. Aferin, Mrs.

Brund." Shirley aceleyle mektupları kadının elinden aldı ve pantolonunun ceplerine sıkıştırdı.

Birdenbire James elindeki mektubu sallayarak odaya girdi. "Asla tahmin edemezsin," diye heyecanla haykırdı. "Ailenin aynı kolunu araştıran birinden mesaj var! O da lağım işçisi tarafına akraba olduğunu düşünüyor..."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

16. BÖLÜM

Mark'ı Leeds istasyonundan getiren taksi uzaklaştı. Şoför Dr. Martha'nın haritasını zorlanmadan takip etmiş, Mark'ı belirlenen saatte belirtilen yere bırakmıştı. Buraya kadar her şey yolundaydı.

Mark şimdi uzun bir giriş yolunun başında duruyordu. İki tarafı heybetli ağaçlarla kaplı yol, tepesinde küçük kuleler bulunan büyük bir binaya doğru yeşil bir tünel boyunca uzuyordu. Binanın Viktorya döneminden kaldığı açıkça belliyse de, ortaçağ kalelerini andırması Mark'ı tedirgin etti.

Belki Dr. Martha Amerikalı bir terapist olduğundan, ıssız Amerikan çöllerindeki ünlü alkol tedavi klinikleri gibi bir bina hayal etmişti; üçgen çatılı basit kerpiç görünümlü fakat içi modern, en son teknolojiyle donatılmış çok amaçlı bir terapi ve tedavi merkezi. Oysa Kocalar Okulu bunun gibi bir şey değildi. Tuhaf biçimde, aynen bir okula benziyordu; ürkütücü, eski-tarz yatılı bir okula.

Kendisini daha olumlu düşünmeye zorladı. Buraya gelmeyi çok fazla istemişti. Hukuki yol onu hayal kırıklığına uğratmış, yasalar önünde çaresiz kalmıştı, barışmak için artık bu son umuduydu. Nasıl görünürse görünsün, bu okul yitirdiği mutlu

ve huzurlu hayata geri dönüş anahtarıydı. Bavulunu alıp ön kapıya doğru ilerledi.

Karanlık koridorda etrafı görebilmesi birkaç saniye aldı. Mobilya cilası kokuyordu. Gölgelerden görebildiği kadarıyla ahşap lambri kaplı duvarlar, geniş ahşap bir merdiven, büyük bir şömine ve vitray pencereler vardı.

"İsim?"

Mark arkasına döndüğünde eskimiş petrol mavisi ceketi ve gri saçlarını örten yün kepiyle yaşlı bir adam görünce afalladı. Karanlıkta adamın gözleri parlıyordu. Bir elinden büyük bir anahtar yığını sarkıyordu, tıpkı *Bir Noel Şarkısı*ndaki Jacob Marley'in hayaleti gibi.

"Ben Briggs." dedi, çarpık dişlerini göstererek.

"Merhaba," dedi Mark, "Ben Mark Brown."

"Evet, seni bekliyorduk." Bu sözler üzerine Mark ürperdiğini hissetti. "Odan hazır." Briggs epey zorlanarak Mark'ın bavulunu almak için eğildi.

"Yo, hayır. Ben alırım," diye Mark karşı çıktı.

Fakat yaşlı adam zayıf ama güçlü eliyle çoktan bavulun sapını kavramıştı. "Bu taraftan," diye buyurdu, boğazında biriken balgam yüzünden boğulur gibi bir sesle. Mark takip etti; biraz ürkmüştü, biraz da Dr. Martha'nın emrinde böyle Gotik bir kalıntının ne işi olduğunu merak ediyordu. Adam, *Uğultulu Tepeler*'den kaçmış gibiydi.

Canı sert bir içki içip biraz dinlenmek istedi. Ancak Dr. Martha Kocalar Okulu'nda alkolün kesinlikle yasak olduğunu söylemişti. Okulun verdikleri dışında, herhangi bir şey okumak da yasaktı.

Mark'ın uğursuzluk işareti olarak algıladığı antika büyük bir saatin yanından geçtiler. Ucunda vitray pencerelerin belirsizce parıldadığı loş bir koridor önlerinde uzuyordu. Binada soluk bir ihtişam hâkimdi, çok çok soluk bir ihtişam.

"Burası önceden neydi?"diye merakla sordu Mark. "Dışarıdan görünüşü bir okulu andırıyor."

Yürüyen cesede benzeyen adam iğrenç şekilde sırıttı. "Okuldu. Erkekler lisesi."

Mark bu durumun uygunluğundan etkilendi. Erkekler lisesinden Kocalar Okulu'na. "Bu uzun zaman önce olmalı." dedi rahat bir şekilde. Görünüşüne bakılırsa en az yüz sene kadar önce. Geniş bir şöminenin önünden geçip yürümeye devam ettiler.

"Lisede hademelik yapardım." diye hırıldadı Briggs balgamlı boğazından. "O zamandan beri hep burada yaşadım."

Mark uzun ve berbat şekilde öksüren adamın yüzüne hayretle baktı. Hademe? Kaç yaşındaydı ki bu moruk?

"Bu yüzden," Briggs biraz düzelerek nefes aldı, "senin doktor kısa bir süreliğine burayı kiralayınca ben de binayla birlikte onun hizmetine verildim. Burası senin odan." diyerek vitray pencereden önceki son odanın önünde aniden durdu. Büyük bir gürültüyle cebinden anahtarları çıkardı ve birini kilide soktu. Kapı gıcırdayarak zorlukla açıldı.

Bavulu bir patates çuvalı fırlatır gibi yere attı ve arkasından kapıyı kapayıp yok oldu.

Mark çevresine bakındı. Binanın dışındaki sıkıcı Viktorya teması burada da sürüyordu. Oda ufacıktı, içeride ilk göze çarpanlar üzeri kahverengimsi battaniyeyle örtülü demir bir karyola, uzun ve dar bir pencere, küçük meşe bir masayla meşe bir sandalyeydi.

Mark asık suratla sandalyeye oturdu. Elbette eğlenmek için değil öğrenmek ve gelişmek için buradaydı. Oda konforsuzsa da, şu anda kendi evinin olmadığı kadar temiz ve düzenliydi. Verona Yolu'nda bıraktığı harap manzara tekrar aklına geldi.

Sevinçle masanın arkasında duran birkaç kitabı fark etti.

İsimlerine baktı ve yine morali bozuldu. Fakat bir ilişkiler kliniğindeydi, Dr. Arnhem J. Fossum'un *Neden Erkekler Bira İçerken Kadınlar Banyo Temizler* kitabına çok da şaşırmamalıydı. Veya felsefe doktoru Cindee Z. Strumpfhosen'ın *Aradığın Aşkı Yakala* ile onun devamı olan *Yakaladığın Aşkı Koru* kitapları da onu şaşırtmamalıydı. Felsefe doktoru iki kitabı arasında kendisine bir aşk bulmuş olmalıydı zira ismi, ikinci kitapta Cindee Z. Strumpfhosen Cruse olarak yazılmıştı.

Diğerleri, Dr. Diddley Squat'ın *İkili İlişkiler*'i ve Dr. Terence T. Goole'un *Erkekler Popodan, Kadınlar Penisten: Cinsel Sorunlarımızla Yüzleşelim* adlı kitaplardı. Ve elbette Dr. Martha Krankenhaus'un *Birbirinize Destek Olun: Kolaylaştırılmış Evlilik Yönetimi* kitabı da oradaydı.

Mark içini çekerek etrafına tekrar göz gezdirdi. Gardırop olduğunu düşündüğü basit, tahta bir dolabı açtı. Raflardan birinde özenle katlanıp yerleştirilmiş bir yığın lacivert tişörtle onlara uygun beyzbol şapkaları vardı. Mark tişörtleri alıp baktı. Hepsinde beyaz bir kalp basılıydı, kalbin etrafında daire şeklinde 'Hey! Ben Martha'nın Evlilik-Kurtarma Mucizelerinden Biriyim' logosu vardı.

Yatağa baktığında, üzerinde 'ÖNEMLİ BİLGİ' yazan bir kâğıt dikkatini çekti. Banyolar, yemekler ve çamaşırhaneyle ilgili bilgi veriliyordu. Bunlardan başka, günlük Evlilik-Kurtarma Mucizesi derslerinin Büyük Salon'da yapılacağını, akşamlarınsa gizemli biçimde 'İnteraktif Çalışmalar' diye belirtilen uygulamalarla geçeceğini öğrendi. Üniformalar sürekli giyilmeliydi; şapka £50, tişört £75 idi. Odadaki bütün kitaplar £20'a satılıktı; şayet satın alınmazsa kirlenmiş kitaplar odada kalan kişi tarafından değiştirilmeliydi. Çek kabul ediliyordu, Dr.Martha Krankenhaus Enterprises Inc. adına yazılmalıydı.

Mark pencereden dışarı baktı. Bir şeyler görmeyi ümit etmişti ancak cama dayanmış bir ağacın dalları yüzünden bütün

görebildiği yaprak yığını oldu. Durdu ve dinledi. Londra'nın alışılmış uğultusundan eser yoktu. Mark'ı kaygılandıran meşum bir sessizlik hâkimdi; hüzünlü bir kuşun arada sırada attığı feryatlarla bölünen bir sessizlik.

Kapı vurulduğu sırada Mark tişörtü giymiş, şapkayı başına geçirmişti. Beklenmeyen sese doğru yürüyüp kapıyı açtığında, karşısında görmeyi umduğu kır saçlı yaşlı uşak yerine bronz tenli, düzgün görünümlü, belli belirsiz anımsadığı birini buldu. Birkaç saniye sonra onun kim olduğunu çıkardı.

"Sen!" Mark hayretle haykırdı. "Şu oteldeki arkadaşsın. Adı neydi - Winterton mıydı?"

"Winterton Köşkü," diye onayladı Jeremy Hetherington-Spence. "Yitik Cennet. Şu anda orada olmayı ne kadar isterdim." dedi özlemle.

Mark'ın şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Onu Kocalar Okulu'nda görmek iki misli şaşırtıcıydı. Jeremy'nin eşcinsel olduğunu sanmıştı.

Otel müdürü Mark'ın odasına bakıyordu. "Aman Tanrım, senin odan benimkinden de kötü," dedi dehşet içinde. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

Jeremy ufak adımlarla kırıta kırıta içeri girerken Mark yana çekildi. "Burası çok soğuk değil mi?" dedi otel müdürü. Kollarındaki tüylerin dikleşmesinden üşüdüğü anlaşılıyordu. "Bu yer okul değil, bir gulag*."

"Dinçleştirici olduğunu düşünmeye çalışıyordum," dedi Mark.

"Ya dekor," Jeremy, nefretle pamuklu perdelere hafifçe vurdu. "Philippe Starck kesinlikle *buranın* yakınlarından geçmemiş."

Mark içinden gülerek, "Lord Linley puro kutuları da yok." diye takıldı.

* 1930-1953 yılları arasında Stalin döneminde Rusya'da uygulanan ve milyonlarca insanın ölmesine sebep olan kamp sistemi (yay. hzl.)

"Hayır, yok." diye onayladı Jeremy hüzünle.

"Havluların kabartma faktörüne gelince" dedi Mark, rafta dizili havlulara bakıp "Bence eksi bir..."

"Oh, yapma. Lütfen hatırlatma. Ortak kullanılan banyoları *gördün mü*?" Jeremy sanki ağlayacak gibiydi. "Hele yemeğin neye benzeyeceğini düşündükçe gerçekten titriyorum. Meşhur aşçı Gordon Ramsey'in pişirmeyeceği kesin. En azından *bu kadarını* biliyoruz." diyerek üzüntüyle etrafına baktı. Buraya ödediğimiz parayı düşününce, insan hiç değilse odada bir mini bar olmasını bekliyor."

"Alkol yok," diye anımsattı Mark. "Hatırlasana, kliniğin en önemli kuralı bu. Tüm kayıt belgelerinde yazıyor."

"Biz de yaltakçılığa bayılırız, öyle değil mi? Jeremy bir an için isyankâr göründü. Sonra yüzü asıldı. "Sadece," diye ekledi dokunaklı bir sesle, "bir kadeh pembe Roederer şarabı her şeyi daha kolay dayanılır kılardı.

"Bak." Mark merakını daha fazla saklayamadı. "Yani, eğer kaba bir soruysa özür dilerim ve elbette istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin ama"

"Neden Moet değil de Roederer şarabı?"

"Hayır!"

"Burada ne yapıyorum?"

"Evet."

Jeremy iç geçirdi. "Bu uzun bir hikâye, karım işime aşırı düşkün olduğumu düşünüyor. Otele. Genel olarak mükemmellik arayışı." Müdür çenesini yukarı kaldırdı, burun delikleri ani bir öfkeyle genişledi. "İnsanın amaç edinebileceği en asil uğraşın mükemmellik arayışı olduğuna onu hiç ikna edemedim."

Mark, Don Juan'da dolaşmalarını, Jeremy'nin iplik sayılarına ve mini bardaki bardak altlıklarına saplantılı biçimde dikkat çekişini anımsadı. Bunlardan başka, Jeremy'nin oda rezervasyonlarındaki fiyaskoyu çözmesini imkânsızlaştıran kaçınılmaz

acil ailevi durumu da hatırladı. Dolaylı olarak evliliğinin parçalanmasına ve burada olmasına sebep olan olayı. Şimdi Jeremy için de durum aynıydı.

"Evet, kaçınılmaz acil durum karımın beni ayrılmakla tehdit etmesiydi," diye itiraf etti. "Faydalı olacağını düşünerek külotlu çorabının kıyafetinden farklı bir siyah tonda olduğunu belirttim ve o aniden benim eleştirilerimden bıktığını söyledi. Ayrıca banyo dolabında ondan daha fazla güzellik malzemem olması doğru muydu?"

"Oh, deme!" diyerek Mark onun duygularını paylaştı.

"Fakat aslında Julia'nın beni terk etmesini istemiyorum. Oteli işletmeme yardımcı oluyor, en önemlisi, benim pek anlamadığım mali konularda müthiş başarılı. Her neyse, avukatım burayı duymuş, ben de Julia'ya geri dönmek için bir parça eziyet çekmemin gerekli olabileceğini kabul ettim; her ne kadar *asla böyle* bir eziyet beklemediysem de... Jeremy önüne baktı, yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu tişört! Ne kadar kötü bir kesim."

"Tişörtlerin kesimi olduğunun farkında değildim," diye itiraf etti Mark. "T şeklinde olduklarını sanırdım."

Jeremy hayretle ona baktı. "Evet, ama sonsuz T şekli var. Büyük T, küçük T, bol, dökümlü T, dar, vücuda oturan T." Manikürlü elini nefretle tişörtünün önüne değdirdi. "Böyle kötü kumaştan yapılmış berbat, istenmeyen T'ler de var. Beyzbol şapkalarına gelince kesinlikle zevksiz, stil yoksunu. Bunu kafasına takan biri, saçlarının alacağı durumdan ötürü asla çıkaramaz. Saçlar biçimsel olarak bir kayayla sert bir yüzey arasında kalmış gibi olur. Ve sık sık," diye iç geçirip devam etti, "benim otelime de bu şapkaları kafasından çıkarmayan rock grupları gelir."

"Sizin müşterilerinizin beyzbol şapkası takan türden olmadığını sanıyordum." diye belirtti Mark.

"Canım arkadaşım, ne kadar zenginlerse o kadar zevksiz

oluyorlar. Bir keresinde beyzbol şapkası yasağı koymayı düşündüm, ama hiç müşterimiz kalmayacağını anlayınca bundan vazgeçtim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Oh, pekâlâ," dedi Mark. "Şayet Dr. Martha bize yardım edebilirse, bu her şeye değecek."

Jeremy talimatların yazılı olduğu kâğıdı eline aldı. "Her gece yapmamız beklenen bu İnteraktif Çalışmalar nedir? Yanımda, portatif DVD'de seyretmek üzere *Yukarıdakiler Aşağıdakiler* dizisinin tümünü getirdim."

"Hey, siz çocuklar!" Aniden kapıda beliren Dr. Martha'yı görünce iki adamın da nefesi kesildi.

Dr. Martha her zamanki gibi dinamik ve ciddi görünüyordu. Çok parlak, çok canlı kahverengi iri gözleri yarım-ay çerçeveli gözlükleri üstünden sorgulayarak onlara bakıyordu. Kısa, koyu renk saçlarının altından gümüş çember küpeleri sarkıyordu. Ufak, ince bedeni yine bütünüyle siyaha bürünmüştü.

"Kampusa alıştığınızı umarım." dedi coşkuyla. "Harika bir yer, değil mi?"

"Harika," diye yalan söyledi Mark. Dr. Martha bütün geleceğinin anahtarıydı, ne de olsa. Ona nazik davranmamak aptallık olurdu.

"Bundan iyisi olamazdı — eğer idam mahkûmu bir böcek sen," diye mırıldandı Jeremy.

Dr. Martha bunu duydu. "Elbette," dedi gülümseyerek. "Olanaklarımız basit, ama bu maksatlı olarak böyle. *Basit* iyidir. Basit, sakin ve dingindir, karmaşadan uzaktır. Basit, hayatınızda neyin gerçekten önemli olduğunu düşünmenize fırsat verir. Bulunduğunuz ve gitmek istediğiniz yer gibi."

Jeremy kollarını kavuşturdu. Vücut dili gitmek istediği yerin mini barlı ve kırkın üstünde havlu kabartma faktörlü bir yer olduğunu anlatıyordu. "Fakat okul o kadar karanlık ki," diye şikâyet etti. "Koridorlar tamamıyla zifiri karanlık."

"Jeremy!" Dr. Martha gülerek başını iki yana salladı. "Jeremy, gördüğün karanlığın yarısı senin kendi içindeki karanlık. Umutsuzluğunun karanlığı. Koridorlarda daha fazla ışık istediğini *düşünebilirsin*, ama *asıl* ihtiyacın olan ışık ilişkine dönüş yolunu görmeni sağlayacak olandır. Ve kaygılanma, o ampulü biz kesinlikle yakacağız."

Dr. Martha kollarını dışarı doğru uzattı, "*Manzaraya* baktınız mı? Bu okulun ne kadar büyüleyici bir ortamda olduğunu *gördünüz mü*? Biliyorsunuz, hepiniz manzaradan inanılmaz derecede güç alacaksınız, güzellik, güç, doğanın insanı hayrete düşüren şaşırtıcılığı, hepsi etrafınızda."

Mark endişelendi. Belli ki manzara, terapinin çok önemli bir kısmıydı ve o hiçbir şey göremiyordu. Elini kaldırdı. "Benim penceremin önünde bir ağaç var."

Dr. Martha'nın yüzü güven veren bir gülümsemeyle parladı. "Biliyorum. Orada olmasının bir sebebi var. Mark, ilişkideki yaratıcılığını engelleyen sorunların var. Bu ağaç, senin saplandığın durum için görsel bir mecaz."

"Oh. Anlıyorum."

"Hayır, Mark, *anlamıyorsun*. Mesele de bu. En azından, henüz anlamıyorsun. Fakat Mark, sana bir söz vermek istiyorum. Evlilik-Kurtarma Mucizesi'ni özümsedikçe o ağaca gitgide daha az dikkat ettiğini göreceksin." Konuşmasını bir başka parlak gülümseyişle noktaladı.

17. BÖLÜM

Büyük Salonda Dr. Martha'nın Evlilik-Kurtarma Mucizesi başlamak üzereydi. Mark'la Jeremy hâlâ orayı arıyorlardı.

Bir seri karanlık koridorlardan geçtiler. "Tanrı bilir, çok parlak ışıklandırmayı sevmem." diye söylendi otel müdürü. "Çok rahatsız edicidir. Ama kırk vatlık birkaç ampul burada gerçek bir fark yaratırdı, hayatta kalmakla boynunu kırmak arasındaki fark gibi örneğin."

Bir süre daha karanlık ve kasvetli koridorlarda dolaştıktan sonra, arkasından tanıdık bir Amerikalı sesin geldiği bir çift kanatlı kapıyla karşılaştılar.

"Büyük Salon." diye haykırdı Mark rahatlayarak.

"Büyüklüğünden başka hiçbir özelliği yok," diye mırıldandı Jeremy, kapıyı açtıklarında önlerinde duran klasik, eski tarz okul salonuna bakarak. Duvarlar yarıya kadar ahşap lambri kaplıydı, yarıdan sonra ise beyaz, çıplak sıvaydı. Sıvalı kısımda ancak çengelli sopalarla açılabilen yüksek, geniş Viktoryan tarzı pencereler vardı.

Etrafı kurallara uygun giyinmiş, küçük bir grup erkek tarafından çevrilmiş olan Dr. Martha, salonun ortasındaki küçük bir masanın başında oturuyordu. Şüphesiz, yüzlerce kişilik

toplantılar için yapılmış, geniş ve akustiği güçlü salonun içinde bu topluluk küçücük kalıyordu.

"Gelip oturun," diye çağırdı terapist onları.

Masanın etrafında oturan grup uykulu gözlerle onlara baktı; dar ve yumrulu yataklarda uyuyamadıklarına şüphe yoktu. Mark da bu yüzden gece uyuyamamış ve sonunda çareyi, hiç de uykusunu getirmemiş olan Cindee Z. Strumpfhosen-Cruse'a başvurmakta bulmuştu.

Öte yandan Dr. Martha siyah pantolonu, beyaz gömleğiyle her zamanki gibi zinde ve dinamik görünüyordu. Kırmızı rujuyla kulağındaki gümüş pırıltılar, kendine özgü tekrenkliliği içinde dikkat çekiyordu.

Onun üstünden taşan enerji, Mark'ı yormuştu. Grubun içinde pırıl pırıl ışıyordu.

"Arkadaşlar, yapmamız gereken ilk şey," dedi, sözlerine kuvvetlendirici bir yumruk kaldırarak. "Onlardan kurtulmak. Hepsini masaya koyun,"

Erkekler huzursuz olmuş görünüyorlardı. Mark böyle bir şey beklemesine rağmen yine de bir anda panik oldu. İlişkiler terapisi, tüm özel problemleri herkesin içinde ifşa etme, sorunları anlatma, özel kişisel detayları 'masaya' koyma demekti. Başını hızlıca yana çevirdi. Er geç katılmak zorunda kalacaksa da, bu kolektif duygusal dışavurum talebini ilk yanıtlayan kişi olmak istemiyordu.

"Haydi," diye zorladı Dr. Martha. "Onlardan ne kadar çabuk kurtulursanız, evliliğinizi bozan şeylerden de o kadar çabuk kurtulursunuz. Sizi hayal kırıklığına uğratan, size ihanet eden, eşinizi sizden ayıran şeyler."

Erkekler hâlâ çekiniyorlardı.

"Oh Tanrım," Dr. Martha gözlüklerinin üstünden hafif bir kızgınlıkla baktı. "Fazla ilerleyemiyoruz, öyle değil mi? Yalvarır gibi ellerini açtı. "Haydi, arkadaşlar. Teslim olun."

Kimse kıpırdamadı.

"Bana cep telefonlarınızı verin," diye emretti Dr. Martha sert bir sesle.

"Cep telefonları mı?" diye karşılık verdi beyzbol şapkasını ters giymiş, uzun saçlı, yakışıklı bir adam. "*Cep telefonları* mı? Niçin? Yani... Benimki bana lazım."

"Charlie." Dr. Martha ona acımasızca baktı. "Angie'yle evliliğini kurtarmak için buraya geldin, öyle değil mi? Seni boşamak istiyor. Belki de Kocalar Okulu bunu engellemek için senin son şansın."

"Evet, ama beni arayan insanlar var."

Dr. Martha'nın gözlükleri üstünden bakışı kuşkuluydu. "Hangi insanlar?"

"İnsanlar," Charlie somurtarak tekrar etti.

Dr. Martha başını yana eğdi. "Kadınlar, Charlie?" diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Hanımlar?"

Charlie cevap vermedi.

Dr. Martha hafifçe öksürdükten sonra gülümsedi. "Pekâlâ, Charlie böyle önemli bir çalışmaya yardımcı olduğun için tebrikler. Bugün üstünde duracağım konuyu benim için sen açtın. Kocalar Okulu'nun bir numaralı kuralının neden cep telefonu yasağı olduğuna en iyi örnek sensin."

"Nasıl yani?" diye homurdandı Charlie. Tüm gözlerin ona çevrilmesinden hiç memnun görünmüyordu.

"Yani," dedi Dr. Martha yüksek sesle, "cep telefonları evlilikler için ölümcüldür. Kocalar için en baştan çıkarıcı kadından daha tehlikelidir. Ahlakları ya da suçluluk duyma yetenekleri yoktur. Kocaları köle yaparlar, bağımlı hale getirirler ve sonra onları korkunç şekilde yüzüstü bırakırlar; tam eşleri onları aramaya çalışırken veya onlar eşlerini aramaya çalışırken pilleri biter. Ve bitik pil arkadaşlar, bitik evlilik demektir. Gizli kapaklı ilişkileri cesaretlendirirler, çünkü ketumluk sözü verirler fa-

kat sonra faturaları aracılığıyla gizli konuşmaları ortaya çıkarıp kuşku yayarlar. Ve derken, özel mesajları yanlışlıkla karısının telefonuna gönderip kocayı ele verirler."

Bu konuşmadan sonra Charlie'nin yıpranmış yüz hatları o denli kızardı ki, Mark doktorun Charlie hakkında özel bir şey bildiğindi düşündü.

"Şüphesiz," diye Dr. Martha ekledi, cebinden çıkardığı ince gümüş rengi telefon şarjörünü elinde sallarken. "Bunlar iş hayatında faydalı olabilir. Ancak herhangi bir özel ilişkide yalnızca büyük tehlike teşkil ederler. Evliliğinizin parçalamak, mutluluğunuzu bozmak isterler. Ve başarırlar. *ABD İlişkiler Dergisi*'ndeki bir haberde, geçen sene Amerika'da gerçekleşen beş milyon boşanmadan dört milyonunun cep telefonuyla ilgili olduğu anlatılıyordu. Yanlış kişiye gönderilen mesajlar, suçlayıcı faturalar, yanlış parmakların tuşladığı tekrar-arama butonu... Bilirsiniz bu tür şeyler."

Charlie daha da fazla kızardı. Bu tür şeyleri bildiği belliydi.

"Bu yüzden beyler," diye devam etti Dr. Martha hepsine hitap ederek, "Kocalar Okulu'nda ilk yapmanız gereken şu baş belalarından kurtulmak. Bağımlısı olduğunuz mesaj yazma işini hemen ve tamamen bırakın. Şayet eşlerinizle irtibat kurmak isterseniz ki kurmalısınız, o vakit onlara *yazın*."

Mark başını sallayarak kabul etti. Aslında, o da bu şekilde yapmayı planlıyordu. Sophie'ye Kocalar Okulu'nu anlatırken onu her gün arayacağına ve öğrendiği her şeyden haberdar edeceğine söz vermişti. Sophie özellikle cep telefonuyla iletişim kurma önerisine karşı gelmiş, ancak gönülsüz de olsa, yazmayı teklif ettiğinde kabul etmişti. Karısının şimdiye kadar aldığı en eğlenceli, en aşk dolu, en duygusal mektupları yazacaktı, kararlıydı, tam anlamıyla şaheser olacaklardı.

"Yani, burada bir telefon kulübesi bile yok mu?" diye nefesi daralarak sordu Jeremy.

"Medeni bir ülkede böyle temel ihtiyaçlardan mahrum kalabileceğimi hiç düşünmezdim. Benim insan haklarım ihlal ediliyor."

Yavaşça, gönülsüzce ceplerini uzun uzun karıştırıp telefonlarını çıkardılar. Enteresan bir koleksiyon oldu. Jeremy'ninki tahmin edilebildiği gibi oldukça zevkliydi, ince ve daha çok kadınsı; Charlie'ninki ileri teknoloji ve erkeksiydi. Mark, Arthur tarafından defalarca çizilip, tırmıklanmış sıradan telefonunu çıkardı. Oğlu aklına gelince aniden boğazında oluşan yumrunun gözlerini etkilemesini engellemek için kendini sıktı. Uzun boylu, büyük burunlu, kısık gözlü bir adam küçümseyici bir tavırla, Mark'ın daha önceden Lance'de aynısını gördüğü için tanıdığı en son model telefonunu masaya koydu. Masanın ötesindeki donuk gözlü, sivri burunlu, kıllı bir adam epeyce eski bir model, kısa, kalın antenli telefonunu çıkardı.

"Tanrım," dedi Charlie. "Bunu nereden aldın? British Museum'dan mı?"

Son olarak kalın enseli, şapkasının altından karmakarışık kirli saçları görünen grubun son üyesi, Arsenal Futbol Kulübü'nün kırmızı beyaz renklerini taşıyan kılıfıyla birlikte telefonunu çıkarıp masaya koydu.

Mark en azından onun Kocalar Okulu'nda bulunma sebebinin kolaylıkla tahmin edilebilir olduğunu düşündü. Belli ki bir futbol manyağıydı. Başparmakları adeta alışık oldukları uzaktan kumandayı arar gibi kıpır kıpır oynuyordu. Yüzündeyse, gece geç saatlerde futbol kanallarını seyrederken uyuyakalmayı alışkanlık haline getirmiş insanlara özgü bir solgunluk vardı.

Bütün telefonlar masanın üstüne konduktan sonra Briggs elinde küçük bir karton kutuyla öne çıktı. Charlie, telefonunu üzüntü ve şefkatle okşayarak kutuya koydu.

Diğer erkekler de aynı şeyi yaptılar. "Aferin," diyen Dr. Martha onları cesaretlendirerek gülümsedi. "Bu zor durumun

üstesinden başarıyla geldiniz. Şimdi bir sonraki aşamaya geçiyoruz. Değerlendirme. Hepimiz neden burada olduğumuzu hatırlayacağız."

Mark'ın içini bir korku dalgası sardı. Öyleyse bu itiraf bölümüydü. Endişeyle başını öne eğip gözlerini yere dikti.

Dr. Martha kırmızı bir dosya açıp içinden bir kâğıt çıkardı. "Değerlendirme işlemini kolaylaştırmak için patenti bana ait olan bir araştırmayı size sunmaktan zevk duyuyorum. Evlilik-ilişkileri tedavi bilimi alanında bir uzman olarak çeyrek yüzyılı aşkın süredir kocalar için geliştirdiğim ve mükemmelleştirdiğim on çarpıcı soru."

Mark'ın korkusu daha büyüdü. Evliliği hakkında, bir uzmanın geliştirdiği on çarpıcı soruyu, hem de bu yabancı adamların önünde yanıtlamak istiyor muydu? Şüphesiz, hepsi cinsel hayatıyla ilgiliydi.

"Elbette," diye ekledi Dr.Martha. "Aranızda, *ABD İlişkiler Dergisi*'nde yayınlanan önce benim, ikinci olarak Dr. Rusty B. Stridgel'in kaleme aldığı 'Modern Evliliklerde Ego ve Bencillik' adlı makaleyi okuyan varsa bu sorulara zaten aşinadır."

Mark hayatı boyunca ilk kez Dr. Rusty Stridgel adında bir yazarın makalesini okumuş olmayı diledi. İnsanların akşam partilerinde konuştukları türetilmiş isimlere benziyordu: ilk köpeğinin ismi ve annenin genç kızlık soyadını birleştirmek gibi... Onunki Sparkle Bostridge oluyordu.

Dr. Martha elindeki kâğıda baktı. "Birinci soru."

Mark'ın gözleri yerde, tavanda, pencerelerde, Dr. Martha dışında her yerde dolaşıyordu. Klitoris hakkında bir şeyler sorması kesin gibiydi. Her terapist bunu yapmaz mıydı?

"Evinizde ütü nerededir?" diye sordu Dr. Martha. Mark ihtiyatla bakışlarını ona çevirdi. Terapistin soruyu, Arsenal fanatiğine yönelttiğini görünce içi ferahladı. "Andy," diye ekledi Dr. Martha.

"Ütü?" diye tekrarladı Andy, şaşkınlıkla şapkasını kaldırıp kirli ve dağınık saçlarını kaşıyarak. "Yeterince basit bir soru, Andy," dedi Dr. Martha. "Evinde ütü nerededir?"

Andy'nin cansız yüzü korkuyla beyazlaştı. "Ütü?" diye dikkatle tekrar sordu. Mark, Andy'nin bunu bir tür örtmece zannetmesinden şüphelendi. Belki klitoris için bir örtmece kelime. "Yani ütü yapılan şey?" diye yokladı Andy.

"Ütü. Ütü yapılan şey."

"Ihh..." Andy çaresizlikle bakındı. "Bilmiyorum."

"Çamaşır makinesinin üstündeki rafta," dedi doktor, "tabii eğer *onun* yerini biliyorsan."

Andy belirsizce baktı.

"Sonraki soru," dedi Dr. Martha. "Bulaşık makinesinin otomatik olarak boşaltma ve doldurma işlemini anlat, Charlie"

Charlie'nin geniş, atletik omuzları birdenbire çöktü. "Bulaşık makinesinin *neyi*? Ama kendi kendine boşaltıp doldurmaz ki."

Dr. Martha sevinçle gülümsedi. "Bu sonuca varmış olman enteresan, Charlie. Çünkü pek çok koca bulaşık makinesinin bunları yaptığını sanıyor."

Mark hayret içinde bakıyordu. G-noktası veya psikolojide X ve Y kromozomlarının karşılaştırmalı ince noktaları gibi şeyler bekliyordu, çamaşır odasının planını değil.

"Eşinin," Dr. Martha şimdi Jeremy'e döndü, "sana sorduğu şu sorunun doğru yanıtı nedir, 'Bana dürüstçe söyle, nasıl görünüyorum?'"

Jeremy dudaklarını büzdü. "Bu daha çok eşimin ne giydiğine bağlı. Julia'ya, kollarının üst tarafını açıkta bırakacak şeyler yakışmaz. Bikini giyerse poposu sarkık *görünebilir*. Yüzü zayıfladığı zaman, kısa saç çok yakışır.

"Orada dur," diye bağırdı Dr. Martha, iki elini birden kaldırarak. "Yanlış cevap."

"Fakat dürüst olmamı istediğini söylediniz." diye sızlandı Jeremy.

"Doğru. Ne var ki, bu soruya dürüst cevap vermen gereken tek durum eşinin kesinlikle muhteşem göründüğü andır. Öyleyse bana şunu söyle. Ne sıklıkta kesinlikle muhteşem görünen kadınlar görüyorsun?"

"Sık değil," diye kabul etti Jeremy.

"Aynen öyle. Çoğu kocanın eşlerine ne söylediğini sanıyorsun? Senin şimdi söylediklerin olmadığı kesin."

Sınıftakiler düşünceli görünüyorlardı. Mark'ın kafası daha da karıştı. Önemli konulara ne zaman geçeceklerdi?

"Graham," diye yeni soruya geçti terapist, "eşin bir restoranda sana şu soruyu sorduğunda doğru yanıtın ne olur: 'Patates kızartmandan bir tane alabilir miyim?'"

"Kendin için sipariş verseydin," dedi eski model telefonlu kılıksız adam, sanki senaryo gerçekmiş gibi sinirlenerek.

"Yanlış cevap!" dedi Dr. Martha. "Kadınlar her zaman kızartma sipariş etmezler fakat her zaman kocalarınınkinden alabilmeyi beklerler. Tatlılar için de aynı şey geçerlidir. Bu evliliğin yazılı olmayan kurallarından biridir."

Besbelli, Graham bunu yeni duyuyordu. Mark fazla istekle beklemese de, kendi sorusunun ne zaman geleceğini merak ediyordu.

"Rupert," dedi Dr. Martha, son model telefonlu adama bakarak. "Eşinin sana sorduğu şu sorunun doğru yanıtını söyle, 'Bu yıl tatile gidebilir miyiz?'"

Rupert sinirlendi. "Şimdilik imkânsız," dedi kızgınlıkla. "Birleşme yolunda birçok şirket var, çok hassas bir dönem, bu yüzden ofisten ayrılamam."

Terapistin eli yukarı kalktı. "Yanlış! Doğru yanıt, 'Tabii sevgilim, birlikte güzel bir tatil yapmak bence de harika olur. Maldivler'e ne dersin?'"

Rupert dehşet içinde bakakaldı. "*Maldivler*! Benim BlackBerry orada katiyen çalışmaz."

"Ayrıca bu bir servete mal olur." diye Graham ekledi. "Geçen yıl Mary, Isle of Man'de kamp yapmaktan sıkıldığını söylediğinde araştırdım," dedi ürpererek. "Sonunda onu Malvern Tepeleri'nde bir tatile ikna etti."

Dr. Martha ellerini birleştirip ona baktı. "Bunun çok da başarılı bir davranış olduğu söylenemez, Graham, çünkü bak, şu anda zamanını nerede geçiriyorsun. Görüyorsun, boşanmanın sana maliyeti Maldivler'de bir tatilden daha fazla. Bu ikiniz için de geçerli." dedi doktor, Graham ile Rupert'e bakarak.

Mark o anda Dr. Martha'nın parlak kahverengi gözlerinin kendisine çevrildiğini gördü. Bütün kasları heyecanla gerildi. Doktorun dudakları kımıldadığında kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Mark," dedi, "şu sorunun doğru yanıtı nedir, 'Evde tonik kalmamış. İçki bayii sence hâlâ açık mıdır?'"

Mark biraz rahatladı. Bildiği yerden gelmişti soru. Garipti, Sophie bunu geçen ay çok gergin bir akşamda sormuştu. O zaman verdiği cevabı verdi yine. "Muhtemelen değildir," dedi özür diler gibi. "Ama birkaç tane bira var. Onun yerine bir kutu bira ister misin?"

Dr. Martha içini çekti. "Emin değilim aşkım, ama gidip bakayım. Eğer kapalıysa arabaya atlayıp yirmi dört saat açık olan markete giderim. Haberim var; bir kız cin-tonik istiyorsa gerçekten cin-tonik istiyordur."

"Pardon?" Mark şaşkındı.

"Sana doğru cevabı söylüyorum," dedi Dr. Martha. "Neyse, tekrar deneyelim. Yine eşinin sorduğu şu sonraki sorunun doğru cevabı nedir?"

Mark içerlemiş görünüyordu. Bir seferde iki soru! Bu adil miydi?

"Hiç çikolatamız var mı?" diye sordu doktor tatlı tatlı.

Mark'ın yüzü kızardı. Sophie'nin bunu son soruşunu hatırladı; Arthur'un özellikle zor geçen bir banyosundan sonra bitkin bir halde sorduğunda Mark olmadığını söylemişti. Bu Sophie tarafından hiç iyi karşılanmamıştı. "Hım..." diye geveledi, başını sallayarak.

"Yanlış cevap. Doğrusu," dedi Dr. Martha kararlılıkla, "'Evet, sevgilim var. Hemen gidip getireyim.'" diyerek bir an durdu. "Görüyorsunuz beyler, her kocanın karısına çikolata bulma görevi vardır. Fakat kurdeleli büyük kutularda değil, bu sadece kendisini suçlu hissettirecektir. Hatta daha kötüsü, etrafa dağıtmak zorunda kalır, böylece en iyilerini önce başkaları yer. Hayır, gerçekten önemli olan çikolata, evlilikleri sürdüren çikolata, bir kocanın acil durumlar için sakladığı, bir gece yarısı tüm dükkânlar kapanmışken, aniden canı çeken ve arayınca evde bulamayıp ümidi kesen karısına verdiği çikolatadır." Dr. Martha gülümsüyordu. "Erkekler Mars'tan hoşlanır; bu ünlü bir meslektaşımın sözü. Fakat bana sorarsanız, Twix, Snickers ve KitKat da aynı başarıyı sağlar."

Bir an sessizlik oldu. Sonra "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Charlie, kaşlarını çatarak.

Dr. Martha'nın yüzü yardıma hazır bir gülümseyişle aydınlandı. "Sana nasıl yardım edebilirim, Charlie?"

Charlie aceleyle konuşmaya başladı. "Bakın, yanlış anlamayın, tamam, yani araştırmanızı ve deneyimlerinizi takdir ediyorum, ama bakın, bütün bunlar tam olarak benim beklediğim şeyler değil." dedi ve sustu. Arkasına dayanıp savunmaya geçer gibi kollarını kavuşturdu.

"Devam et," dedi Dr. Martha kibarca. "Senin beklediğinin dışındaki şey nedir?"

Charlie yine öne doğru çıktı. "Kızarmış patates, cin-tonik ve diğer her şey. Ben evlilikleri öldüren o *büyük* şeyin arkasındaki sebepleri anlatmanızı bekliyordum. Seks. Para. İlişkiler. Herhangi biri." diyerek omuzlarını silkti.

Salonda bu sözleri onaylayan birkaç homurdanma duyuldu. Mark da söylenenler arasındaydı.

Dr. Martha soruyu soran kişiye soğukkanlılıkla baktı. "Bu soruyu sormana çok sevindim, Charlie. Çünkü bu, benim İki-Haftalık Evlilik Kurtarma Mucize'min özeti ve ana fikri. Küçük şeyler büyük *şeylerdir*, bütün mesele bu. Önerim..."

"Evet, biliyorum," diye Charlie araya girdi. "Yirmi yılı aşkın süredir binlerce çift. Biliyorum, biliyorum. Ama..."

Dr. Martha bir elini havaya kaldırdı. "Aynen öyle, tahmin edin bu sorunlu evliliklerle ilgili keşfettiğim şey ne oldu; her seferinde küçük şeyler. Küçük şeylerin aksaması büyük şeylerin aksamasına sebep oluyor. Son damla teorisi. Örneğin, karınızın sizi tek gecelik bir ilişki yüzünden boşadığını sanabilirsiniz. Elbette bu yardımcı bir etkendir. Oysa sizi gerçekten boşamasının yüzde doksan sebebi, senelerdir lavaboda bıraktığınız saçlardır. Senelerdir yatak odasında yere fırlattığınız giysilerdir. Senelerdir buzdolabından çıkardığınız sütü yerine geri koymamanız, alışveriş listesindeki en önemli şeyi unutmanız, bütün benzini bitirip depoyu doldurmadan arabayı bırakmanız, asla özür dilemeye yanaşmamanız, banyo aynasını tıraş köpüğü içinde bırakmanızdır."

Charlie şüpheci görünümünü sürdürürken, Mark'ın kafasında bir şimşek çakmış gibiydi.

Ancak Dr. Martha henüz bitirmemişti. "Eğer eşleriniz sizi bir erkek yüzünden terk ederse, inanın bana o, yatakta muhteşem olduğu için değildir. Ya da sadece o yüzden değildir. Aynı zamanda renkli çamaşırları ayırma zahmetine girdiği içindir. Çünkü o çöp tenekesini boşalttıktan sonra içine yeni torba koyuyordur. Görüyorsunuz, seksi olmak için Brad Pitt olmak ge-

rekmiyor. Sadece biraz çaba sarf etmelisiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Mark belirsizce masanın üstüne baktı. Masa eskiydi, üstünde tahminen geçmişteki öğrencilerin isimlerinin baş harfleri kazılıydı. Yaramaz öğrencilerin okulu şimdi yaramaz kocaların okulu oldu, diye düşündü.

"Acaba, bu gece benimle çıkman için seni kandırabilir miyim?" dedi Simon, donuk ve boğuk sesiyle.

"Ah, hayır, üzgünüm, ama yine de teşekkürler," dedi Helen. "Sophie burada. Sanırım, santral yanlış numaraya bağladı."

Sophie, yüzü kızararak ahizeyi aldı. Birkaç saniye dinledikten sonra, "Çok üzgünüm Simon ama gelemem. Gerçekten yorgunum ve Arthur'la biraz zaman geçirmem lazım."

"Ama sen eve döndüğünde zaten uyumuş oluyor."

"Öyle, evet." diye iç geçirdi Sophie. Hatırlatmaya hiç lüzum yoktu. Arthur'un ev ve kreşteki her halini gören bir durumdan, şimdi sadece sabahları çok kısa bir süre birlikte olmaya geçiş biraz alışkanlık gerektiriyordu.

Bu sabah, Arthur'un ayakkabılarını bağlamak için eğildiğinde ona hoşça kal öpücüğü verişini hatırladı. Minik, yumuk bedeni kollarındayken ani bir üzüntü sarmıştı içini. Lisa'nın küçük, soğuk gözleri önünde harıl harıl çalışmak için Londra'ya uzun bir yolculuk yapmak yerine evde oğluyla kalma arzusu duymuştu.

"Öyleyse sorun nedir?" diye sordu Simon.

"Onu sürekli anneme bırakamam. Bu çok fazla oluyor"

"Ama Shirley ona bakmaya bayılıyor." dedi Simon. "Ona tapıyor." Sesinin kendinden emin çıkmasına dikkat ediyordu.

"Biliyorum," diyerek Sophie kabul etti. "Annem onunlayken gerçekten insanı şaşırtıyor. Ama bu zaafından faydalanamam."

"Neden?" diye sordu Simon. Tüm kariyerini insanların zaaflarından faydalanarak yaptığından, şaşırmıştı.

"Covent Garden," diye bastırdı. Bulunduğu yere kolay pes ederek gelmemişti. "Operayı sevdiğini sanıyordum."

"Severim," dedi Sophie.

"*Madam Butterfly*," dedi Simon. Sürprizi en sona saklamıştı.

Sophie özlemle inledi. *Madam Butterfly*. Yıllar önce bir kez görmüştü ve izlerken gözlerinin nasıl dolduğunu, boğazının nasıl düğümlendiğini hâlâ hatırlıyordu.

Fakat kızının bu anısı Shirley'nin de hatırına gelmişti. Zaten, Simon'ın Sophie'yi operaya götürme teklifi de bu yüzdendi. Nadir ilham anlarından birinde Shirley'nin aklına gelivermişti. Kocalar Okulu felaketinden sonra tekrar Simon'ın gözüne girebilmeyi ümit ederek, kızını Madam Butterfly'a götürmesini önermişti. Kendini suçlu hisseden Shirley, son günlerde Simon cephesinde işlerin iyi gittiğini bilemezdi. Wintergreen daveti Mrs. Wintergreen'in ani hastalığı yüzünden iptal edilmişti, Bella'nın içerden sızdırdığı haberlere göre silikonlarından biri patlamış ve çevresindeki dokulara yayılmıştı. Davet tarihi yeniden belirlenecekti, muhtemelen Mrs. Wintergreen iyileştikten sonraki bir gün olacaktı. Bu arada Simon, Sophie üzerindeki baskısını sürdürüyordu.

"Belki başka bir zaman," dedi Sophie kararlılıkla.

"Başka bir zaman olmayacak," dedi Simon aynı kararlılıkla. "Bu son temsil, biletleri bulmak için çok uğraştım. Memnun olacağını sanıyordum," diye ekledi, incinmiş bir sesle.

Sophie tereddüt içindeydi. Simon ona çok iyi ve çok cömert davranmıştı. İşte şimdi yine harika bir sürpriz yaptığını düşünüyor, Sophie ise onu açıkça geri çeviriyordu.

Reddetmek son derece kaba bir davranış olacaktı. Ayrıca birisinin onu bu kadar eğlendirmeye çalışması insanın gurunu-

nu okşuyordu. Üstelik o birisi Arthur'un vaftiz babasıydı ve onunla ilişkilerini koruması gerekiyordu.

"Elbette çok sevindim," diye Sophie içini çekti.

"Bu Simon," dedi Helen düşünceli düşünceli, Sophie telefonu kapattıktan sonra. "Burnunu sokma diyebilirsin, ama tam olarak kim bu adam?"

"Simon bir arkadaş, eski bir arkadaş." Sophie kuvvetlice vurguladı, "Arthur'un vaftiz babası, hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Helen gülümsüyor fakat gözleri kuşkulu bakıyordu.

"Helen! O, sivilceli gençlik günlerinden beri tanıdığım kupkuru, sıkıcı bir bankacı. Ne o benimle ilgileniyor ne de ben onunla ilgileniyorum. O tarzda değil."

"Sen öyle diyorsan... Yine de Mark'ı unutma, olur mu?" dedi basitçe. Ancak Sophie arkadaşının sesinde gizlenen ciddi anlamı sezdi. İçini çekti. Helen niçin apaçık olan bir şeyi kabul edemiyordu?

"Bak, benim evliliğim bitti. Sadece, Arthur'a her şeyi denediğimi söyleyebilmek için Mark'ın Kocalar Okulu'na gitmesine izin verdim. Senin önerdiğin gibi, hatırladın mı? Ya da..." Aniden aklına gelen bir düşünceyle gözleri büyüdü. Şaşkınlıkla Helen'e baktı. "Yoksa sen, o okula giderse Mark'a geri dönebileceğimi mi düşündün?"

Helen'in yüzü hoşnutsuzca buruştu. "Düşündükleriniz doğrudur, suçluyum sayın yargıç. Evet, boşanmayı erteleyen her şeyin iyi olduğunu düşündüm. Fakat aynı zamanda Arthur için de iyi olacağını düşündüm. Yani sadece bir bahane değildi."

Sophie hayretle başını salladı. "Ve tüm bunlar Mark'la bir kez karşılaşmanın sonucu. Belli ki senin üstünde epeyce etkisi olmuş."

"Çok etkileyiciydi," diye itiraf etti Helen, özür diler gibi.

"İstediği zaman kesinlikle etkileyici olabilir." Sophie şaşkınlıkla bunun örneklerini anımsarken buldu kendini. Sürpriz çiçekler. Hafta arası sıkıcı bir günde beklenmedik şampanyalar. Bunları düşünmemeye çalıştı. Hepsi uzun süre önceydi.

Helen çok hassas bir konuda konuştuklarının bilinciyle dikkatle devam etti, "Ben sadece, biraz ayrı kalırsan, olaylara değişik açılardan bakabileceğini ümit ettim. Hem orada ne öğrendiğini gerçekten bilmiyorsun. Çok büyük bir değişiklik olabilir. Yani terapi onu değiştirebilir."

Sophie kızmaya başladı. John gibi mükemmel bir kocası varken tüm bunları söylemek Helen için çok kolaydı. Ancak yine de son cümle onu duraksattı. Acaba arkadaşını konuşturan tecrübeleri miydi? Helen'e sorgularcasına baktı.

"Pekâlâ, tamam." diye kabul etti. "Sanırım, haklısın."

Helen'in sıkıntılı yüzü aydınlanmıştı.

"Ne öğrendiğini bilmediğim konusunda haklısın," dedi Sophie üzüntüyle. "Her gün bana yazacağını ve davranışlarındaki müthiş değişimleri anlatacağını söylemişti. Ama bu sözünü de tutmadı. Ya da unuttu. Veya zahmete giremedi. Açıkçası, değiştiğine hiç inanmıyorum."

18. BÖLÜM

Briggs, salon kapısından güçlükle geçirdiği büyük, tuhaf bir nesneyi sürüklüyordu. Bir telefon kulübesi genişliğinde ama onun yarı yüksekliğinde, tamamen siyah perdelerle çevrilmiş, tekerlekler üzerinde büyük bir kutuydu. Perdelerin neyi sakladığı hiç görülemiyordu.

Kutu, oturdukları masayla aynı hizaya gelince Dr. Martha öne çıktı ve perdeleri büzen ipi iki parmağıyla tuttu.

"Beyler," dedi, ciddiyetle sınıfına bakarak, "evlilikle ilgili güçlüklerin sebepleri çok ve çeşitlidir. Ancak benim tecrübelerime göre, ilişkilerin gerilmesinde çok az sebep bu davranıştan" diyerek aniden ipi çekti, "ileri gelen sorunlar kadar yaygındır."

Mark bakakaldı. Tekerlekler üzerindeki kutu, siyah klozet kapağı yukarı kaldırılmış, krom kulplu sıradan bir tuvaletti. Üstündeki ışıklardan emayesi parlıyordu.

Dr. Martha klozeti saran beyaz kâğıdı hafifçe çekti. "Hijyenik donatım beyler, önemli bir konu, çok önemli bir konu. Sırf bu konu üzerine bir kocalar okulu düzenleyebilirim."

Kimse ona karşı çıkmadı. Mark çaktırmadan diğerlerine baktı. Rupert küçümseyerek bakıyor, Charlie biraz eğleniyor-

du. Bu arada Jeremy'nin parlak yüzünde derin bir tiksinti ifadesi vardı.

"Evlilik terapisi alanında yirmi beş yıldan fazla süren araştırmam ve deneyimim, ortak yaşamda, tuvalet sorunlarının çok büyük gerginliğe sebep olabildiğini gösteriyor. Sevgili eşlerinizden aldığım bilgiye göre neredeyse hepinizin bu konuda olumsuz davranışlar içinde olduğunuzu söyleyebilirim." Dr. Martha gülümsedi. "Bu nedenle, bu sabah sorunun köküne ineceğiz."

Parlayan tuvalete biraz daha yaklaştı ve tekrar onlara döndü. "Çoğu erkek, cinsiyetlerine özgü durumdan ötürü tuvalet işleri bittikten sonra klozeti uygun olmayan bir pozisyonda bırakır. İşte böyle." dedi, siyah klozet kapağının her iki parçasının da dik durduğu tuvaleti işaret ederek.

"Okulun buna cevabı," diye ekledi, "kavramsal davranış terapisinden yararlanarak yanlışlarla mücadele etmektir." dedi, klozet kapaklarını aşağıya indirirken. "Evet, teori bu. Şimdi sizin bunu pratiğe geçirmenizi görmek istiyorum. Lütfen herkes sıraya girsin, teker teker.

Sınıftakiler ayağa kalktılar ve sırayla, her seferinde eğitmenin yeniden yukarı kaldırdığı klozet kapağını aşağı indirdiler.

"*Hissederek*!" diye komut verdi, Dr. Martha. "Başarı için gerekli olan şey, *gerçek* kararlılıkla kapağı kapatmaktır; *bundan böyle asla* kapakları yukarda bırakmayacağınıza söz verir gibi... Evet, Andy. Evet böyle. Charlie, sen çok sert kapattın. Mükemmel, Mark. Çok iyi, kendinden emin bir hareket. *Mükemmel*!"

Son erkek de kapağı yerine koyduktan sonra Dr. Martha sınıfa bakıp gülümsedi. "Tebrikler. Hepiniz önemli ilerleme kaydettiniz. Üstelik, hijyen-ünitesi-kapağıyla ilgili yanlış davranışlarınızı değiştirmek konusunda gerçekten istekli davrandınız. Bunu devam ettirmelisiniz, hepsi bu."

Salonda hafif kıkırdamalar oldu.

"Ve şimdi evlilikte adı çıkmış tehlikeli bir noktaya geçiyoruz, Süresi Çok Uzatılmış Hijyen Aracı Meşguliyet Sendromu."

"O da neyin nesi?" diye sordu Jeremy.

"Uzman olmayanlar için açmak gerekirse; bir Heteroseksüel çiftin erkek yarısı, gazeteyle banyoya girdikten yarım saat sonra dışarı çıktığında, karısının yatakları topladığını, giyindiğini, çocukları doyurduğunu, bulaşık makinesini çalıştırdığını fark eder ki biz bu duruma Süresi Çok Uzatılmış Hijyen Aracı Meşguliyet Sendromu deriz. Anladınız mı?"

"Eşten ayrıyken, Hijyen Aracı Meşguliyeti'ni yeniden eğitmek ve yeniden yönlendirmek süreklilik kazanınca sorumluluk ve kendini adama gerektirir," diye uyardı Dr. Martha.

Her zamanki gibi ders bitip Dr. Martha sınıftan çıktıktan sonra Briggs yemek servis arabasıyla ağır ağır içeri girdi. Arabayı götürüp duvarın yanındaki yerine bıraktıktan sonra tekerlekler üstündeki tuvaleti dışarı çıkarırken, Charlie onun arkasından baktı ve aslında orada bırakabileceğini çünkü yemekten sonra, Dr. Martha'nın belirttiği amaç için değilse bile, nasılsa ihtiyaçları olacağını söyledi.

Kocalar Okulu'nda yemek Jeremy'nin tahmin ettiği kadar berbattı. Servis arabasıysa o kadar eskiydi ki, erkekler lisesi zamanından kalmış olabilirdi. Briggs onu sağlamlaştırmıştı. Mark peynir ezmesi yığınına baktı; renksiz domates parçaları, peynirin yapışkan dibinde çırpınıyorlardı. Dehşet içinde bir yemeğin bu kadar kötü pişirilemeyeceğini düşündü. Kendi yemeklerinden bile berbattı.

Masalarda su dolu metal sürahiler vardı. Fakat birden, son masanın üstünde geometrik şekilde dizili, hoş biçimde ambalajlanmış şişeleri gördü. Süslü harflerle 'Evlilik Suyu' yazan minik bir levha şişelerin önünde duruyordu. "Canterbury Başpiskoposu tarafından kutsanmıştır. Sizi Evlilik-Kurtarma Modu'na

sokacağı garanti edilmiştir!" Mark, eğlenceli göründüğünü düşünerek bir şişe aldı.

"Beş pound," dedi Briggs.

Mark öfkeyle baktı. "Yemeklerin ücrete dahil olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama su beş pound."

Mark Evlilik Suyu'nu açmamış, mühürlü şekilde saklamıştı. Belki acil bir durumda kullanır ya da bu okula ait ilginç bir hatıra olarak saklardı.

Akşam olmak üzereydi. Ya da daha doğrusu Etkileşim Saati yaklaşıyordu. Dr. Martha akşam yemekten sonraki iki saat boyunca öğrencilerin odalara çekilmelerini yasaklamıştı. Bu süre Etkileşim Saati olarak belirlenmişti, Dr. Martha'nın açıkladığı gibi, 'bütün gece televizyon önünde pinekleme alışkanlığını terk etme ve eşle iletişim kurma, onu eğlendirme pratiğini yeniden kazanma' için planlanmıştı.

Bu terk etme ve yeniden kazanma programı Büyük Salon'un sınırları içinde olacaktı. Fikir, Dr. Martha'nın genel hiperpratik yaklaşımına uygun olarak, kendini ve diğerlerini iki saat boyunca orada eğlendirebilirsen, her yerde insanları eğlendirebilirsin mantığı üzerine kurulmuştu.

Dün gece Briggs oynamaları için Monopoly oyununu getirmişti. Diğer tek seçenek sohbet etmekti. "Bunu hatırladın mı?" diye Dr. Martha takılmıştı. "Konuşmak? Karının yüzüne bakarak burnunun altındaki delikten kelimelerin çıkmasına izin vermek? Ağız kaslarını yeniden güçlendirmen gerek."

Mark, şimdi onlara tiddlywinks oyununu getiren Briggs'e bakarken, ikinci seçeneği kullanmaya karar verdi. Yanında oturan Charlie'ye döndü ve konuşacak bir şey bulmak için kendini zorladı.

"Merhaba." Pek orijinal sayılmazdı ama çok kısa olduğundan sıkıcı da değildi.

Charlie başını salladı. "Ne var ne yok, arkadaş?"

"İyi. Ihm..." Mark'ın aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu ve hiçbir şey hakkında sohbet etmek göründüğünden daha zordu, özellikle alkolsüzken. Hızla başka bir soru düşünmeliydi.

Neyse ki, Charlie önce davrandı.

"Peki, sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu Mark'a.

"Aslında, yeni iş değiştirdim."

"Oh." Charlie kaşlarını kaldırdı. "Ben inşaatçıyım. Yani, inşaat şirketim var."

Mark, Charlie'nin omuzlarının ve kaslarının bu işe uygun olduğunu düşündü. Ten rengini de, canlı ve neşeli havasını da açıklıyordu bu. Onun tersine Mark kendisini hasta ve yorgun hissediyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Charlie.

Mark dürüst ve samimi davranabileceğini hatırlamadan önce bir an ürktü. Fakat Dr. Martha'nın sürekli tekrarladığı gibi paylaşmak için buradaydılar, alınganlığa ya da kuruntulara burada yer yoktu.

"Karımı ihmal ettim," diye itiraf etti. "Geç saatlere kadar ofiste kaldım, onu hiç aramadım, önemli şeyleri unuttum, bebeği olan bir baba gibi değil de, hâlâ bekârmışım gibi davrandım. Bütün bunlardan bıkmıştı."

"Vay canına," dedi inşaatçı. "Hepsi bu mu? Karın şanslı olduğunun farkında değil mi? Benim karım bir sürü lanet ilişkim olduğu için benden bıktı."

"Ah, evet, Sophie benim de ilişkim olduğunu sanıyor." Mark bu ekstra gerekçeyi sona sakladı.

"*Sanıyor* mu? Yani onu aldatmadın mı?"

"Hayır."

Charlie homurdandı. "Bu şansızlık dostum. Suçu üstlenmişsin ama hiç eğlenmemişsin."

"Aslında," dedi Mark, "ben öyle bakmıyorum."

Charlie şaşkınlıkla ona baktı. Kısa bir sessizlik oldu.

"İlişkilerinden pişman mısın?" diye sordu Mark.

Charlie küçük bir kahkaha attı. "Bak, sana söyleyeyim, Angie'nin öğrenmesini kesinlikle istemezdim. Yara izlerim hâlâ duruyor. Ama asıl, avukatım buraya gelmem gerektiğini söyleyince pişman oldum."

"Öyleyse sen gelmek istemedin?"

"Tabii ki istemedim. Aklı başında hangi adam ister ki?"

"Ben," diye itiraf etti Mark, kısık sesle.

"Ne?" Charlie hayretle başını salladı. "Vay canına."

"Sen evliliğini kurtarmak istemedin mi?" diye ona sordu Mark.

Charlie'nin gülüşünde güvensizlik vardı. "Evliliğimi kurtarmak mı? Arkadaş, ben paramı kurtarmak için buradayım. İnşaat şirketlerim bir servet değerinde. Boşanıp yarısını Angie'ye vermeye hiç niyetim yok."

"Anlıyorum," dedi Mark yavaşça.

"Peki ya sen?" diye Charlie onu konuşmaya teşvik etti. Gözlerinde Mark'ı daha da rahatsız eden alaycı bir bakış vardı.

Durup cesaretini topladı. "Karıma, üzgün olduğumu kanıtlamak için buradayım. Tekrar birlikte olmaya onu ikna edebilmek için."

Charlie bakakaldı. "Vay canına," dedi tekrar.

19. BÖLÜM

Dr. Martha dizüstü bilgisayarının DVD oynatıcısında bir tuşa bastı. Ekran aydınlandı.

Zayıf, canı sıkkın görünen kırk yaşlarında bir sarışın büyük, kırmızı, belli ki pahalı bir brokar* kanepede oturuyordu. İnce, uzun bacaklarından birini zarifçe diğerinin üstüne atmış, ellerini kucağında birleştirmişti.

"Ben bir süpermarketle evliyim," diye anlatmaya başladı. "Aslına bakarsanız, bir alışveriş merkezi olsam, kocamdan yüzde yüz daha fazla sevgi ve ilgi görürüm. Ya da bir paket dondurulmuş karides olsam. Efendim, Rupert, en büyük dondurulmuş gıda marketlerinden birinin yönetim kurulu başkanı. Marketin kasalarındaki kadınlarla, benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor. Geri kalan zamanda da sabahlara kadar ofisinde oluyor; video toplantıları, telefon konferansları, artık siz söyleyin. Tam bir bilgisayar uzmanıdır kendisi. Biliyor musunuz," diye ekledi, yaramaz bir gülümseyişle kameraya doğru eğilip, "on beş farklı bilgisayar dili bilir! Ama benimle neredeyse hiç konuşmaz!"

* Sırma veya gümüş işlemeli bir tür ipekli kumaş (yay. hzl.)

Mark'ın gözleri Rupert'e kaydı. Dimdik oturmuş, bir bölge müdüründen tatsız bir performans haberi dinliyor gibiydi. Mark bu ifadeyi tanıdı. Bir keresinde kendi bölge müdürleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştı. Kendi bölge müdürleri olduğu zamanlar...

Ekrandaki sarışın, uzanıp önündeki sehpadan bir kâğıt aldı ve yukarı kaldırdı. "Bu, '*Rupert ile Evliliğim*' isimli küçük bir piyes."

Rupert öksürdü. "Annabel," dedi soğuk ve hoşnutsuz bir tarzda, "yerel amatör tiyatro topluluğunun önemli bir oyuncusudur."

"Birinci Perde. Birinci Sahne," diye devam etti Annabel. "Dekor; Surrey banliyösünde bir malikânenin büyük yatak odası. Annabel ve kocası Rupert dijital radyolu, plazma ekranlı, ışıklandırmalı, modern, geniş yataklarındalar. Rupert, BlackBerry'siyle meşgul ve başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor, özellikle onunla konuşmaya çalışan karısıyla.

Annabel: Günümün nasıl geçtiğini merak ediyor musun, hayatım?

Rupert: Mmm?

A: Lap-dans kursu açılıyormuş. Kilise gazetesine ilan vermişler, öğrenci arıyorlar. Becerebilir miyim sence?

R (dalgın dalgın): Ah, kesinlikle.

A (yeni bir konu açmaya çalışarak): Sanırım bu kez üstte olabilirim. Yani, her geceki altı saatlik seks maratonuna başladığımız zaman. Ama beyaz çikolata sosunu etrafa saçma olur mu? Çarşaflar yapış yapış oluyor.

R: Mmm.

A: Astronot olmak için eğitim almayı düşünüyorum.

R: Mmm.

A: Rupert, beni seviyor musun?

R: Mmm.

A: Boşanmak istiyorum.

R: Hım.

A (Yüksek sesle, ısrarcı): *Beni duydun mu? Boşanmak istiyorum!*

R (gerçekten şoke olmuş, artık dinliyor): Ne? Boşanmak mı? Niçin?

Ekran karardığında Mark kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Annabel'in etkileyici zamanlaması ve epey komik bir üslubu vardı. Yerel tiyatro topluluğunun yıldızı olduğunu belli ediyordu. Zavallı, yaşlı Rupert. Video sunumu çok utandırıcıydı. Mark, karısının Dr. Martha ile konuşmayı reddetmesine şimdi şükrediyordu. Ancak bunun sebebi, terapistin, Dr. Martha olduğunu bilmesi değildi; o kadar az ilgilemişti ki, nereden bilecekti? Açıklamasını yazılı olarak sunmuş olması, okuldakilerin bu işe en düşük seviyede bulaşacaklarının garantisiydi. Karısı Mark açısından talihli bir karar vermişti.

Bu arada Rupert çok öfkeli görünüyordu. Dr. Martha yatıştırmak için bileğine dokunduğunda elektrik çarpmış gibi sıçradı. "Sorunlarını açık seçik duyman önemli,' diye öğüt verdi. "Kabullenme ve düzeltme işleminin can alıcı noktası bu."

Rupert şüpheyle baktı.

"Rupert, senin gibilerin, kendilerine anormal bir bakışı vardır," dedi Dr. Martha nazikçe. "Senin gibi insanlar uzak ve soğuk görünebilirler..."

Rupert ayağa fırladı "Hey, bana bakın. Ben bu okula aşağılanmak için kaydolmadım."

"Hey, dur. Sakin ol," diyen Dr. Martha gülümsüyordu. "Söyleyeceğim şey şuydu; uzak ve soğuk görünmene karşın..."

Rupert kızgınlıkla çenesini yukarı kaldırdı.

"Senin, eşe karşı ilgisizlik ve duygu alışverişindeki yetersizlik gibi sorunlarının üstesinden gelmek aslında kolaydır. İlişkiler terapimi ele alma yöntemimin çok küçük ve çok basit şey-

ler üzerinde yoğunlaşmak olduğunu söylemiştim. Hatırladın mı?"

Rupert çenesini aşağı indirdi.

"Senin problemlerinin çözümü," Dr. Martha kibarca açıklıyordu, "iki küçük kelimede saklı, her kadının duymak istediği iki kelime."

"Ben bir milyonerim?" diye espri yapan Jeremy bu sabah neşeli görünüyordu.

"Olamaz," dedi Rupert sinirle. "Ben defalarca milyonerim, ama artık bu Annabel'i ilgilendirmiyor."

Dr. Martha güldü. "Aynen öyle. Ben tamamen farklı bir şeyden bahsediyorum. Bu kelimeler. Bunlar senin içinde saklı duruyor. Dışarı çıkamıyorlar, çünkü duygusal anlamda kabızlık çekiyorsun. Tıkanmış, en son seviyede. Bu yüzden sana çok büyük bir kâse kepek vereceğim."

"*Kepek*?" dedi Rupert, korkuyla.

"Psikolojik anlamda söylüyorum, tabii ki," dedi Dr. Martha sabırla. "Yapmamız gereken seni sözel bir duygusal boşalma durumuna sokmak."

Rupert tedbirli görünüyordu. "O ne demek?"

"Seni seviyorum," dedi Dr. Martha, tutkuluyla.

Rupert bu bilgiden memnun kalmış gibi değildi.

"Seni seviyorum," diye Dr. Martha tekrarladı. "Dilimizdeki en basit, en şahane iki kelime, ne fazla, ne eksik... Söyle bakayım."

Rupert yutkundu. Yüzü buruştu. "Ihm..."

"Hey! Hadi. Kelimeleri dilinde yuvarla. Onları hisset. *Tadını al.*"

"Seni seviyorum," dedi Rupert gergin bir şekilde karşısındaki duvara.

Dr. Martha umutsuzluk içinde kulaklarını tuttu. "Hayır, hayır, *hayır*. Gerçekten içinden geliyor gibi, hissederek söyle. Ka-

rın olduğumu hayal et. Ben Annabel'im. Beni kaybetmemek için her şeyi göze alacak durumdasın."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Rupert. İçtenliğinde algılanabilir hiçbir artış yoktu.

"Öyle değil. *Böyle*." Dr. Martha ayağa kalktı ve sıska göğsüne vurmaya başladı. Yüzünü, Mark'ın artık kesinlikle acıdığı Rubert'in yüzüne iyice yaklaştırdı ve "Seni seviyorum!" diye haykırdı gözü dönmüş bir halde.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Rupert, itaatkârdı bu kez.

"Ha şöyle! Şimdi herkese söyle."

"Herkese mi?"

Dr. Martha başını salladı. Gözlerinde ilahi bir pırıltı vardı.

Birkaç dakikalık ağır bir sessizlik oldu. "Seni seviyorum," dedi Rupert, başını sallayıp yere bakan ve her ikisi için de utanan şaşkın haldeki Mark'a.

"Seni seviyorum," dedi Rupert, öne doğru eğilip arkadaşının koluna dostça vuran ve "Ben de seni seviyorum, arkadaş" diyen Charlie'ye.

"Çok iyi," diye yorumladı Dr. Martha, onaylayarak.

"Seni seviyorum," dedi Rupert, bundan hoşlanmış görünen Jeremy'e. "Böyle demen müthiş güzel," diye yanıtladı Jeremy. "Takdir edilmenin harika olduğunu söylemeliyim."

Rupert gözlerini yuvarladı. "Seni seviyorum," diye inledi, şüpheyle bakan Andy'e.

"Teşekkür etme becerin nerede, Andy?" diye azarladı Dr. Martha. "Rupert çekinmeden sana duygusal bir armağan veriyor ve sen de çekinmeden bunu kabul etmelisin. Sevgi karşılıklıdır, öyle değil mi? Sevilmenin büyük kısmı sevilebileceğine inanmaktır. Sevgiye değer olduğuna inanmak. Yani, kabul et, al!"

Andy, Rupert'in sevgisine değer gözükebilmeye çalıştı.

"Ha, şöyle!" diye haykırdı Dr. Martha. "Sen doğuştan yeteneklisin Rupert. Yani sevgi *dolusun*. Sadece bunu ortaya çıkarman gerek."

Rupert karşılık vermedi. Oysa yüzü çok şey söylüyordu.

"Artık anladın," diye gülümsedi terapist, "tüm yapman gereken pratik. Ne kadar çok söylersen o kadar kolay alışırsın. İnsanlara ne kadar çok onları sevdiğini söylersen o kadar çok karşılık bulursun, Annabel'den ve başkalarından. Bu harika olmaz mı?"

Rupert aniden başını salladı.

"Pekâlâ, şimdi yapmanı istediğim şey," dedi Dr. Martha, "karşılaştığın herkese onları sevdiğini söylemen. *Herkese*. Utanma. Sadece söyle. Bu kelimeleri duymaya alış."

Rupert'in yüzü ruhsuz bir maskeydi. Mark onun için üzüldü. Soğuk, tuhaf bir mahluktu ama ağır ve zorlu bir akıbeti vardı. Karşılaştığı herkese onları sevdiğini söylemek, Tanrım!

"Ve sizler de," diye ekledi Dr. Martha.

Bir sessizlik oldu.

"Yani," Charlie inanmayan gözlerle baktı, "hepimiz karşılaştığımız herkese onları sevdiğimizi mi söylemek zorundayız?"

"Kesinlikle. Eşlerinize göre hepinizin akut duygusal interaktif sorunları var. Hepiniz duygusal fırsatlar yaratmayı öğrenmelisiniz."

"Ama nerede?" diye Graham sordu. "Burada sadece biz varız."

Terapistin yüzü parladı. "Bunu sorduğuna çok memnun oldum, Graham. Senin de doğru olarak belirttiğin gibi, gerçekten burada sadece biz varız. Bugün öğleden sonra en yakın köye bir okul gezisi düzenlememin sebebi de işte bu." Kollarını dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Gidin ve sevgi kelimesini yayın."

* * *

Öğle yemeğinden sonra, grup isteksizce okul tarafından önceden ayarlanan bir minibüse bindi. Ön koltuğunda Dr. Martha'nın oturduğu taşıtın direksiyonunda Briggs vardı. Mark, kır saçlı hademeyi, başsız atların son sürat koşarak çektiği, lambaları sallanan, bir at arabasını sürerken hayal etti. Böylesi Briggs'e çok daha uygun olurdu.

Küçük bir köye varana kadar bir süre, kırsal bölgenin dar sokaklarından geçtiler. Genişçe bir caddenin sonundaki Yukarı Acımasız Bölge tabelası Mark'a hiç iyi bir işaret gibi gelmedi. Bu isimde bir yerin ahalisinin, ani sevgi gösterilerini olumlu karşılamaları olasılık dışıydı. Yine de, Mark en azından Dr. Martha'nın onlarla birlikte olduğunu düşündü. Onun deli hevesi ve eleştiriye kesin kayıtsızlığı köylülerin en kötü sözlerinin bile üstesinden gelirdi. Eğer, gerçekten kötü bir söz söyleyecek bir köylü olursa tabii. Minibüsten indiklerinde Mark ihtiyatla etrafa bakındı. Görünürlerde hiç kimse yoktu.

"Pekâlâ, iyi şanslar!" diyerek Dr. Martha onlara gülümsedi. "Birkaç saat içinde geri döneceğiz, şimdilik hoşça kalın."

Grup dehşet içinde donakaldı. "Ne yani, bizi burada mı bırakıyorsunuz?" diye sordu Charlie.

"Neden olmasın?" Dr. Martha güldü. "Koca adamlarsınız. Hepiniz yetişkinsiniz veya karılarınızın öyle olduğunuza inanmalarını istiyorsunuz."

Minibüsün uzaklaşmasını izlediler. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Graham, ümitsizlikle. Hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

Charlie etrafına bakındı. "Orada bir bar var," diye işaret etti.

Kasabın Silahları adındaki bar, köyün ürkütücü isim temasını sürdürüyor gibiydi. Karanlık, alçak tavanlı, tamamen sessiz bir bardı; ölü olabilecek yaşlı bir adamla, titrek bir Jack Russell dışında kimse yoktu. İkisi de hafifçe yanan küçük şömineye o kadar yakın oturuyorlardı ki, neredeyse şöminenin içinde sayılabilirlerdi. Andy çevreye bakınmaya başlayınca Mark onun spor kanalını seyretmek için bir televizyon aradığını tahmin etti. İstediğini bulamayan Andy'nin morali bozuldu.

Bar sahibi cana yakın biri gibi görünüyordu. Onlara birer bardak bira verdi ama Mark, Sophie'yle barışana kadar alkol almayacağı sözünü tutarak portakal suyuyla yetindi. Adam, köyde durduğu söylenen minibüsle gelip gelmediklerini sordu.

"Evet," dedi Mark şaşkınlıkla. "Demek ki, buraya pek fazla minibüs gelmiyor?"

"Hiçbir araç pek fazla gelmez," dedi bar sahibi neşeyle. Ama geçen hafta iki beyaz araba yarım saat arayla gelmişti. Gözleri tedirginlikle büyüdü. "Garipti, gerçekten garipti."

"Pekâlâ," dedi Mark, elindeki içkileri arkadaşlarının oturduğu masaya koyarken. Masa, pencere kenarındaydı ama buğulu camdan, çiseleyen yağmur dışında bir şey gözükmüyordu. "Bir eylem planı kararlaştırmamız gerek. Dr. Martha her yarım saatte bir, birisine onu sevdiğimizi söylememizi istedi. Yani yapmamız gereken şey dışarı çıkıp birbirimizden ayrılmamız, eylemi gerçekleştirip buraya dönmemiz ve minibüsü beklememiz." Yüzünde fesat bir ifadeyle Mark'a bakan Charlie'den başka herkes başını sallayarak onayladı.

"Buraya geleli yaklaşık yarım saat oldu," dedi Charlie bileğindeki saati gösterip, anlamlı biçimde bara ve şömineye bakarak. "Yoksa şu gördüğüm duygusal bir etkileşim fırsatı mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ya da iki?"

Erkekler birbirlerine baktılar. Kimse kıpırdamadı. Az sonra Mark yavaşça, isteksiz ve kaygılı bir şekilde ayağa kalktı. "Sen şöminenin yanındaki adama söyle," dedi Jeremy'e, "ben de barmene söyleyeceğim."

Jeremy dehşet içinde yaşlı adama baktı. "İğrenç görünüyor," dedi ürpererek. "Ya *kokuyorsa*?"

"Hatırlasana, sevgi her şeyin üstesinden gelir," diye sırıttı Charlie.

Mark zorlukla yutkunarak bardakları kurulamakta olan bar sahibinin yanına gitti. "Pardon," dedi kararsızca.

Bar sahibi elindeki havluyu bırakıp ona gülümsedi. "Beyim şimdi ne içmek ister? Yine portakal suyu mu?"

Mark derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum" dedi, sinirli bir şekilde yere bakarken.

Kısa bir sessizlik oldu. Sinirden kızarmış yüzünü yukarı kaldırınca adamın istifini bozmadığını, oldukça soğukkanlı durduğunu şaşkınlıkla gördü. "Hadi ya, bunu duymak güzel." dedi bar sahibi. "Müşteriler zaman zaman bunu söylerler, pek aldırış etmem. İçki içerken en iyi dostları ben oluyorum ya, ondan işte. Ama" dedi, sertçe Mark'a bakarak, "genellikle alkolsüz içki içerlerken söylemezler. Aman Tanrım, bu yaygara da nesi?"

Yaygara Jeremy'nin sevgi itirafıydı. Ölü değil ama sağır olan adam uyanmış, şık ve süslü otel müdürüne bakıyordu. Beyaz saçlarının altından elini kulağına dayamış "Ne diyorsun?" diye bağırıyordu.

"Neye güldüğünü bilmiyorum?" İçi ferahlayarak masaya dönen Mark, kıs kıs gülen Charlie'ye bakıp sırıttı. "Birazdan sıra sana gelecek."

Charlie'nin gülmesi kesildi. "Hayır, gelmeyecek. Bu hayali köyde birilerine seni seviyorum diyerek dolaşacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Yok, arkadaş." Arkasına yaslanıp, birasını eline aldı. "Sen buyur devam et ve keyfine bak."

"Ama yapmalısın," diye karşı çıktı Mark. "Bu terapinin bir parçası."

Charlie başını salladı.

"Hadi. Senin de söylemen gerek. Hepimiz söylemeliyiz. Bu işte hep birlikteyiz."

Charlie kibirli bir dik başlılıkla Mark'a baktı. "Bak, Dünyanın En Muhteşem Kocası, ben bu işte yoğum. Burada oturup sizi bekleyeceğim."

Mark kendini zorlayarak onun alayını duymazlıktan geldi. Fakat canı sıkılmıştı. Charlie'nin açıkça işbirliğine niyeti olmadığına göre onunla daha fazla vakit kaybetmemek en iyisiydi. Tartışmanın anlamı yoktu, neticede bu çalışma sevgi üzerineydi ve diğerleri yeterince demoralize olmuşlardı.

"Hadi," diye teşvik etti diğer öğrenci arkadaşlarını. "Ne kadar çabuk başlarsak o kadar çabuk biter."

Başlarını eğip alçak çıkış kapısından geçerken Charlie kolunu kaldırdı. "İyi şanslar," dedi aristokrat aksanını taklit ederek.

"Hain!" diye bağırdı Rupert.

Yarım saat sonra, Andy kızgın yaşlı bir kadın tarafından kovalanıyor, Rupert kilise girişindeki heyecanlı bir papaz tarafından kiliseye çekiliyor, elindeki mektupla yalnız başına bir bankta oturmuş genç bir kadın ümit ve hayret dolu gözlerle Graham'a bakıyordu.

Sonunda minibüs köşeden göründüğünde hepsinin içi rahatladı. Mark hademenin buruşuk yüzünü görmekten bu kadar memnun olacağını hiç düşünmemişti.

"Şu kilisede yaşadıklarım," dedi pencere kenarında oturan Rupert, neşeyle el sallayan papaza bakıp, "lanet bir kâbustu. Herkese 'seni seviyorum' demek. Hayatımda hiç bu kadar güç ve utandırıcı bir şey yapmadım." Tiksintiyle homurdandı.

Dr. Martha ön koltuktan dönüp gülümsedi. "Aynen öyle, Rupert. Çalışmanın esas amacı da buydu zaten. Şimdi *eşine* söylemenin ne kadar kolay olacağını düşün."

Covent Garden'da *Madame Butterfly* operasının sonuydu. Sophie duygularıyla boğuşuyordu. İçi burkulmuş, boğazı düğümlenmişti; ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bunun bir

sebebi hikâyenin konusuydu: taptığı kocası Pinkerton'ın geri dönmesini uzun süre sadakatle bekleyen, fakat ne yazık ki sonunda ihanete uğrayan kadının öyküsü onu yine derinden etkilemişti.

Ayrıca, Puccini'nin güçlü operasını ilk izleyişini de anımsadı. Böyle romantik şeyler düşünebildiği zamanlarda Mark ona bir doğum günü sürprizi yapmıştı. Onu işyerinden almış, yürüyüşe çıkarmak istemişti.

Hep arzuladığı fakat içine hiç girmediği Royal Opera House'un büyük beyaz sütunlu ön kısmına kadar yürümüşlerdi. Sonra birden onu yolun karşı tarafına geçirmişti; opera binasının büyük cam kapılarından içeri, aynalı, yaldızlı, kırmızı kadife-çizgili baş döndüren müzik ve duygu dünyasına girmişlerdi. Dönüşte eve kadar hiç konuşamamıştı. Boğazı sert bir yumruydu şu anda; çok uzaklardaydı şimdi, konser salonundan çıkarken kırmızı halıda Simon'la yürüdüğünün farkında bile değildi. Bir zamanlar Mark'la yaşadığı mutlu günlerin anıları, tüm çabalarına rağmen son zamanlardaki kırgınlıklarını bastırmaya devam ediyordu.

Onun duygu dünyasındaki değişimden habersiz olan Simon halinden memnundu. Belli ki Sophie operanın her anından zevk almış, yoğun bir duygu seli içindeydi. Hayret etti. Banka hesabıyla ilgisi olmayan bir konuda duygu seline kapılmayı düşünemiyordu.

Sophie'nin bütün dikkatini sahneye yoğunlaştırması Simon için akıl almaz olduğu kadar hayırlıydı da. Bu sayede, birinci ve ikinci sahnelerde sürekli esnediğini, üçüncüdeyse dayanamayıp uyuduğunu fark etmemişti.

Onu acele ettirmeye uğraştı. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Daha önce hiç operaya gelmemişti ve eserin uzunluğu onu şok etmişti. Hatta bittiğini sanarak perde arasında gitmeye bile kalkışmıştı.

Bu kocaman binanın bir yerinde şampanya barı olduğunu program kitapçığında okumuştu. Sophie, diğer yanında oturan haşin yüzlü esmer kadın gibi Simon'ın da hikâyenin konusunu okuduğunu sanmıştı. "Erkeklerin alçak olduğunu anlatıyor," diye tısladı haşin kadın Simon'a, "bana sorarsan, kısaca içerik bu," diye ekledi, Simon kadar sıkılmış görünen yanındaki adama kızgın bir bakış fırlatarak.

"Asla böyle olmazdı." dedi Simon barda, ince uzun şampanya kadehlerini ellerine aldıklarında, "Eğer Chow Chow, soyadı her neyse..."

"San. Cio-Cio San."

Simon dudaklarını büzdü. Sözünün kesilmesinden veya düzeltilmesinden nefret ediyordu. "...iyi bir avukat tutmuş olsaydı, başına bunlar gelmezdi."

Sophie ağzındaki şampanyayı yutamadan boğulur gibi, "Ne?" diye haykırdı.

Simon bir kaşını kaldırdı. "Basit bir evlilik sözleşmesini Butterton'a..."

"Pinkerton."

Simon'ın dudakları yine büzüldü. "İyi, adı her neyse ona, uygun bir evlilik sözleşmesi imzalatsaydı şu anda bulunduğu durumda olmazdı."

Sophie'nin gözleri büyümüş, parlıyordu. "Ama onu sevdi. Ona güvendi. Ve kocası onu aldattı."

"Kesinlikle," diye Simon kabul etti, çok sağlam bir fırsat yakaladığını fark ederek, "Aynen Mark'ın seni aldattığı gibi."

Sophie içini çekti. "Galiba, öyle." Simon'a sıkıntıyla baktı. "Sorun şu; buraya tekrar gelmek, bu operayı seyretmek bana Mark'ın iyi yönlerini hatırlattı."

Bankacı korku içinde kaskatı kesildi. Beklenen etkinin tam olarak tersiydi bu. Shirley, sadece kızı sevdiği için değil, ama Mark opera konusunda dünyanın en kötü kocası olduğu için de

onu operaya götürmesini önermişti. Planlanan, Sophie'yle birlikte intikam zilleri çalmaktı, mutlu anıları mezardan çıkarmak değil. Özellikle Mark Kocalar Okulu'nda ve boşanma askıdayken Sophie'nin bu sözleri tehlikeliydi.

Süratle düşündü. "Tabii ki, sana, Mark'ın ne kadar berbat bir adam olduğunu hatırlatıyordur. Madame Butterfly'ın onca zaman yalnız kalması. Asla gelmeyen o adamı beklemesi. Sana birini hatırlattı mı? Bir doğum günü partisini?"

Sophie'nin yüzü karardı. Simon doğru söylüyordu. Kalbinin kocasına karşı katılaştığını hissetti. "Bundan bahsetmeyelim," dedi sertçe. "Operadan bahsedelim." Gözleri tekrar düş dünyasına daldı. "O kadar muhteşem bir müzik. Ve de çok hazin. Sence de intiharı trajik değil miydi?"

Değildi. Simon'ın bakış açısına göre Madame Butterfly sadece kendini suçlamalıydı; hukuki görüş almamış olduğu için ona zerre kadar acıma duyamazdı. Ayrıca geçmiş iki saat boyunca İtalyanca çığlıklar atan deli kadını dinledikten sonra, acıma duyguları onu terk etmiş olan adamlaydı. Simon'a göre adam haklıydı.

Bu düşüncelerini anlatırken Sophie ona şaşkınlıkla baktı. Sonra gözleri kısıldı. Omuzları sallanmaya başladı. Kadehi elinden düşürecekken son anda tekrar kavradı.

"İyi misin?" diye sordu Simon kafası karışmış durumda.

"Oh, Simon! Sophie kasılmalar ve kıkırdamalar arasında zorlukla nefes aldı. "Komiksin!"

Bu bir iltifat mıydı? Komedi özellikle ona hitabeden bir şey değildi. Onu tek güldüren rakiplerinin başarısızlıklarıydı.

Sophie şu anda kahkahalarla gülüyordu.

Simon biraz rahatladı. Sophie'nin mizah duygusuna yetişememiş olsa bile gecenin genelde iyi gittiğini kabul etmeliydi. "Biraz daha şampanya?" diye teklif etti, bara dirseğini daha rahat yaslayarak.

"Evet, lütfen."

Şampanyayla uyarılmış beyni, Sophie'nin içine giderek artan bir mutluluk duygusu yayıyordu. Böyle heyecan verici bir şeyi görmeye getirilmek çok harikaydı. Ve şampanyayla şımartılmak! Sevgili Simon. Sevecenlikle ona baktı. Kendisine gerçekten iyi davranıyordu. Ama Helen kesinlikle yanılıyordu; aralarında arkadaşlıktan başka bir şey olabileceğini düşünmek gülünçtü. Zaten Simon'ın da meraklı olmadığı açıktı, cinselliği çağrıştıracak en ufak bir hareketi ya da sözü olmamıştı.

Simon köpüklü bir kadeh daha uzattıktan sonra ona derin düşüncelerle baktı. Acaba bu gece, daimi bağlılığa doğru ciddi bir adım atacağı gece olabilir miydi? Yani onu yatağa atacağı gece...

"Çok geç oldu," diye mırıldandı Simon, kendince imalı biçimde.

Sophie saatine baktı ve hafiften tiz bir çığlık attı. "Son treni yakalamak için gerçekten acele etmem gerekecek."

Simon pişman oldu. Gitmesi için uğraşmıyordu, geceyi lüks dairesinde geçirmesi için görüşmelere başlamaya çalışıyordu. Sophie'nin hayran olacağı kesindi. Modern girişli bir ambardan dönüştürülmüş bir binada oturuyordu. Mercedes'inin parıldadığı garajından, müzikli asansörle direk olarak katlara çıkılıyordu. Dairesiyse göz kamaştırıcı büyüklükteydi. Meşe parke üzerindeki cam kahvaltı barında, özel durumlar için yerleştirdiği iki şampanya kadehi ve bir şişe soğutulmuş Laurent Perrier duruyordu.

"Fakat Tanrı bilir kaçta evde olursun," diye karşı çıktı.

Sophie şampanya kadehinin üstünden kararlılıkla baktı. "Sabah Arthur için orada olmak zorundayım.

Simon, kendi adına, beş saat uykudan sonra ağlayan çocuk sesinden daha kötü bir şey düşünemiyordu. Gel gelelim, bu annelik işinde hiç uzlaşma yoktu. Son bir kere denedi. "Sophie,"

dedi, en ikna edici sesiyle, "bu gece gerçekten Londra'da kalmalısın."

Sophie başını iki yana salladı. Anılarla dolu Verona Yolu'ndaki evi düşününce içi ürperdi; sokak lambasından pencerelere vuran ışık dışında karanlık, ara sıra duyulan siren veya ambulans sesi dışında sessiz evi hayalinde canlandırdı. Oraya dönmeyi düşünemezdi. "Eve gitmek istemiyorum."

"Şaşırmadım," dedi Simon, küçümseyerek. "Küçücük, daracık bir yer. Hem, o caddenin olanakları çok sınırlı, bence."

Sophie içerlemiş görünüyordu. "O kadar kötü değil. Aslında orada yaşamayı oldukça severdim."

"Daha iyisini yapabilirsin," dedi Simon kısaca, esas konuya girmeye karar verip, "Çok daha iyisini. İstersen tam konforlu lüks bir yerde kal."

"Oteli karşılayamam," dedi Sophie.

"Oteli kastetmedim. Yani, benimle kalabilirsin."

"Seninle!" Gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. Simon, bu düşüncenin Sophie'nin aklından bile geçmemiş olmasını önemsememeye çalıştı.

"Evet. Evimde birçok oda var. Büyük. Ambardan dönüşme bina, modern girişli, modern banyolu, duşta stereo müzik, yatak odasında sinema projektörü..

"Yatak odasında sinema projektörü?" diye tekrarladı Sophie, hayretle. "Niçin?"

"Böylece istersen, duvarda film seyredebilirsin." dedi ilgisizce. Şu ana kadar merakını çekmiş bir aygıt değildi. Asla zamanı olmamıştı ve zaten film sevmezdi. Fakat tüm bunlar konu dışıydı, zaman harcamaydı. Sophie gitmeden evvel başka bir randevu ayarlamak zorundaydı. İlişki süratle gelişmeliydi. Wintergreen daveti iptal edilmiş olabilirdi ancak bu, kardeşlerin onu rahat bırakacakları anlamına gelmiyordu.

"Bak," dedi Sophie. "Üzgünüm ama gerçekten eve gitmem gerek."

"Tamam," diye içini çekti Simon. "Seni istasyona bırakayım."

"Bu sabah," dedi Dr. Martha gruba gülümseyerek, "ilişkilerin bozulmasına neden olan, evliliğin en merkezi sorunlarından biriyle devam ediyoruz."

Erkekler umutla baktılar.

"Sıkıştırmanın doğru yolundan söz edeceğim," dedi Dr. Martha gözünü bile kırpmadan.

Charlie'den bir patlama sesi geldi. Rupert tiksinmiş, Graham ürkmüş görünüyordu. Mark genel olarak Graham gibi hissettiğini düşündü.

"Sıkma sorununa da değineceğiz," diye ekledi Dr. Martha, zekice.

Mark, seks konusunun er geç gündeme geleceğini biliyordu. Dr. Martha'nın, herkesin özel sırlarını canlı ve gerçekçi tarzıyla irdelemesinden korkmuştu. Daha da fecisi, terapistin ele alınan her sorunu uygulamalı önerileriyle çözeceğini zannediyordu. Kendisini, öpüşmesini geliştirmek için süt şişesinin dibiyle öpüşmeye zorlanırken hayal etti. Veya hayal bile edemediği daha küçük düşürücü şeyler de olabilirdi.

Masanın üstünde, tam önünde duran küçük beyaz tüpe endişeyle baktı. Herkesin önünde benzer bir tane vardı. Merak içindeydi, tüpün içinde ne vardı? Dr. Martha bununla onlara ne yaptıracaktı?

"Beyler! Şimdi tüplerinizin kapaklarını çıkarır mısınız?"

Elleri gevşedi. Yağlama jeli olduğuna emindi, belki daha kötüsü. Çok rahatsız bir halde kırmızı küçük ucu çevirdi.

"Harika." Dr. Martha küçük bir sehpanın üstünde bazı kâğıtlar açıyordu. Ortaya çıkan görüntü onlarınkine benzer bir

tüple kapağının resmiydi. Tüp B, kapak da A harfiyle işaretlenmişti.

Yüzü, kendine özgü göz kamaştıran gülümseyişiyle parladı. "Beyler, şimdi de elinizle A ve B'yi birleştirin. Böyle." dedi sehpadaki ağzı kapalı tüp resmini göstererek.

"Olağanüstü!" diye cesaretlendirdi, herkes zorlanmışken. "Birbirinden ayrı... Ay, Andy sanırım kafan başka yerde."

"Bu ilk değil," dedi Andy, asık suratla.

"*Olağanüstü*! Çok iyi!" Dr. Martha sınıfı övdü. "Yukarı kaldırın ve birbirinize gösterin."

Sınıf söz dinleyip çalışmalarını gösterdi.

"Şimdi A'yı B'den ayırın," diye teşvik etti.

Sınıf kapakları çevirerek açtı.

Mark'ın yanında bir el havaya kalktı. "Söyler misiniz," dedi Rupert Dr. Martha'ya, "Neden diş macunu tüplerinin kapaklarını açıp kapatıyoruz?"

Dr. Martha ona bakıp neşeyle gülümsedi. "Sen diş macunu tüplerinin kapaklarını açıp kapamak diyebilirsin, Rupert. Ama Kocalar Okulu'nda bizim kullandığımız terim, Dişsel Preparat Paketleme Bozukluğu."

"Dişsel Preparat...?"

"Paketleme Bozukluğu, Rupert," diye tamamladı doktor. "Evlilik terapisi alanında yirmi beş yıllık çalışmalarım, ilişkilerin bozulmasında önemli rol oynayan bir diğer faktörün, kocaların diş macununu kapatmayı unutma ve tüpü sürekli ortadan sıkma gibi görünüşte önemsiz hatalarından kaynaklandığını göstermiştir."

Sınıfa baktı. "Bu konuda sürtüşme yaşayanlar ellerini kaldırsın."

Andy dışında herkes elini kaldırdı. O yere baktığından ancak tıraşsız boynu görünüyordu. "Ah evet," diye Dr. Martha mırıldandı, "Senin diş macunu sorunların biraz farklı boyutlarda,

tabii." Andy'nin dişlerinin nasıl sarı olduğunu anımsayan Mark'ın aniden midesi bulandı.

Dr. Martha gülümsedi. "Birkaç tuvalet-bakım sorunu daha kaldı. Ancak onları gelecek ders ele alacağız, merak etmeyin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

20. BÖLÜM

Dower House, şüphesiz, fırtınada sığındığı bir liman olmuştu. Ne var ki, yaşamının artık belirli bir rutine oturduğuna inanan Sophie, kendi işlerinin üstesinden tek başına gelip gelemeyeceğini düşünmeye başlamıştı bile. Çamaşırlarının yıkanması, yemeğinin pişirilmesi, temizliği düşünmesine bile gerek kalmaması ve çocuğuyla ilgilenilmesi kuşkusuz harikaydı. Ancak zorluklar da vardı; her gün şehre gidip gelmek yorucuydu, örneğin. Fakat bilhassa Shirley'nin, başladığı işi bitirmesi ve kendisini Mark'dan kalıcı olarak kurtarması yönündeki aralıksız dırdırı çok can sıkıcıydı.

"Boşa onu. Şimdi."

"Ama anne, tabii ki boşanacağız. Sadece, o Kocalar Okulu'ndayken boşanma işlemlerini bekletmeyi kabul ettim o kadar."

Shirley kızgınlıkla gözlerini yuvarladı. "Bu çok saçma. Zaten orada ne öğreneceğini sanıyorsun?"

"Bilmiyorum ama verdiği sözleri tutmayı öğrenmediği kesin," dedi Sophie somurtarak. "Hâlâ hiç mektup yok."

"Yok," diye çabucak onayladı Shirley, suçunu ele verir kaygısıyla gözlerini kaçırarak.

Sophie içini çekti. "Hevesle bekliyordum. Çok müthiş mektuplar yazardı. Gerçekten komik..."

Mark'a övgü ha! Sinirden Shirley'nin midesine ani bir sancı girdi. Sophie doğru yolda olmadığına ikna edilmeliydi, hem de acilen. "Belli ki yazmayı unuttu veya muhtemelen zahmete giremiyor," dedi saldırgan bir tutumla. "Bana sorarsan, tipik..."

Sophie kocasını savunma ihtiyacı duydu. Shirley'nin sürekli saldırıları hiç beklenmeyen bir etki yapıyor, kocasına karşı gereğinden fazla anlayış duymasına yol açıyordu. Dower House'dan ayrılmak istemesinin bir başka nedeni de buydu. Boşanma konusunda kararını vermişti, vazgeçmek istemiyordu. Mark'a geri dönmek söz konusu olamazdı. Kocası onu çok incitmişti ve hiç şüphe yok ona dönerse, tekrar yapacaktı. Önünde duran yol ileri doğruydu, geriye değil. Arthur'la birlikte ileriye.

"Mark asla hiçbir çaba göstermedi, oysa sana böyle harika bir gece yaşatan o muhteşem, kendini işine adamış, çalışkan Simon..." diyordu Shirley.

Sophie gözlerini kısıp düşündü. Annesi neden sürekli Simon'dan bahsediyordu? O adam da başka bir dertti. Durmadan başında vızıldayıp duruyor, tekrar tekrar Mark'dan boşanması gerektiğini söylüyordu.

Bir diğer sıkıntı kaynağıysa Arthur'du. Çocuk yeni kreşinde umulduğu kadar mutlu görünmüyordu. Shirley ise her nedense, bu sorunu önemsizmiş gibi göstermek için elinden geleni yapıyordu; Arthur'la ilgili konularda genellikle hayli tuhaf davranıyordu.

Torununa olan sevgisi elbette tartışılmazdı. Ancak Arthur'un sürekli yakınlığı, Shirley'nin içindeki düşesi, gülünç duruma düşürmüş gibiydi.

"Arthur'u ticarileştirmekten vazgeçmen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sormuştu, daha geçen Cumartesi.

"Ticarileştirmek?" Sophie gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istediğini anlamadım anne."

"Yani, işte Tren Thomas pijamaları, Tamirci Bob ceketleri, Postacı Pat çizmeleri. Onunla yürüyüşe çıktığım zaman, her tarafı markalarla kaplı Formula 1 yarış arabası gibi görünüyor." Shirley çok sıkıntılıydı.

"Ama Tren Thomas'ı *seviyor*."

"Eve-et. Ama kusura bakma tatlım, genel izlenimi biraz *sıradan*. Sade, düz giysiler çok daha iyi değil mi? Çocuğun üstünü kaplayan o karakterler müthiş birer rol model de değiller üstelik. Neticede Bob bir inşaatçı, Pat sadece bir postacı. Ve Thomas aptalca davranışlarına rağmen çok sevimli bir makine gibi görünse de, Arthur'un kariyerini demiryolu şebekesi üzerine yapması gerektiğinden emin değilim."

Sophie içini çekti. "Ne dediğini anladım, anne. Ama Beyin Cerrahı Bob ya da Uluslararası Sanat Uzmanı Thomas'ın şu anda var olduklarını sanmıyorum."

"Umarım yakında olurlar," diye Shirley burun kıvırdı. "Bugünlerde ebeveynler çok istekli. Pazarda belirli bir boşluk var."

Evet, Sophie, annesiyle arasına biraz mesafe koymanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Fakat Londra'ya dönerse, gideceği yer Verona Yolu olmayacaktı. Çok erkendi, çok eziyetli olurdu. Belki şimdilik kiralayabileceği bir yer bulabilirdi.

Öğlen vakti bu planını Helen'e anlattı. Ne var ki, gelecek için planlar yaptığını, yaşama geri döndüğünü kanıtlayan bu habere arkadaşının memnun olmasını beklerken, o hayal kırıklığına uğramıştı.

Helen'in yüzünde kaygı belirdi. "Verona Yolu'na dönmek istemiyor musun?" Sophie başını iki yana salladı. "Henüz değil, her şey sürüncemedeyken olmaz. Ama umarım, boşanma sonuçlanınca eve döneceğim."

Helen dudağını ısırdı. "Öyleyse hâlâ boşanmayı istiyorsun?"

"Elbette." dedi Sophie. "Hiçbir şey değişmedi. Şayet Mark'da bir şey değiştiyse, bunu ben duymadım."

"Hâlâ yazmadı mı?"

Sophie başını salladı. "Büyük, kara bir boşluktan başka Mark'dan gelen bir şey yok. Ve" diye alayla ekledi, "*bunda* da zaten yeni bir şey yok."

Helen bu tartışmayı sürdürmenin bir şey kazandırmayacağını görebiliyordu. "Hey, bir fikrim var!" diye haykırdı. "Teddy Arthur'u görse çok sevinir. Neden onu bu hafta sonu bize getirmiyorsun? Birlikte öğle yemeği yeriz, sonra John oğlanlara bakar. Belki biz de, işler yerli yerine oturana kadar kalabileceğin kiralık bir yer bakarız."

"Harika fikir. Ah..." Sophie eliyle alnına vurdu. "Kahretsin. Tamamen unutmuştum. Cumartesi Simon'la buluşuyorum."

"Yine mi?" Helen'in hoşnutsuzluğu sesinden anlaşılıyordu.

"Neden olmasın?" Sophie, Helen'in nazik ve yardımsever Simon'a hâlâ karşı olmasına sinirlenip savunmaya geçti. Bu hem saçmaydı hem de onun işi değildi. "Bunun nesi yanlış?" diyen Sophie'nin sıkıştırmasına Helen yanıt vermedi.

Arkadaşı dudağını ısırdı. "Şey, eskiden erkek arkadaşındı."

"Uzun yıllar önce!"

"Senin için korkunç para harcıyor."

"Çok parası var. Bu onun için önemli bir şey değil." Sophie konuşmanın bittiğini belirtmek için dikkatini öfkeyle bilgisayarına çevirdi.

"Sadece dikkatli ol," diye Helen rica etti.

"*Neye* dikkat edeceğim?" diye Sophie inledi.

"Boşanmayı ve Arthur'u düşünürsek biraz karmaşık bir durumdasın. Daha kötü olmaması için..."

Sophie sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Tüm bunlar içinde

onu en çok kızdıran, Simon'ın evine bile gitmek istememesiydi. Halbuki operadan sonra çok ısrar etmişti ve bütün gece gösterdiği nezakete rağmen Sophie zorlanarak da olsa onu reddedebilmişti.

"Yalnızca arkadaşız," diye tekrarladı. "O, Arthur'un vaftiz babası."

"Evet. Biliyorum. Ama benim merak ettiğim şey; acaba o da seni arkadaş olarak mı görüyor? Aklında... Yani... *Başka* bir şey yok mu?"

Sophie'nin sabrı taşmak üzereydi. "Tabii ki yok. Benim de yok. Aşkta şanslı değilim ve başka birini istemiyorum. Şu anda hayatımdaki tek erkek Arthur, tamam mı?"

Dr. Martha'nın kurs programı içerik olarak Mark'ın tam hayal ettiği gibi olmasa da, nicelik ve yoğunluk olarak umduğunun çok üstündeydi. Masasının üstündeki yığına her gün biraz daha fazla ders notu ekleniyordu. İlerleme kaydettiğine emindi. Charlie'nin alaylarına rağmen, Dr. Martha'yı olumlu yönde etkileme ümidiyle her derste çok çalışıyordu. Onun felsefesini giderek daha iyi kavrıyordu. Bunca zaman nerede yanlış yaptığını da artık görebiliyordu. Gün boyu süren kendini geliştirme baskısından sonra, yalnız kalıp düşünebildiği geceler kendini suçlamalarla geçiyordu. Ne kadar ahmaktı. Ne büyük bir budala... Ne kadar üzgün olduğunu Sophie'ye kanıtlayacaktı. Buradan dışarı çıkınca, kurumun amaçladığı gelişmiş kişiliğe sahip bir insan olacaktı. Günleri sayıyordu. Ailesini çılgın gibi özlüyordu. Hemen hemen her beş dakikada bir Sophie ve Arthur'un ne yaptıklarını düşünüyordu. Karısı mektuplarından hoşlanmış mıydı? Olabildiğince eğlenceli yazmaya çalışmış, Arthur için de bir sürü komik resim çizmişti. Dünkü derste onlar için yine bol malzeme çıkmıştı.

Öğrenciler Büyük Salona girdiklerinde büyük, sarkık ve

epeyce eskimiş gri bir boxer külotu keyifsizce havaya kaldırmış olan Dr. Martha tarafından karşılandılar.

"İç Çamaşırlarda Bozulma Oranı Teorisi." Dr. Martha dudaklarını sıktı, "Çok önemli buluşlarımdan biri. Yirmi beş yıllık evlilik terapilerim süresince, bir ilişkinin durumunu, karı kocanın iç çamaşırı çekmecesinden daha doğru pek az şeyin anlatabildiğini gösterdim ve kanıtladım. Evlilikteki herhangi bir hasar, ihmal, renksizlik ve biçim kaybı aynı şekilde iç çamaşırlara yansır." Sarkık donu salladı. "Okul çamaşırhanesinde bulundu. Adını vermeyeceğim. Akademik amaçlar için, bu Meçhul Kocanın iç çamaşırıdır."

Mark yanındakinin dirseğiyle irkildi. "O kadar meçhul değil," diye fısıldadı Charlie. Başıyla kıpkırmızı olmuş Andy'yi gösterirken sırıtıyordu.

"Açıkladığım gibi," diye ekledi Dr. Martha, "ilişkideki bozulma iç çamaşırlara yansır. Bu durumu düzeltmek için temiz, beyaz boxer külot satın almak ve ilişkinin geri kalanına olduğu gibi, iç çamaşırlara da aynı sürekli özen ve dikkati göstermek gerekir.

"Nereye gidiyoruz?" diye şüpheyle sordu Rupert, kısa bir süre sonra. Grup direksiyondaki Briggs'le birlikte bir kez daha minibüsteydi.

Dr. Martha neşeyle gülümsedi. "Merkezi kampusta, bazı mekân-temelli terapiler için gereken donatım şu an yeterli seviyede değil."

Jeremy derin bir nefes aldı. İçine çektiği hava, merkezi kampusta çok az donatım olduğu ve hiçbirinin beklediği standartta olmadığı görüşünü etkili biçimde anlatmaya yetti.

Otobüs köy yollarından geçip küçük bir kasabanın varoşlarına girdi. Canlı, işlek kasap-manav-fırın türünden dükkânlarla dolu küçük, sevimli bir yerdi.

Siyah camekânında boynuzlu inek kafası motifleri bulunan bir dükkânın önünde durdular. Tabelasında kovboy tarzı harflerle 'Jon Wayne Bakım Salonu' yazıyordu.

Beş dakika sonra, altı adam, duvarları süet görünümlü kızıl kâğıtla kaplı ve döşemesinde siyah bir pösteki serili olan konuk kabul odasında, kahverengi deri sandalyelerde oturuyorlardı. Dr. Martha beyzbol şapkalarını çıkarmalarını söyledikten sonra onları bırakıp gitmişti.

"Pekâlâ, hadi işe başlayalım," diye sırıttı tombul yanaklı, kıvırcık sarı saçlı salon sahibi. Adamın bol beyaz gömleğinin düğmeleri bağrına kadar açıktı ve pantolonunu tutan büyük tokalı kemeri çivilerle doluydu. "Açık sözlü ve dosdoğru bir değerlendirmeye hazır mısınız, çocuklar?"

Ağır adımlarla Rupert'in yanına gitti ve seyrelmiş ince telli saçlarına dokundu. "Bunları uzatıp bu şekilde taraman kimseyi kandırmaz, esasında. Japonların buna ne dediğini biliyorsun, değil mi?"

Rupert çok sinirlenmiş görünüyordu.

"Barkod. Çünkü yukardan bakınca öyle görünüyor. Bilirsin sandım. Sen süpermarketi olan adamsın değil mi?"

Mark irkildi. Değerlendirme, tahmininden daha açık sözlü ve dosdoğruydu. Adamın söyledikleriyle açık hakaret arasındaki farkı neydi ki? Charlie de, besbelli aynı şeyi düşünüyordu.

"Vay canına," diye araya girdi. "Çekinme, olur mu?"

Salon sahibi ellerini kalçasına koydu ve inşaatçıya baktı. "Hey, burası Jon Wayne Bakım Salonu. Ben Jon Wayne'im tamam mı? *Ben* sanatçıyım. Çekinmeden, düşündüğümü söylerim. Dobra dobra konuşurum." Deri pantolonunun cebinden iki tane makas çıkarıp her iki başparmağını boşluklarından geçirerek tabanca gibi salladı.

"Hah," diye Rupert sinirli bir kahkaha attı, barkod lafına

hâlâ sinirliydi. "Bahse girerim hayatında eline silah almamışsındır."

"Ya sen aldın mı?" diye meydan okudu sanatçı.

"Hafta sonları ava çıktığımızda, evet, tabii aldım," diye karşılık verdi Rupert, sert sert.

"Aferin sana." Jon omuz silkti. "Bana bir iyilik yap, olur mu? Kel olduğunu kabul et ve saçlarını kısa kestir. Cildine bir bakalım." Rupert'in yüzüne yaklaştı ve gözlerini kısarak baktı. "Çatlak damarlar. Bunlar stres ve aşırı çalışmadan, ahbap. Tanrım, bu gözeneklerden içeri düşebilirim."

Jon, Andy'nin yanına geldi ve gür saçlarını kibarca çekti. "Yani, yanlış anlama ahbap, ama bunlar en son ne zaman makas gördü? Ya da hatta yün kırkı, hah ha. Bu saçlarla kilim dokunabilir. Sen kıllısın! Esasında, kıyafet balosuna bu halinle bir goril olarak gidebilirsin, kostüme ihtiyacın yok. Tabii, bazı kadınların kıllı erkek sevdiği söylenebilir. Ama çoğu kadın sevmez." Andy çok mutsuz görünüyordu.

Mark bir çift kocaman mavi gözün kendisine döndüğünü gördü. Kötü kader gürültülü adımlarla yanına yaklaştı. "Tanrım, sana bak. Siyah ve şiş torbalar. Saçlar çok fena değil," diye ekledi Mark'ın tepesine bakarak. "Kepeğin dışında. Belli ki senelerdir doğru dürüst durulamıyorsun. Yıkadıktan sonra sadece suya sokup çıkarıyorsun, haksız mıyım?"

Mark suçlu suçlu başını salladı. "Banyoda geçirecek o kadar uzun zamanım olmuyor."

Jon somurttu. "Bu tembel bir adamın bahanesi. Sence karının giyim kuşama, saçıyla uğraşmaya zamanı oluyor mudur? Tabii ki hayır. Ama zaman yaratıyor, öyle değil mi? Genellikle sana güzel görünmek için çabalıyor. Bunu sende yapabilirsin. Onun için."

Mark tartışmadı. Kişisel bakımın görünüşü düzelttiğine inanıyordu, Sophie de öyle düşünüyordu. Yoksa geçen Noel,

Mark'ın briyantini bittiği zamanlar dışında elini bile sürmediği, o zarif kutulu nemlendiriciyi niye ona almış olsundu?

Jon yine saçlarını karıştırıyordu. "Esasen, saç bakımını en uygun şekilde sona erdirmek için Evian maden suyuyla durulamalısınız. Nefis ve yumuşacık yapar."

"Evian!" Graham şaşkınlıkla bağırdı. "*Saç* durulamak için? Ne inanılmaz bir para israfı."

Jon ona döndü. "Para israfı! Yerinde olsam, çok sağlam bir yatırım diye düşünürdüm. Şu kaşlar, ahbap. Ciddi bakım istiyorlar. Mümkünse bir ağaç uzmanı tarafından, vahşi birer çalılık. Orada bir yerde Uyuyan Güzel var, değil mi ahbap?" dedi Graham'ın gözlerini işaret ederek.

Graham hâlâ şaşkındı. Jon bu sefer, üzüntüyle başını sallayarak Charlie'ye bakmaya başladı. "Zımpara kâğıdı gibi bir cilt, yüzeye çıkmış damarlar, betonlaşmış tırnaklar, nereden başlayayım?"

Mesleki konumunun küçültülmesinden hoşlanmayan Charlie öfkeden kıpkırmızı oldu.

Jon içini çekip genel olarak hepsine hitap etti. "Esasen, hepinizin yeniden kaplanmaya ihtiyacı var."

"Yeniden kaplanma mı?" diye haykırdı Charlie. "Yani bir yol gibi mi?"

Jon güldü. "İstersen öyle de diyebilirsin. Ama yeni fırsatlara giden bir yol, ahbap. Evlilik mutluluğuna geri dönen yol." diyerek ellerini ovuşturdu. Salonu nahoş bir sessizlik kapladı. Sonunda hepsinin kafasından geçen soruyu kelimelere döken kişi Charlie oldu. "Yani, bildiğini mi söylüyorsun? Bizi ve şeyi, Dr. Martha'nın dediği gibi, *sorunlarımızı* biliyor musun?"

"Evet," dedi Jon kolayca. "'Kocalar Okulu baskılı tişörtleriniz ve kasketleriniz var."

Gergin bir sessizlik oldu.

Jon kayıtsızca devam etti. "Bakın, arkadaşlar. Size dosdoğru söyleyeceğim. Hiçbirinizin eşi artık iyi göründüğünüzü düşünmüyor. Kendinize çekidüzen vermelisiniz, bazı konularda, gerçekten." Sınıf sinirle ona baktı. "Rahat olun. Keyfinize bakın. Bugün sizlerle çok eğleneceğiz."

"Önce yüz masajıyla ölü deri hücrelerinizden kurtulacaksınız sonra lazerle kırışıklıklarınızı yok edeceğiz. Öğleye kadar on yaş gençleşmiş olacaksınız."

"Kırışıklıklar?" diye tekrarladı şok olmuş bir ses. "Bende kırışıklık olduğundan haberim yoktu."

Konuşan Jeremy'di. Jon Wayne derhal onun yanına gitti. "Sana geliyordum," dedi, kuşkuyla onu baştan aşağı süzerken. "Bakım her ne kadar çok önemliyse de aşırıya kaçmak işte böyle sonuçlar verebilir. Sen esasında Balkabağı İnsanlar'dansın."

"Balkabağı İnsanlar mı?" diye hırsla soluyarak sordu otel müdürü.

"Birisi senin içini dışarı çıkarmış ve bağırsaklarına bir mum yerleştirmiş gibi görünüyorsun. Bu solaryum bronzluğu konusunda çok aşırıya kaçmışsın, ahbap. Ya saçlar?" Jeremy'nin kısa, parlak saçlarını karıştırdı. "Biraz fazla siyah. Yani, anlarsın."

"Çok teşekkürler." Jeremy küstü.

"Bakın, arkadaşlar." Jon odanın ortasına geri gitti. "Zevk için sana hakaret ettiğimi sanma."

"Emin misin?" diye Rupert kızgınlıkla sordu.

"Hayır, ahbap. İnan ya da inanma. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kızıl çarşaflı yatakta, yüzünü havlu kaplı bir yastığa gömmüş olan Mark daha önce hiç böyle bir ıstırap çekip çekmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Yirmili yaşlarındaki masör çocuk Mike Tyson kadar güçlü çıkmıştı. "Sırtınızda çok fazla gözenek tıkanması olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Mark'a.

"Doğruyu söylemek gerekirse gerçekten bir hayli siyah nokta var."

Güçlü parmaklar acımasızca boynundaki boğumları yokladı, omzundaki en yumuşak yerleri sıkıştırdı. "Aah, *çok* sinirlisin." dedi Mark işkencesine, omurgasının üstüne bir parmak saplanırken. Bağırmamak için yastığı ısırdı, bu acıyla rahatlaması nasıl mümkün olabilecekti ki?

Oysa daha kötüsü gelmekteydi.

Jon tam olarak ne yapılacağını anlattığında Rupert'in gözleri yerinden fırladı. "Bak," diye karşı çıktı. "Ben seçkin generallerin soyundan geliyorum. Ve hiçbiri asla göğsüne ağda yaptırmadı... Yani, yapamam."

Jon aldırışsızca ona baktı. "Sana bağlı dostum. Zorlayamam."

"Kesinlikle."

"Dediğim gibi, sana bağlı. Ama inan bana, kadınlar buna bayılır. Bütün ünlü erkekler yaptırıyor. Film yıldızları. Futbolcular. Bu salonda erkek ağdası randevuları çok yoğundur. Tahmin et bakalım, randevuları kim alıyor?

"Mazoşistler," diye homurdandı Rupert.

"Eşler."

Rupert derin düşüncelere daldı.

Mark, tepesinde bu kadar az saçı olan Rupert'in aşırı kıllı göğsüne dikkat etti. Ters bir orantı söz konusuydu; kendi bedeni, kalın ve gür saçlarıyla kıyaslandığında çok az kıllıydı. Görevli bir genç kız onun üzerinde çalışırken, bir erkek görevli yeşil renkli sıcak sir ağdayı Rupert'in göğsüne sürüyordu.

Görevli kız gülümsedi. "Endişelenmeyin," dedi Mark'a. "Pek çok erkek bunun dişçiye gitmek gibi olduğunu söyler, ama bir kez yaptırdınız mı o kadar kötü olmadığını görürsünüz."

Mark, dişçilerin müşterilerine kanal tedavisini açıklarken göğüs ağdasına benzetip benzetmediklerini merak etti.

"Rahatlamak için bir kadeh viski, soğuk bir bira veya başka bir şey ister misiniz?" diye sordu kız.

"Anestezi yapıyor musun?" diye karşılık verdi Mark.

Odanın karşı tarafında, Rupert'in göğsüne ağda sürme işlemi tamamlanmıştı. Erkek görevli ağdayı çekmeye hazırlanıyordu.

"Sadece rahat ol," diye öğütledi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Rupert somurtarak. "Göğüs kıllarım işkenceyle yolunmak üzereyken mi?"

Jon yanlarından geçerken kahkahayla güldü. "Demek seni rahatsız eden acı, öyle mi? Fakat generallerin soyundan geldiğini sanıyordum.

Rupert anlaşılmayan bir şeyler homurdandı.

Ağdayı süren kız şimdi Mark'ın yanına geri döndü ve göğsüne bastırdığı özel ağda kâğıdını bir çekişte kolayca çıkardı. Bu esnada Mark, derisi adeta zorla çıkarılıyormuş gibi hissetti. Yanındaki yatakta Rupert acı içinde bağırıyordu.

"Çok iyi," dedi Mark'ın ağdacısı. "Biraz reaksiyon ama fazla değil." Mark kıpkırmızı parlayan göğsüne bakarken bundan daha kötü görünen bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Belki, hıyarcıklı veba.

Otuz dakika sonra hepsi yeni bir görünüm kazanmıştı. Bir kadın, ucunda yeşim taşı bulunan lazeri bir değnek gibi tutmuş, Mark'ın yüzünde sallıyor, çim biçiyormuşçasına yanaklarında gezdiriyordu. Biraz olsun rahatlayan Mark, şu an Jon'un cilt bakımı hakkında neler anlattığını takip etmekle meşguldü. Jon, Charlie'ye anti-aging etkili antioksidan nemlendirici tavsiye etmişti.

"Anti-aging etkili mi?" diye Charlie sorguladı.

"George Clooney buna çok güvenir," diye iddia etti Jon. "Ve sen," Graham'a söylüyordu, "üstderin için canlandırıcı mineraller içeren deniz yosunu kullanmalısın."

"Deniz yosununu nereden alacağım?" diye sordu Graham.

"Özel bir madde, Graham. Deniz yosunu San Diego'nun belirli bölgelerinde senede bir kez toplanır. İçeriğindeki zengin antioksidanlar çevresel stres faktörleriyle mücadelede yardımcı olur."

Graham çok gerilmiş gibiydi. "Peki, *bunun* fiyatı nedir?"

"Esasen, bir kür on bin pounddan fazladır. Ama senede üç kere sana yeterli olacaktır," diyen Jon, Graham'ı iskemlesinde çökmüş ve korkmuş bir halde bırakarak Mark'a döndü, "senin ihtiyacın olan bakımsa cildini serbest radikallerin zararından koruyacak bir losyon. İçeriğinde rhodiola kökü ekstresi bulunan cilt-sıkılaştırıcı bir losyon. "

"Ne kökü?"

"Rhodiola kökü. Rhodiola, yorgunluk etkilerini azaltıcı ve bağışıklık sistemini güçlendirici özellikleri olan çok özel bir bitkidir."

"Öyle görünüyor ki, bu yüze sürülecek bir şey değil, ağızdan almam gerekiyor," dedi Mark.

Jon başını salladı. "Haklısın ahbap. Sovyet ordusunun çok değerli gizli bir sırrıydı, bu. Hücreleri yeniliyor, enerji veriyor ve stres belirtilerini azaltıyor..."

Mark Sovyet ordusunun gizli sır durumunu merak etti. Organizasyonun saklayacak pek çok şeyi olduğunu tahmin edebilmesine karşın, listede cilt bakım ürünlerinin olabileceği aklından geçmezdi.

İki saat sonra Mark'ın saçı kesilmiş, yanlardaki tek tük griler özenle boyanmıştı. Kaşları şekillendirilmiş, burun kılları alınmış, el ve ayak tırnakları kesilip parlatılmış, yumuşatıcıyla ovulmuş, dişleri beyazlatılmıştı. Peroksitle dişleri boyanırken Hannibal Lecter'ın dil tutmasını andıran, bolca salyaların aktığı korkunç bir süreç yaşanmıştı. "Bütün lekeleri çıkaramayabiliriz," demişti teknisyen tereddütle, "ama elimizden geleni yapacağız."

Tüm bunlara ve Mark'ın acıyan göğsü ile ağrıyan sırtına rağmen gelişmeler sadece görülebilir değil çarpıcıydı da. Şimdi hepsi tekrar ön odada toplandıklarında, Mark, değişimlerinin boyutunu Jon Wayne'in tatmin olmuş gözlerinde görebiliyordu, tabii ki tüm aynalarda da. Onun baktığı ayna, cildinin daha duru göründüğünü ve bazı kırışıklıkların kesinlikle yok olduğunu söylüyordu. Dişleri, Hollywood floresanı görünümünde değil, tam onun istediği gibi yeterince beyazdı. Bu arada, saçları daha kısa ve daha dikti, modaya uygun olarak karmakarışıktı. Mark, Dr. Martha gibi Jon Wayne'in de alışılmışın dışında bir yaklaşım tarzına sahip olduğunu düşündü.

İçlerinde en tanınmaz duruma geleni Andy'ydi. Temizlenmiş, çalı gibi saçları kesilip düzeltilmiş, burun ve kulaklarındaki kıllar alınmış, yüzü yarı yarıya incelmiş ve çok daha hoş görünüyordu. Rupert'in iyice tıraş edilmiş kafası oldukça şaşırtıcı biçimde onu modaya uygun göstermiş, Graham'ın kalın kaşları düzeltilince gerçekten etkileyici, yeşil gözleri orta çıkmıştı. Zaten yakışıklı olan Charlie, şimdi pürüzsüz ve parlamış olarak daha da yakışıklı görünüyordu. Sadece Jeremy neredeyse hiç değişmemişti.

"Renginle ilgili yapabileceğimiz fazla bir şey yok" dedi Jon, ona. "Zamanla açılacak. Gerçi acelen varsa, dermabrazyon bir seçenek olabilir. Esasen, zımpara gibi uçlarla mekanik olarak cilt soyma işlemidir. Böylece cilt kendi rengine döner."

"Sanırım bekleyeceğim," diye soludu Jeremy.

"Evet, şimdilik beklemelisin," dedi Jon. "Senin işin tamamdır. Ama grubun geri kalanı için," dedi parıldayan gözlerle, "bir sürprizim daha var."

Mark, Graham, Rupert, Charlie ve Andy sakınan gözlerle ona baktılar.

"Jon Wayne Bronzlaştırıcı Sprey. Müşteriler bunun doğallığına bayılır, deride farklı renkler oluşturmaz, pürüzlü portakal kabuğu sorunları yaratmaz."

"Portakal kabuğu sorunları da nedir?" diye sordu Andy yumuşak bir sesle. "Ben portakalı çok severim."

"Hey, çocuklar." Kocalar Okulu'na dönüş yolundaydılar. Dr. Martha ön koltuktan dönerek seslendi, "Bu harika koku nedir?"

"Baharın heyecan verici kokusu," dedi Charlie, alaylı bir çimde gözlerini yuvarlayarak. "Yağmur sonrası ıslak çimen ve toprak, vetiver ve melekotu üst notaları. Jon'a göre benim kokum buymuş."

"Çok güzel," dedi Dr. Martha, beğeniyle koklarken. "Çoğu erkek güzel kokmanın öneminin farkında değil. Çok hoş," diye ekledi çabucak. "Andy, seninki nedir?"

Andy kaşlarını çatıp düşündü. Jon'un ne söylediğini hatırlamıyordu. "Kuşüzümü notaları..." diye başladı. Sandal ağacı çiçeği ve huş yaprağı mıydı?

Mark kendi ısmarlama kokusunu merak ediyordu. Bergamot, vanilya tohumu ve hindistancevizi. Jon bu kokunun sonsuz, 'nihai bir sükûnet' hissi vereceğini söylemişti. Bu tabir Mark'ı kaygılandırmıştı. 'Nihai sükûnet' ölüm değil miydi? Freud bir yerlerde böyle dememiş miydi?

Arka tarafta, yarı karanlıkta bir koltuğa çöktü. Genel olarak görünüşünün çok düzeldiğini düşünse de, solaryum bronzluğu hiç iyi olmamıştı. Solaryum kabinini çalıştıran görevli, tüm vücudun aynı rengi alabilmesi için çeşitli pozisyonları gösteren bir kart vermişti. Ebatları ve şekli eski telefon kulübelerine benzeyen kabinin içine girer girmez, Mark boyunun uzunluğundan ötürü spreyin yüzüne ulaşmayacağını anlamış, bu yüzden pozisyon etkisini tehlikeye atacak şekilde çömelmek zorunda kalmıştı. Orada öylece çırılçıplak, rengi yakalamak için aralıklarla sağa sola sallanarak, pozisyonunun yol açacağı olası feci sonuçları düşünmeden iki büklüm kıvrılıp kalmıştı.

Kabinden çıktığında, cilt rengi çok koyu belki fazla dikkat çekici ama en azından her yeri aynı tonda olan Jeremy'nin, ona bakıp alenen gülmesi Mark'ın kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

"Gülme," diye hırlamıştı Mark.

"Gülmüyorum." diye Jeremy karşı çıkmıştı. "Rengin gerçekten harika, yüzünün bazı yerleri mükemmel bir renk olmuş."

21. BÖLÜM

Cumartesi sabahı Sophie oğluna paltosunu giydirirken Shirley yanlarında belirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye zoraki bir neşeyle sordu. Kızının, mantosunun içine ne giydiğini merak ediyordu. Müstakbel malikâne hanımının gelecekteki evine yapacağı bu ilk ziyarete pek uygun bir şey olmadığı, altındaki taşlanmış mavi kottan anlaşılıyordu.

Sophie annesine bakıp gülümsedi. "Simon'ın evine gidiyoruz. Ona en yakın istasyonda ineceğiz, bizi orda karşılayacak. "Hadi, aşkım," diye Arthur'u zorladı. "Kıpırdanma. Zaten geç kaldık."

"Biz? Bizi?" diye Shirley panik içinde sordu. "Yani Arthur'u da mı götürüyorsun? Burada kalacağı ve benimle kek pişireceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Torununa tapmasına rağmen Shirley için bu teklif bir fedakârlıktı. Yepyeni mutfak yüzeyine, pırıl pırıl mutfak gereçlerine Arthur'un kek karışımı fırlatması hoş olmayacaktı. Fakat yine de, Sophie'nin Simon ile malikânede yalnız kalmasını sağlayacaksa buna değerdi.

Sophie özür diler gibi hafifçe gülümsedi. "Biliyorum, ama bu hafta onu hemen hemen hiç görmedim. Çok özledim. Hem o Simon'ın vaftiz oğlu."

Shirley yüzüne sakin bir ifade takınabilmeyi diledi, halbuki içten içe panik haldeydi. Çünkü Simon oğlanın evde kalması gerektiğini söylemek için bilhassa aramıştı. "Bunun," diye dikkatle sordu, "iyi bir fikir olduğuna emin misin? Unutma, biraz nezlesi var."

"Biliyorum, ama yalnızca burnunu çekiyor."

"Denedim," dedi Shirley telefonda Simon'a, Sophie oğluyla birlikte trene yetişmek için aceleyle evden çıktıktan sonra. "Üzgünüm ama Sophie Arthur'la birlikte geliyor."

Simon soğuk terler döktü. Oğlan dikkat dağıtacak, ilgiyi kendine çekecekti; oysa bugün Simon için çok önemliydi. Opera gecesinin başarısından aldığı cesaretle Sophie evine geldiğinde komplimanların en büyüğünü yaparak ona evlenme teklif etmeye karar vermişti. Kuşkusuz, Sophie henüz erken olduğunu düşünecekti. Boşanma işlemlerine daha yeni başlamıştı. Fakat ilk görüşte aşk gibi – veya onların durumunda ikinci – ani çekim gibi bir şeyler olduğunu Sophie de biliyordu. Simon hayatı boyunca sadece banka hesabına karşı ani çekim hissetmiş olsa da, Sophie'ye söylemeyi tasarladığı şey buydu. Ayrıca insanın ayağına fırsat geldiği zaman değerlendirmesi gerektiğine de belirtecekti. Simon'ın evine ve sahip olduklarına bakan bir insan, makul olarak, Sophie'ye bu ani fırsatı olumlu yönde değerlendirmesini önerirdi. Simon kesinlikle teklifinin geri çevrilmesini kaldıramazdı. İptal edilen Wintergreen daveti tekrar gündemdeydi. Isaiah'ın karısı görünüşe göre iyileşmişti; yayılan jel çıkartılmış, silikon, implantasyon yoluyla değiştirilip tekrar yerine yerleştirilmişti. "Sözüm ona, ayak bileğinde kocaman bir çatlak vardı," demişti Bella gülerek.

Wintergreen davetinin sadece tarihi değil şekli de değişmiş, danslı bir ziyafet olacağı açıklanmıştı. Simon için derin bir darbe olmuştu bu; dans etmekten nefret eder, müziğe ve part-

nerine uyum gösteremezdi. Bu yeteneksizliğinin herkesin ortasında açığa çıkmasından korkuyordu.

Dün Isaiah masasının yanına gelip durmuştu. Çalı gibi kaşlarının altındaki delici bakışlarıyla Simon'a odaklanıp, "Sen ve senin güzel küçük kadının iyi line dansı* yapar mısınız?" diye aniden soruverdi, ayağıyla yere vurup tanımlayıcı figürler göstererken.

"Line dansı mı?" Simon zaman kazanmak için tekrarladı.

Wintergreen'in gözlerinde sevimsiz bir ışık belirdi. "Line dansı yapamaz mısın?"

Simon gelecekteki milyonlarının, vereceği cevaba bağlı olabileceğinin fena halde farkındaydı. "Elbette yapabilirim," diye kendine güvenerek adama yanıt verdi. İçinden, bu dansı öğrenmenin ne kadar süreceğini çılgınca merak ediyordu. Davet on beş gün içinde gerçekleşecekti.

Shirley'i aramasının diğer nedeni de buydu. "Sana," dedi Sophie'nin annesine, "çok önemli bir soru sormam gerek."

"Ne?" Shirley sarsıldı. Güç bir şey olduğunu Simon'ın ses tonundan anlayabiliyordu. Arthur olayından sonra onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

"Sophie'nin line dansı bilip bilmediği hakkında bir fikrin var mı?

"*Line dansı* mı?" Shirley telefonda şaşkınlıkla kalakaldı. Duymayı beklediği en son şey buydu. *Line dansı*! Tam olarak neydi ki o? Hani şu alt-tabakadan insanların kocaman şapka ve çizmelerle, 'Yeee hah!' diye haykırarak yaptıkları berbat şey miydi? Simon, Sophie'nin yani kızının böyle bir şeye ilgisi olduğunu nasıl düşünebiliyordu? Bu korkunç bir lekeydi. Shirley derin bir nefes alıp tam şiddetle itiraz edecekken Simon tekrar konuşmaya başladı.

"Yani, bu dansı yapabilmesi bayağı önemli işte."

Yapabilmek? Shirley'nin beyni azimle, çarçabuk geri sardı.

*Line-dansı: Gruplar halinde yapılan bir çeşit Latin Amerikan dansı.

Evet, diye düşündü. Sophie line dansı yapabilir. Simon isterse, lanet olası Morris dansını da yapabilir. Bu birlikteliği sonsuza dek kesinleştirmek için hangi dans gerekliyse onu yapabilir. Özellikle Mark o kör olası okuldan kısa bir süre içinde çıkacakken. "Öyle sanıyorum. Evet evet. Line dansına bayılır," dedi bankacıya.

"İyi," dedi Simon.

İstasyonda, Sophie'yle oğlunu deri koltuklu Mercedes'iyle karşıladı.

"Ah," diye haykırdı Sophie, parıldayan arabaya doğru giderlerken. "Yürüyeceğimizi sandım, Arthur'un araba koltuğunu yanımda getirmedim."

Yürümek? Simon hayret etti. Hiçbir başarılı insan hiçbir yere yürümezdi. Sophie bunun farkında değil miydi? Uygun bir Mrs. Simon Sharp olacaksa öğreneceği çok şey vardı. Neyse ki, Simon ona öğretebilirdi.

"Arthur'un araba koltuğu için kaygılanma," dedi Simon asil bir şekilde arabasının arka kapısını açarken.

Arthur'un geleceğini öğrendiği andaki hüsranı, bu durumu kendi lehine çevirebileceğini görmesiyle son bulmuştu. Bu fırsatı kullanarak nasıl cömert ve düşünceli bir üvey baba olabileceğini gururla gösterecekti.

Sophie'nin reaksiyonu Simon'ı tatmin etmeye yetti. "Vay canına, Simon. Teşekkür ederim. Bu müthiş. Sen inanılmaz derecede düşünceli bir insansın."

Işıldayan pahalı aracın arka koltuğunda neredeyse benzer lükste ve benzer pahada bir bebek tahtı duruyordu.

Simon'ın onlar için yaptığı harcamaya ve girdiği sıkıntı Sophie'yi çok şaşırttı. Bu ziyareti daha keyifle beklememiş olduğu için suçluluk duydu. Simon elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Bankacının tatil günündeki kıyafetine baktı: çok dar bir kot

ve gırtlak çıkıntısını açıkta bırakan bordo V-yakalı bir tişört. Netice olarak, çoğunlukla giydiği takım elbisenin Simon'a daha uygun olduğuna karar verdi.

Maalesef Arthur annesinin suçluluğunu veya minnettarlığını paylaşmıyordu, özellikle de bebek koltuğuna olan hevesini. Onu alışık olmadığı yabancı koltuğa yerleştirmeye uğraşırken Sophie'nin tırnakları kayışlara ve tokalara takıldı.

Simon yardıma geldi ancak bebeğin çığlıkları ve çırpınmaları karşısında donup kaldı. "Güçlü, değil mi?" dedi hoşnutsuzca, Arthur en sonunda sakinleştiğinde.

Bakır rengi güz ağaçlarıyla çevrili dolambaçlı kasaba sokaklarında, Simon arabasını hızla sürerken Sophie, yumuşak deri koltuğunda etrafa ilgiyle bakıyordu. Aralardan görünen kırsal bölgeler sevimli fakat engebeliydi. Sonunda biraz gevşemeye başlayınca Simon'ın ünlü malikânesine varmalarını beklemeye koyuldu.

Evi hayalinde canlandırmaya çalıştı: sütunlarla çevrili beyaz bir giriş, vasistaslar, mor salkımlarla kaplı kırmızı tuğlalı ön cephe ve bir yandan diğerine uzanan iki sıra beşer büyük pencere. Çimenliğe açılan fıskiyeli, hayli düzgün bir bahçe olacaktı. Yan tarafta, Gotik kemerli girişinden lavanta çiçekli patikaların görüldüğü kapalı bir bahçe. Yani, kendi zihninde mükemmel kır malikânesi böyle şekilleniyordu.

"İşte geldik," dedi Simon, çift kanatlı görkemli bir kapıdan geçip evin garajına giden özel araba yoluna girdiklerinde.

Mark esnedi. Çok yorgundu. Dün gece Sophie'yi özlemekten ve mektuplarını neden hiç yanıtlamadığını düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Elbette, gelişmek için gösterdiği çabalardan ve iyi niyetinden yeterli derecede bahsetmişti mektuplarda; en azından umutlandırıcı bir kartpostal hak etmiyor

muydu? Bu hayal kırıklığının üstüne Arthur'a olan özleminin şiddetli ıstırabı da eklenmişti.

Mark oğlunu düşünmeye hiç dayanamıyordu. Şüphesiz sürekli büyüyordu. Saçları daha uzun olacaktı, yüzü daha büyük. Acaba Arthur, babasının nerede olduğunu düşünüyordu şimdi? Belki çoktan düşünme aşamasından hiç düşünmeme aşamasına geçmişti. Çocuklar çabuk unuturlardı, ya da öyle bilinirdi.

Babalar unutmazlardı, oysa. Özellikle uzak durmaya zorlanan babalar. Arthur'un düşünceleri, en beklenmedik zamanlarda ortaya çıkıvermek için derinlerde gizleniyorlardı. Onun kıkırdamalarını kuşların kanat seslerinde ya da bazen rüzgârın uğultusunda duyabiliyordu. Okulun buz gibi banyosundaki sabun kokusu, akşam banyosundan sonra havlusuna sarılı ıslak ve sıcacık oğlunu anımsatıyordu. Ne zaman ayağı yerde bir şeye çarpsa, Verona Yolu'ndaki eve dönüyor, Arthur'un tren-yolu oyuncağının yumrulu kısmına basıyordu. Şu anda Tren Thomas ve Şişman Kontrolör'ü seyretme işkencesi için her şeyini verirdi. Arthur'un minik, yumuşak bedenine sarılalı çok zaman olmamıştı ama bir daha bunu asla yapamayacağı ihtimali ona gitgide daha fazla ıstırap veriyordu. Yakında, on beş günlük kurs bitecekti. Bir şey öğrenmiş miydi? Gelişmiş miydi? Sophie ona geri dönecek miydi?

"Pekâlâ!" dedi, uzun beyaz şapkanın altındaki ince yüzlü Fransız. "Güvenliğimizi ve araç gereçleri gözden geçirdik. Yani sanırım artık başlayabiliriz."

Kocalar Okulu grubu, otelin bodrum katındaki geniş mutfağın ortasında yer alan büyük seramik bir tezgâhın etrafında toplanmıştı. Muhtemelen bir zamanlar, bulunduğu küçük şehrin gururu olmuş bir oteldi; tıpkı Jon Wayne bakım salonu gibi. Fakat bu kuruluşta makas-çekme sanatçısının özgüveninden

eser yoktu. Buranın üstünde uyuşukluk ve rehavet havası vardı; bundan daha iyi günler görmüş olan ahçıbaşının üstünde de öyle...

Otelin diğer şefleri tezgâhın etrafında aldıkları talimatlara göre işlerine devam ediyorlardı. Mark, Charlie'nin şimdiden, elindeki satırla büyük bir hayvanın kaburgası üzerinde çalışan sert yüzlü bir sarışını gözüne kestirmiş olduğunu fark etti. Charlie göz kırparak işaret edince, kız satırı çok daha güçlü vurdu. Charlie ve Mark irkildiler.

Adı Anton olan ahçıbaşı kederle etrafına bakıyordu. Sanki günlerdir hiç uyumamış gibiydi. Gözleri büyük ve siyah, bakışları melankolikti, uzun bıyıkları ince dudaklarının üstünden sarkıyordu. Yorgun bir halde tezgâhın ortasındaki sebzeleri işaret etti. "Sen, Andy'sin değil mi? Kabakları doğramaya başlar mısın?"

Andy kımıldamadı.

"Kabaklar Andy, lütfen," diye içini çekti Anton.

Andy'de hâlâ hiç hareket yoktu. Artık onu koruyacak çalı gibi saçları olmadığından korkmuş ve huzursuz görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Anton. Andy anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. "Nedir?" dedi şef, elini kulağının arkasına koyarak.

"Kabağın hangisi olduğunu bilmediğini söylüyor," diye tercüme etti Graham. Jeremy gürültülü bir kahkaha attı.

Anton dehşetle bakakaldı. "Fakat Andy, bu imkânsız." Istırapla gözlerini yuvarladı. "İnanamıyorum. Martha bazılarınızın yemek pişirme konusunda biraz cahil olduğunu söylemişti, ama..." Başını salladı. "Bir zamanlar Başkan'lara pişirdiğimi düşününce ve şimdi..." Trajik bir ifadeyle gruptakilerin yüzlerine baktı. "Bu," dedi, elindeki yeşil sebzeyi Andy'e doğru sallayarak, "bir kabak. Bununla ratatouille yapacağız."

"Rat – ne?" dedi Rupert, iğrenerek.

"Ouille. *Oo-ey*. Domates, kabak ve patlıcanla yapılır. Patlıcanı anlatacağım," diye aceleyle ekledi Anton, Andy'nin gözlerindeki paniği görünce. "Bir Akdeniz sebzesidir, pişirmesi çok basittir ve tavukla birlikte nefis olur. Martha temel yemek tariflerinden birini öğretmemi istediği için bunu seçtim."

Grup gün boyu özenle çalıştı. Amaç başından sonuna kadar tüm bir yemeği hazırlamak ve Dr. Martha'ya servis etmekti.

"Çok daha iyi," dedi Anton, öğleden sonra. Mark'ın tahminine göre asla çok hareketli olmayan mutfak şu an neredeyse tamamen sessizdi. "Eşleriniz, Martha nasıl der?, büyülenmiş, büyülenecek. Evet büyülenecek. *Eşleriniz*," diye ekledi, gözü hâlâ sarışın kızda olan Charlie'ye imalı imalı bakarak. Personelden sadece o kız kalmıştı ve zevkle krem karamelini pişirmekle meşguldü.

Anton yemek pişirmek için kullandığı konyaktan büyük bir yudum aldı. "İşte arkadaşlar," diye mırıldandı "tecrübelerime göre, bir kadına yemek pişirebilirseniz, o kadınla her şeyi yapabilirsiniz. Sizi *mutfak aletlerini* kullanırken görmeye bayılırlar. Baştan çıkarma aracı olarak eşsizdir. Gordon Ramsay, Jamie Oliver gibi meşhur şeflere bakın. Yakışıklı değiller oysa eşlerini gördünüz mü? Çok güzeller... *mon Dieu*! O lanet şey de nedir?" diyerek fırladı Anton, Mark sanayi fırınından bir şey çıkarmaya çalışırken.

"Tavuk," dedi Mark.

"Ben bir şefim!" dedi Anton kızgınlıkla. "Tavuk olduğunu biliyorum. Umarım Andy de biliyordur," diye ekledi, kuşkuyla Andy'ye dönerek.

"Ah, evet biliyor," dedi Mark, kocalar arası dayanışma gösterip arkadaşını savunarak. "İşin aslı, tavuğu bu cehennem gibi tenekeye Andy koydu..." Mark birden tereddütle durdu. Belki Anton haklıydı. Bu hayvanla ilgili bir şey kesin olarak yanlıştı."

"Sanırım bu, tavuğun neden ters durduğunu açıklıyor," diye Anton inledi. "Moulin Rouge dansçıları gibi bacakları havada." İki eliyle gözlerini kapattı. "Avrupa'da krallara yemek pişirirdim..."

Mark hafifçe onun sırtına vurdu. Anton için üzülmeye başlıyordu.

Sonunda her şey hazırdı ve Dr. Martha mutfağa indi. "Hey çocuklar! Güzel kokuyor! Balığa bayılırım."

"O," diye bitkin halde iç geçirdi Anton, "peynir soslu mezgit, otel restoranının bu akşamki ana yemeği. Klasik müşterilerimize büyük bir iyilik olacak, çünkü çoğunun dişleri yok," diye acıyla ekledi.

"Oh, tamam," dedi Dr. Martha tatlılıkla. "Peki öyleyse çocuklar, siz benim için ne hazırladınız? Açım!"

Yemek, Graham'ın üzerinde çalıştığı ufak toplarla başladı. "Bunlara *Oyalayıcı Kızlar* deniyor," diye ciddiyetle terapiste bilgi verdi.

Mark bu ismin uygun olduğunu düşündü. Dr. Martha, üstü kızarmış peynirli, fırında pişmiş taş gibi toplardan bir tane aldığında alenen gülmemek için kendini zor tuttu.

Gerçek yemek ondan sonra başladı.

"Anton diyor ki," dedi Charlie Dr. Martha'ya, "basit bir deniz mahsulleri mezesinde hata yapamazsın."

"Ama sanırım," diye Anton homurdandı, doktor pembe sos içinde yüzen karideslere kuşkuyla bakarken, "Charlie yaptı."

"Zararı yok," dedi Dr. Martha. Cesurca karidesini yemeğe başladı.

Tavuklu ratatouille, başta çıkardığı zorluğa karşın beklenmedik biçimde iyi görünüyordu. Andy ile Mark, terapistin beğeni işaretlerini gururla izlediler.

Artık Jeremy'nin sırası gelmişti. Yerinden kalktı, ciddiyetle yürüdü ve üstünde kahverengi, kıvırcık peruk gibi bir şey olan bir tabakla geri geldi.

"Lezzetli görünüyor," dedi Dr. Martha ihtiyatla. "Nedir bu?"

"Çikolatalı mousse," dedi Anton mutsuzca. "Kıvamı tutmadı, çok fazla çikolata koydu. Daha az koyması gerektiğini anlatmaya çalıştım." Trajik bir şekilde kollarını iki yana açtı.

Sağır edici bir patlama sözlerini kesti, bunu sıcak, ıslak, kahverengi ufak benekler takip etti. Dr. Martha ayağa sıçradı.

"Çok sıcak!" diye Jeremy dehşetle haykırdı. "Aman Tanrım... Pompey gibi."

"Pompeii," diye Andy düzeltti. "Pompey, Portsmouth Futbol Kulübü'nün popüler ismidir."

Ne olduğunu araştırmaya giden Anton, yüzü ve saçları neredeyse tamamen kahverengi bir maddeyle kaplanmış olan Rupert'le geri döndü. Kara suratındaki bir çift beyaz göz, şokun etkisinde korkuyla bakıyordu. "Bir patlama oldu," diye inledi Rupert. Mark, onun generaller sülalesinden geldiğini anımsadı. "Başka bir şey hatırlamıyorum," diye sızlandı. "Ne oldu?"

Anton içini çekti. "Moka kahvesi yapıyordu ama makineyi düzgün kapatmadığı için patladı." Çaresizlikle Dr. Martha'ya baktı.

Doktor, onu rahatlatıcı şekilde gülümsedi. "Aldırma, Anton. Onlara, eşlerini nasıl büyüleyeceklerini göstermeni istedim. Elbette gelişmeleri gerekiyor ama hiç olmazsa bu bir başlangıç oldu."

"Aman sakın, benden onları geliştirmemi isteme," diye inledi Anton, yemek pişirmek için kullandığı konyağa tekrar uzanırken.

22. BÖLÜM

Simon'ın kır malikânesinin giriş kapısı, beklediği gibi büyük ve geniş olmasına karşın Sophie'nin hayal ettiğinden çok daha moderndi. Üstünde bir tabela vardı. Gözlerini kısıp baktıktan sonra kaşlarını çattı. Evin ismi gerçekten 'Salınan Söğütler' miydi? 'Eski Kır Malikânesi' veya 'Konak' gibi bir isim düşlemiş olduğunu fark etti. Ama söğütlerin de fena sayılmayacağını düşündü.

Yukarı doğru kıvrılarak dönen asfalt yolda ilerlerlerken, Sophie evin tarihi ön cephesini görebilmek için pencereden başını uzattı. Ancak herhangi bir şey görmek çok güçtü. Havaalanı terminalini anımsatan uzun, alçak, gri bir bina tüm manzarayı kapatıyordu. Galiba garaj. Oysa bir garaj için çok büyüktü, daha çok hangar gibiydi. Ama garaj olmalıydı zira Simon arabayı önünde durdurmuştu.

"Beğendin mi?" Simon'ın ince dudaklarının kenarında hoşgörülü bir gülümseme belirdi.

"Gördüğüm zaman," dedi Sophie gülümseyerek, "beğeneceğime eminim."

Simon kaşlarını çattı. "Ona bakıyorsun."

Ağzı açık kaldı. Gri kutu Simon'ın tarihi kır malikânesi miydi? Hayal kırıklığıyla binaya baktı. İlginç bir yanı olmayan dümdüz gri duvarlarda geniş, sıradan, hiçbir özelliği olmayan pencereler dışında bir şey yoktu.

Arabadan dışarı çıktılar. Yol boyunca uyuyan Arthur, kıpırdandı ve gözlerini açtı. Birkaç saniye etrafa şaşkınlıkla baktıktan sonra ağlamaya başladı.

"İyi değil," diye açıkladı Sophie, huysuz oğlunu sakinleştirmeye çalışırken. "Biraz nezlesi var."

Simon kaşlarını kaldırdı. Çocuklar dahil kimsenin hastalığına karşı anlayışlı değildi. İş dünyası, hastalık numarasıyla işten kaytaranlar yüzünden her sene milyonlarca pound kaybediyordu. Kendisi asla hasta olmazdı.

"Çok modern," dedi Sophie en sonunda. Bir yandan bebeği susturmaya çalışırken diğer yandan yenilikçi mimari hakkında yorum yapmak zor bir işti.

"Ben modern istedim," diye belirtti Simon.

"Ben sadece biraz daha... *Eski* bir yer olarak hayal etmiştim, sanırım."

Simon şaşırmıştı. "Fakat niçin? Eski evler tam baş belasıdır. Rutubet, çürüme hep sorun çıkarır. Kendi evini tasarlamanın keyfi..."

"Bunu sen mi *tasarladın*?" Sophie'nin düşünebildiği tek açıklama, önceki sahibinden evi ucuza almış olduğuydu.

Simon gururla başını salladı. "Evet. Yani, başından itibaren tüm kontrol bendeydi. İstediğim her şeyi belirttim. Yüzme havuzu kompleksi, ofis dairesi, kapalı-devre televizyon odası, panik odası..."

"Panik odası? Hisse senetleri düştüğünde oraya mı giriyorsun?" Sophie kıkırdadı.

"Ulusal alarm durumları için. Evin merkezinde güvenli bir

Kocalar Okulu / F.16

kasa odası. Oksijen tedarikli. Oraya girip kendini içeri kilitliyorsun, oksijeni aktifleştiriyorsun ve polisin gelmesini bekliyorsun."

Sophie hayret içinde onun ciddi olduğunu fark edip anlattıklarını anlamaya çalışırken, Simon halen bağırmakta olan Arthur'a tehlikeli düşüncelerle baktı. Belki panik odasının başka işlevleri de olurdu.

"Evin iki ayrı girişi var," dedi Simon, bebeğin bağırışları arasında duyulabilmesi için sesini biraz yükselterek. Tabut kapağını andıran kalın, siyah ahşap ön kapılardan birini açarak Sophie'ye yol gösterdi. "Çift kişilik beş yatak odası, üç banyo, beş tuvalet..."

Sophie pek çok tuvalet olduğunu düşündü. Belki de çok zengin insanlar daha çok tuvalete gidiyorlardı.

Salınan Söğütler'in giriş holü Sophie'nin hayali malikânesinden daha farklı olamazdı. Düşlediği mermer döşemeli giriş holü, heykeller, büyük sarkaçlı ayaklı duvar saati, üst kata çıkan gri taşlı aydınlık merdivenler burada yoktu. Aynı şekilde, insanı alt kattaki diğer odalara adeta davet eden klasik oyuklar ve üçgen alınlıklı antreyle renklendirilmiş açık gri duvarlar da yoktu.

Salınan Söğütler'in giriş holü tamamen siyah mermerdi. Dairesel biçimi, mozole etkisini arttırıyordu. Tam ortada atlamaya hazır, ağzı açık, büyük, beton bir kaplan duruyordu. Sophie'ye tuhaf bir karşılama türü gibi geldi. Fakat en azından Arthur'u susturmuştu. Oğlan hayvana şaşkınlıkla baktıktan sonra beğendiğini belli eden sesler çıkararak ona doğru emeklemeye başladı.

Bir ambar kadar geniş, beyaz halı döşeli oturma odasına geçtiklerinde Sophie aniden Mark'ın da orada olmasını istediğini fark etti. Kendisi gibi o da bu evin acayip olduğunu düşünürdü. Sonra hemen bu hislerini bastırdı. Mark orada değildi ve bir daha olmayacaktı.

Oturma odasında, kahverengi üç kanepe C-şeklinde bir arada duruyorlardı; koca salonda kaybolmuş gibiydiler. "Çok... ıhm... *Sıcak*," dedi Sophie, başka ne söyleyeceğini bilemeden. Odanın başka bir belirgin özelliği yoktu.

"Alttan ısıtma sistemi var," dedi Simon memnuniyetle. "Son teknoloji. Böylece radyatörler yer kaplamıyor." Bu kocaman binada sanki yer sorunmuş gibi...

Arthur yeniden ağlamaya başladı. Sesi boş evin içinde yankılandı. Sophie onu kucağına aldıysa da ağlaması kesilmedi. Acil durumlar için çantasında taşıdığı tatlı bebek bisküvileri aklına geldi. Fakat sonra bembeyaz halılara bakıp vazgeçti. Kendisi gibi oğlunun da bu evin çıplak, katı ortamını bunaltıcı bulduğunu düşündü.

"Neden bize bahçeyi göstermiyorsun?" diye önerdi. Ne de olsa, kişiliksiz pencerelerin diğer tarafında güneş parlıyordu.

Bahçe de evin kendisi kadar sıkıcıydı, onun da hiçbir özelliği yoktu. Salınan Söğütler'in bahçesindeki parlak yeşil çimenlik insana yapay çimen hissi veriyordu. Her tarafta düzgün, bakımlı çalılar vardı; küçük bir havuzun çevresine ekilmiş bir çift palmiye ağacı dikkatini çekti. Hertfordshire'da palmiye ağacı yetiştiğini bilmiyordu. Belki küresel ısınma yüzündendi.

Görebildiği kadarıyla etrafta hiç söğüt ağacı yoktu; muhtemelen salınan ismi, kesilirlerken aldıkları pozisyonla ilgiliydi.

Bahçede dolaşmaya başladılar; Arthur yatışmış, kocaman kahverengi gözleriyle etrafına bakınıyordu. Simon'ın vaftiz oğluyla beceriksizce ama azimle ilişki kurma çabaları, onunla yönetim kurulu toplantısında birine hitap ediyor gibi konuşması Sophie'yi etkilemiş, eğlendirmişti. Birkaç dakika onları yalnız bırakırsa daha kolay kaynaşabileceklerini düşündü. Hiç yalnız kalmamışlardı. Birlikte biraz zaman geçirmeleri iyi olacaktı.

"Hım..." Simon bu öneriyi duyunca endişelendi. Kaynaşmayı istediği kişi dokuz aylık bir çocuk değildi.

"Çekinme," dedi Sophie. Arthur'u yere bıraktı ve Simon'ın elleriyle onu tutmasını sağladı. "Onu tutarsan, bu şekilde dolaşabilirsiniz..."

Simon ihtiyatla söyleneni uyguladı. Arthur bu amatörlükten keyif almış görünüyordu. Simon bebeği nasıl tutacağını kavradıktan sonra Sophie tatmin oldu. "Tuvalete, daha doğrusu tuvaletlere gidiyorum." Sırıtıp eve doğru yürümeye başladı.

"Ön kapının kodunu unutma," diye bağırdı arkasından Simon, bebeğin bileğini tutmaya çalışırken. "020305."

Sophie durdu. "Ama bu Arthur'un doğum günü!" diye sevinçle haykırdı. "Simon ne kadar *hoşsun*!"

Simon kibarca başını eğdi. Bugün bulunduğu yere detayları ıskalayarak gelmemişti. Bu sabah kodu değiştirmesi yararlı bir iş olmuştu.

Sophie evin kasvetli sessizliğine geri döndüğünde, önce biraz inceleme yapmaya karar verdi, tuvaletleri daha sonra ziyaret edebilirdi. Simon, elbette, evi gezmesine aldırmazdı. Besbelli bu garip evle çok gururlanıyordu.

Her odanın üstünde, işyerlerindeki gibi, odanın işlevini belirten bir levha bulunduğuna dikkate etti. Parlak metal levhasında 'Kütüphane' yazan siyah bir kapının önünde durdu. Hafiften keyfi yerine geldi. Ne de olsa, burada kültür vardı. Bütünüyle kitaplara ayrılmış bir oda. Kapıyı iterek açtı; ışıldayan mermerin üstünde karşılıklı duran iki kitaplıktan başka bir şey yoktu. Görebildiği kadarıyla bir tanesinde çoğunlukla sporcu biyografileri vardı.

Hemen sonra mutfağı keşfetti. Mermer tezgâhın üstünde akla gelen her türlü mutfak aleti vardı, ekmek pişirme aygıtından kokteyl karıştırıcılarına kadar. Ancak dolaplarda birkaç paket kalamar makarnası dışında yiyecek yoktu. Paslanmaz çelik kapılı, uğuldayan, kocaman buzdolabındaysa sadece süt ve bir

sıra şampanya vardı. Acaba Simon evde hiç yemek yiyor muydu? Oğluyla kendisi de yiyecek miydi? Karnı guruldadı. Öğle vakti yaklaşıyordu. Simon'ın, ilk davetinde öğle yemeğini belirttiğine emindi.

Oysa bu mutfakta böyle bir belirti yoktu. Fırının düğmesinin açık olmadığını fark etti, ayrıca fırınla bulaşık makinesinin küçüklüğü dikkatini çekti. Eviye çok dardı ve üstelik bulaşıklığı yoktu. Sophie kaşlarını kaldırıp düşündü. Simon'ın beş yatak odası, beş tuvaleti, palmiye ağaçları ve bir yüzme havuzu kompleksi vardı. Ama bulaşıklığı yoktu.

Merdivenleri aradı ancak çok geçmeden hiç merdiven olmadığını fark etti. Fakat her odanın duvarına yerleştirilmiş bir çift kanatlı alüminyum kapı vardı. Belki de merdivenler bunların arkasındaydı. Yemek odasındaki kapının yanına gidip bir düğmeye bastı. Arkaya doğru açılan metal kapının ardından bir asansör göründü.

Büyük bir hızla yukarı çıkan asansörden giriş katındakine benzeyen yuvarlak bir holde indi. Duvarlar ve yerler siyah halı benzeri bir materyalle kaplanmıştı; siyah kapılar dişbudak ağacındandı. Yatak odasının katı olmasına rağmen evin geri kalanı gibi burası da işyeri havasındaydı. Sophie, yeşil ışıklı çıkış yazısını ya da misafirleri toplantı odalarına, resepsiyona, tuvaletlere yönlendiren işaretleri görme beklentisiyle etrafa bakındı.

Simon'ın yatak odası olduğunu düşündüğü en yakındaki odaya girdi. Beyaz, kare şeklindeki yatak devasa büyüklükteydi ama hiçbir özelliği yoktu. Birinin üstünde birkaç CD olan etajerlerin kitaptan yoksun oluşu Sophie'yi şaşırtmadı. CD'leri merak etti, Simon'ın ruhu ve özel zevkleri hakkında bilgi verebilirlerdi.

30-Line-Dancing Greats. Bu pek beklenen bir şey değildi. Altında başka bir derleme vardı: *These Boots Are Made for Line*

Dancing ve en altta *Grandma Chrissie's 25 Yee Ha Floor-Filling Favourites*. Sophie kaşlarını çattı. Salınan Söğütler bütün kişiliksiz görünüşüne rağmen sahibinin bazı şaşırtıcı yönlerini açığa vuruyordu. Odadan ayrılıp tekrar asansöre bindi.

Kısa bir süre sonra asansör kapısı açıldı. Ama Sophie'nin beklediği gibi zemin katta değil. Onun yerine, açık mavi hareketsiz bir suyun bulunduğu geniş, aydınlık bir odaya gelmişti. İşte sonunda meşhur yüzme havuzuna bakıyordu!

Gerçekten güzel bir havuzdu. Simon'ı, kafasında tefeciliğin ince detaylarıyla, tek başına kulaç atarken düşündü.

Dışarıdan gelen Arthur'un neşeli bağırışlarını duyabiliyordu. Oğlunun burada ne kadar eğlenebileceğini düşünerek havuza tekrar baktı. Ne büyük bir keyif olurdu, koca bir havuz ve Arthur. Belediyenin halka açık cankurtaranlı yüzme havuzlarındaki itiş kakıştan sonra farklı bir tecrübe.

Pencerenin yanına gidip aşağı baktı. Simon yeşil çimenlerin üstünde şaşırtıcı şekilde diz çökmüştü. Neşeli kahkahalar atan bebeği yumuşak bir şekilde sallıyordu, Arthur ile iyi anlaşmış gibiydiler.

Arthur'un bağırışları çok gürültülüydü. Belli ki Simon ile harika vakit geçiriyordu. Tekrar dinledi, bu kez sesin her nüansına dikkat etti. Birden müthiş bir korkuyla irkildi; Arthur kahkaha atmıyor ya da bağırmıyordu. Feryat ediyordu.

Dr. Martha'nın bu sabahki dersi alışveriş hakkındaydı. "Kıyafet alışverişi değil fakat yine de," diye onları rahatlatmıştı. "Çoğu hanım bunun tam bir ümitsiz durum olduğunu bilecek kadar gerçekçidir. Bu sabah anlatacağım konu evliliğin zorlu sahalarından biri olan Satış Bölgelerindeki Geçici Personel Kaybı."

"O nedir?" diye Graham çekinerek sordu. Mark, onun kaygılandığını sezdi. Alışveriş kaçınılmaz olarak harcama demekti.

"Satış Bölgelerindeki Geçici Personel Kaybı, diğer adıyla" dedi Dr. Martha, "Süpermarketlerde Sıvışan Kocalar."

Sınıfta şaşkın kıkırdamalar duyuldu. Dr. Martha ellerini kalçasına koyup onlara sert sert baktı. "Bu gülünecek bir konu değil. Böyle bir olay, genel olarak kötü giden bir ilişkinin daha kötü yönlerinden biri olarak davalarda gerekçe gösterilebilir. Büyük bir mağazaya girdikleri anda ortadan kaybolan kocalarını mahkemeye çağıran eşlerin sayısını bilseniz, inanın bana, ciddiye alırdınız. Özellikle şimdilerde bazı süpermarketlerde boşanma tavsiye paketi bile bulabilirsiniz. Bir tanıdığımın yaşadığı şu deneyimi size örnek gösterebilirim. Peynir reyonunda kocasını kaybeden kadıncağız, kırtasiye bölümünde boşanma paketini görür. Sonunda evde tekrar karşılaştıklarında, doldurduğu formu kocasına gösterip ayrılmayı talep eder."

Mark derse konsantre olmak için uğraşıyordu fakat dikkati dağılıyor, kafasını toplayamıyordu. Günler ve dersler geçip gittikçe, kurs bittikten sonra ne olacağı sorusu onu gitgide daha çok endişelendiriyordu. Dr. Martha, onları hep cesaretlendiriyordu ama hiçbirine kesin bir vaatte bulunmuyordu. Kocalar Okulu'nda gelişebilmiş, istenilen seviyeye gelebilmiş miydi ve şayet öyleyse nerede ve ne zaman Sophie ile tekrar biraya gelmesi sağlanacaktı? Dersin sonunda Dr. Martha'ya soracaktı, kesin karar verdi. Konular arasında genellikle beş dakika ara oluyordu.

Ders biter bitmez yanına gitti. "Dr. Martha size sormam gereken bir şey var."

Doktor yarım ay çerçeveli gözlüğünün üstünden müşfik bir tebessümle ona baktı. "Evet tabii Mark, nedir?"

"Ben daha iyi bir koca oldum mu?" diye sordu Mark çarçabuk. Dr. Martha rahatlatıcı bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Birey olarak fazlasıyla geliştin. Bireysel gelişim oranın, ilişkideki rolünü çevreleyen sorunlarında gelişmiş bir kavrama

gücünü destekleyen ve önceki olumsuz durumların çözümüne yardımcı olan iyileştirici müdahaleye olumlu tepki verdiğini gösteriyor."

Mark'ın anlayabildiği kadarıyla doktor onu övüyordu.

"Benim değerlendirmem," diye ekledi Dr. Martha "bazı öz değerlerini tersine çevirdiğini, yeniden odaklandığını ve yenilediğini bize kanıtladın. Tavır ve davranışlarını değiştirdin, tinsel gelişim gösterdin. Korku, güven, dürüstlük, bağımlılıkla ilgili kişisel duygusal gerçekleri öğrendin."

"Yani," diye sordu Mark kalbi heyecanla çarparak, "bu geçtim anlamına mı geliyor?"

Dr. Martha gülümsedi. "Sen takdirle mezun olma yolundasın. Sen benim yıldız öğrencimsin. Senin gelişiminden çok memnunum. Herkesten fazla çalıştın, sana söylenen her şeyi dinledin, derslere istek ve ilgiyle katıldın..."

Mark suçlulukla düşündü; doktorun değerlendirmesi şimdiye kadar gittiği okullardaki öğretmenlerini çok şaşırtırdı. Keşke annesi duyabilseydi...

"...Alkol ve telefon yasağına asla karşı gelmedin ..."

Mark arkadaşlarının çoğunun bazen kurallara karşı geldiğini biliyordu. Andy en son derse sakalını kesmeden ayaklarını sürerek hantal bir şekilde gelmişti, Jeremy zaten yanık olan tenini suni biçimde daha da koyulaştırmıştı ve Rubert, Briggs'in ortada bıraktığı üç gün önceki *Daily Mirror*'ın ekonomi sayfasını okurken görülmüştü. Charlie, içlerindeki en canavar öğrenci, süt getiren birinden ödünç aldığı telefonla konuşurken yakalanmıştı. Üstelik o biri kadındı ve güzeldi. Charlie ona kur yapma fırsatını kaçırmamıştı. Kural ihlalleri yüzünden okuldan atılmamış olsalar da, Dr. Martha onların hepsine sert sözler söylemişti. Sadece kendisinin ve Graham'ın kayıtları temizdi; Graham'ın, bu kadar pahalıya mal olan derslerin hiçbirini kaçırmaya niyeti yoktu, Mark ise tekrar ailesiyle birlikte olmak için her şeyi yapardı.

"...Yani evet, kursu başarıyla tamamlaman için her şey uygun." Dr. Martha gülümsedi. Mark'ın içinden ona sarılmak geçti.

"Peki ya karım?" diye sordu. "Ona da bunları söyleyecek misiniz?" Dr. Martha'nın bu konuyu nasıl ele alacağını merak ediyordu.

Dr. Martha başını salladı. "Doğru zamanda. Sen sadece bana bırak. Benim yöntemlerim yerindedir. Yirmi beş yıldan fazla evlilik terapisi tecrübelerim..."

"Abartmasız binlerce çift," diye tamamladı Mark, sırıtarak. Son hamleyi Dr. Martha'ya bırakmaktan memnundu. Neticede, o uzmandı. İçini büyük bir mutluluk dalgası kapladı. Çok çalışması karşılığını bulmuştu. Başarı kesindi.

"Yine de, tek bir uyarı, Mark."

Birdenbire korktu. "Ne?"

"Henüz orada değilsin," diye Dr. Martha tatlılıkla hatırlattı. Birkaç gün daha var. Her şey olabilir."

"Ne gibi?"

"Bütün kursu tamamlaman gerektiğini unutma. Bir problem çıkabilir. Bazı nedenlerden ötürü sana imkânsız gelen bir uygulamalı ders olabilir."

"Asla!" dedi Mark, azimle.

Doktor, bu cevabın üzerine kıkırdadı. "Ne kadar heveslisin! Bu harika. Ve tabii ki, bu son aşamada sorun çıkması olasılık dışı. Çok iyi gidiyorsun ve ben seninle gurur duyuyorum. Şimdi bir sonraki derse geçelim. Hepiniz birkaç dakika koridorda beklerseniz, Briggs'le ben küçük bir hazırlık yapacağız."

Sevinçten neredeyse başı dönmüş halde, gözlerinin içi gülerek diğerleriyle birlikte dışarı çıktı.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye sordu Charlie. Süt getiren hanımla ilgili işittiği azardan sonra hâlâ kırgın ve hassastı.

"Yok bir şey." Mark, ona söylemenin hiç akıllıca olmadığını düşündü. Öte yandan bir yolunu bulup kutlamak için şiddetli bir arzu duyuyordu. Alkol, tabii ki söz konusu değildi. Belki de, ilk geceden beri odasında duran Canterbury Başpiskoposu'nun kutsadığı Evlilik Suyu'nu açmanın tam zamanıydı.

Ve bununla tatmin olmak zorundaydı.

Okul müdürü bu sabahın uygulamalı dersine başlamak üzere karanlıktan çıkıp öne doğru geldi. Büyük Salon farklı görünüyordu. Her zamankinden daha karanlıktı. Mark başını kaldırıp baktığında tüm pencerelerin siyah perdelerle örtülmüş olduğu gördü. Ayrıca salon normalden daha boş duruyordu çünkü bütün mobilyalar duvara doğru itilmişti. Dr. Martha da farklıydı. Fakat karanlıkta, ondaki fark tam olarak anlaşılamıyordu. Galiba kıyafetiyle ilgili bir değişiklik vardı.

"Şimdi," dedi terapist, "sınıf, tehlikesi ispatlanmış bir ilişki bölgesine verdiği otomatik tepkiyi irdeleyip bununla mücadele edecek. Çal, Briggs!"

Çok yüksek sesli bir disko müziği çalmaya başladı. Herkes sesin şiddetiyle yerinden sıçradı. Salonun köşesinde kırmızı bir stroboskop yanıp sönmeye başladı. Mark bunun şimdiye kadar gördüğü en garip manzaralardan biri olduğunu düşündü. Gösterge paneli renkli ışıklarla titreşmeye başlayan müzik setinin arkasındaki Briggs, gözlerini kısmış, bu ışıkta bile titrediği görülebilen elleriyle bir CD'yi yerine yerleştiriyordu.

Dr. Martha sesinin gürültüden duyulabilmesi için bağırıyordu. Mark onun ne dediğini anlamakta zorlandı. "...Sosyal-Müzikal-Fiziksel İfade Yoksunluğu Sendromu olarak tanımlanır." Sınıftakiler anlamış gibi görünmüyorlardı veya ses düzeyine bakılırsa duymamışlardı. "...sosyal doyumu etkileyen performans yetersizliği sorunlarına eğilerek, bireyler için terapiyi kolaylaştırıcı..."diye bağırıyordu terapist.

"Dans edemeyen kocaları mı kastediyorsunuz?" diye bağırarak sordu Charlie.

Mark kaygılanmaya başladı. Dansta kötü olduğu doğruydu. Sophie hep öyle derdi. Oysa iyi olmak istemiyordu. Diskolardan nefret ederdi. Kollarını, bacaklarını oraya buraya sallamak gülünç hissettiriyordu.

Büyük Salon'un tavanında, karşılıklı yanıp sönen kırmızı mavi ışıklar dönüyordu. Bir yerden duman çıkıyordu. Bazı anlaşılmaz, gürültülü giriş sözlerinden sonra geniş, akustiği yüksek salonda bangır bangır 'Stayin Alive' çalmaya başladı. Dr. Martha boş salonun ortasına geçip bazı dans figürleri yapmaya başladı. Mark terapistin kıyafetleri konusunda haklı olduğunu o zaman gördü. Üstünde çingene pembesi askısız bluz, altında dar, altın rengi bir pantolon vardı. Ona katılmaları için sınıftakilere işaret ederken yüzünü deli gibi bir gülümsemeyle tuhaf bir şekle sokuyordu. "Hadi!" diye bağırdı. "Biliyormuş gibi yapın!"

Gürültülü çığlıklar birkaç dakika daha sürdükten sonra "I Will Survive" parçası çalmaya başladı. Sınıftakilerin yüz ifadelerinden müziğin değişmesi için yalvardıkları anlaşılıyordu. Graham sersemlemiş, Rupert'in mor hatları korkuyla gerilmişti. Henüz kimse kımıldamamıştı.

Dr. Martha müziğin sesini kısması için Briggs'e işaret etti. Müzik elektrik kesilmiş gibi aniden durdu. Briggs'in ses düğmesine hâkim olamadığı, o kadar gürültülü çalmasından belliydi zaten.

"Müzik etkileşim programı," diye ciddiyetle açıklamaya başladı Dr. Martha, "dans etmeyenlerin kendi sosyo-müzikal yetersizlik sorunlarını gözden geçirmelerine yardım eder. Ayrıca, uyum içinde birbirlerini etkileme yöntemlerini ve dans pistiyle başa çıkma mekanizmasını geliştirmelerine destek verir.

Bu," dedi ve sesini serleştirerek devam etti, "okulun yenilenmiş programının zorunlu bir parçasıdır."

Sınıftakiler oldukları yerde kalakaldılar.

"Öyleyse hadi başlayın," diyerek komut verdi. "Birlikte gelişin, inceleyin ve keşfedin! Eski travmalar, utançlar, küçük düşmeler üzerinde düşünün. Birlikte iyileşin!" dedi, bir yandan vücudunu sallayarak. Müzik yeniden başladı. Gümbürdeyen müzikte enerjik bir şekilde dans ederken öğrencileri katılmaya zorluyordu. Mark kaçınılmaz olanı kabul ederek, söyleneni yapan ilk kişi oldu. Dans dersinin, ilerlemesini durduran uygulamalı ders olmasına izin veremezdi. Dr. Martha, daha şimdi ne kadar parlak bir öğrenci olduğunu tasdik etmişti. Başarı artık gerçekten kesindi.

Arthur, Simon'ın bahçe havuzuna düşmesinin şokunu atlatmış görünüyordu. Tabii nezlesi biraz artmıştı. Salınan Söğütler'in özel çamaşırhanesindeki elbise kurutucusu çalışmadığından, Sophie, bebeğin ıslak giysilerini sıcak mermer döşemelerde kurutmak zorunda kalmıştı ki, bu da Sophie'ye göre, bebeğin sıkıntısını arttırmıştı. Simon üzgündü, ancak Sophie'nin beklediği kadar değil. Doğrusu, Arthur'un yüzebildiğini sandığını ima edecek kadar ileri gitmişti. Bebekler hakkındaki görüşleri ahmakçasına yanlıştı. Görünüşe göre, Simon kurbağa yavrusunun yaşam döngüsünü Arthur'a açıklarken kaza meydana gelmişti.

Sophie bu olayın olumlu bir sonucu olduğuna kendini inandırmaya çalıştı, çünkü neticede Helen'in kesinlikle haklı olduğuna ve ayrıca Dower House'dan ayrılma niyetini kesinleştirmeye karar vermişti. Ve şimdi yeni bir karar daha almıştı; Simon Sharp'ı daha az görecekti. Shirley gibi Simon da, ihtiyacı olduğunda ona çok destek olmuştu, fakat artık Sophie gücünü

toplayıp, kendi kendine yetmeliydi. Özellikle de Mark'ın Kocalar Okulu'ndan ayrılmasına birkaç gün kalmışken.

İstasyonda onları trene bindirirken, korkudan yüzü solmuş Sophie'yle hâlâ hıçkıran Arthur, Simon'a bu ziyaretin tam bir başarıyla sonuçlanmadığını göstermişti.

Planlamış olduğu her şeyin ters gitmesi rahatsız edeci, alışık olmadığı bir histi. Simon, Salınan Söğütler'in ileri teknoloji harikalarını göstererek Sophie'yi heyecanlandırmayı, havuzuyla etkilemeyi, banyoların büyüklüğü ve lüksüyle şaşırtmayı hayal etmişti. Ve en sonunda mükemmel bahçesinde ona evlenme teklif etmeyi planlamıştı.

Fakat olmamıştı. Kabahat tamamen o geri zekâlı çocuktaydı. Arthur'un gelmesini istememekte ne kadar haklı olduğunu düşündü. Aptal oğlan havuza düşmüştü, Sophie aşırı bir sinir kriziyle tepki verdikten sonra istasyona gitmek üzere bir taksi çağırmıştı. Simon'ın istasyona arabayla bırakma teklifi, ona yaklaştığı anda önlenemez çığlıklar atan Arthur yüzünden imkânsız hale gelmişti. Sophie'nin taksiyle –ve muhteşem araba koltuğuyla– gidişinden birkaç dakika sonra başka bir araba çıkagelmişti.

Bu arabanın, Sophie'yle kendisi için ısmarlamış olduğu pahalı öğle yemeğini getiren pahalı restoranın servis aracı olduğunu anlayana kadar bir parça umutlanmıştı. Yer mantarlı güvercin ve keçi sütü peynirli dondurma paketlerini üzüntüyle açarken bunların, onu istediği sonuca yaklaştırmadığını düşündü.

Simon hiçbir şeyi kaybetmeyi sevmezdi, üstelik bu özellikle kötüydü. Sadece Wintergreen'lerin danslı partisi yüzünden değil ama Shirley'nin söylediğine göre boşa zaman harcayan mağlup Mark da birkaç gün içinde Kocalar Okulu'ndan mezun oluyordu. Toplum içinde, serbest olacaktı.

Bu sorunun üstesinden nasıl geleceğini düşündü. Eğer o güne dek Sophie'yle birlikte evlilik kararı alamazlarsa, Mark'ın ona ulaşabileceği her yerden kesinlikle uzaklaştırılmalıydı. Özellikle Arthur varken bu hiç kolay olmayacaktı. Üstelik şayet Mark karısını görmeye Simon'ın düşündüğü kadar kararlıysa, o ikisini elbette sonsuza kadar ayrı tutamazdı. Sadece gözü dönmüş biri ilişkisini kurtarmak için on beş günlük evlilik terapisine katılabilirdi.

Simon bahçede volta atıyordu. Tabii ki, şu anda Mark hâlâ Kocalar Okulu'ndaydı. Peki, orada bir fırsat olamaz mıydı? Mark'ın ilerlemesini önleyemez miydi? Çalışmalarını sabote edemez miydi? Okulda her ne başardıysa bozamaz mıydı? Oradan kovdurup karısının gözünden düşürmek!

Bu dâhiyane fikirle heyecanlandı. İşte tipik Sharp. Ama aynı zamanda bu kadar gecikmesinden dolayı kendine kızdı. Bunu bir hafta önce düşünmeliydi. Fakat az da olsa hâlâ vakit vardı, birkaç gün daha. Okulun kurallarını öğrenmeye ve Mark'ın nerede zorlanıp başarısızlığa uğradığını saptamaya yeterdi. Shirley'de okulun adresi vardı, çünkü Mark'dan Sophie'ye gelen yığınla mektup onda duruyordu. Tanrı'ya şükür mektupları kızından saklamasını söylemişti.

Tüm bunlar sonucunda, bu olayı halledebilecek tanıdığı güvenilir birini, geçmişte mesleki casusluk vakalarında birçok defa işine yaramış birini bu işe dahil etmeye karar verdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

23. BÖLÜM

Koridordaki şahıs elinde bir çantayla Mark'ın odasına doğru ilerliyordu. Her zamanki gibi gecenin bu saatinde etrafta sessizlik hâkimdi; akşam yemeği ve onu takip eden Etkileşim Saati bitmiş, öğrenciler odalarına çekilmişlerdi.

Şahıs aceleci ve kararlı adımlarla Mark'ın kapısının önüne kadar yürüyüp orda durdu. Kapı tam kapalı değildi. Şahıs ihtiyatla içeri baktı, Mark'ın yatakta yattığını görünce hızla geri çekildi. Uygun zamanı beklemek üzere koridordaki gölgelerin içine karıştı.

Mark odasında bitkin yatıyordu. Bugünkü dersler İletişim'e ayrılmıştı. Büyük Salon'a girdiklerinde üstünde mumlar olan pembe örtülü bir masayla karşılaşmışlardı.

"Bu bir restoran masası değil," demişti Dr. Martha. "Veya öyle, ama önemli olan bunu bir İletişim Geliştirme Aracı olarak görmeyi öğrenmeniz.

"Bir ne?" diye tekrarlamıştı Andy.

"Karınızla hoş bir ortamda konuşma fırsatı," diye sabırla açıkladı Dr. Martha.

Andy'nin rengi atmıştı.

"Birinci Lig takımlarından başka," dedi doktor ona döne-

rek, "hiçbir konuda konuşma kabiliyetin olmadığını düşünebilirsin ama ben, senin kendini ve tabii ki karını şaşırtman için yardım edeceğim."

Andy'nin yüzü daha da beyazlaştı.

Ders, başarılı sohbet açışlarında kullanılması gereken stratejilerle başladı. Dr. Martha bunlara Neşeli Üçlü diyordu. "Harika görünüyorsun," "Zayıflamış gibisin, kilo mu verdin?" ve "Yeni saçına bayıldım!"

"Bunlardan birine olumlu tepki vermeyecek bir kadın yoktur," diye onlara güven verdi. "Bu üçünü iyice öğrenin ve sakın birbirine karıştırmayın. Yeni kilona bayıldım." ya da "Saçların zayıflamış!" derseniz, puan kazanmanız olasılık dışıdır.

Dr. Martha daha sonra, kabaca Dinlememe olarak açıkladığı Sözlü Akılda Tutma Yetersizliği sorununu ele almıştı. Sınıfın her üyesi yüksek sesle bir alışveriş listesi okumalı ve yanındaki kişiden tekrarlamasını istemeliydi. Aynı egzersiz önemli tarihler için de yapıldı.

Ondan sonra, Dr. Martha'nın Ölümcül Sessizlik dediği terapiye sıra gelmişti. Sınıfın her üyesi sırayla futbol ve iş dışında, istediği herhangi bir konuda konuşmaya başlamalı ve konuşması süresince üç saniyeden fazla suskun kalmamalıydı, yoksa irkiltici bir sinyal çalacaktı. Dr. Martha bu egzersizin, üç kelimeden uzun cümle kurmaya alışmaları için tasarlandığını anlatmıştı. Bir sonraki Sohbeti Sürdür ve Geliştir adında bir egzersizdi. Konu bir öğrenciden diğerine, düşünce zincirini devam ettirmek koşuluyla geçiyordu. Mark bir anda kendisini, Rupert'den geçen Sezar'ın Mısır Seferleri konusunu sürdürürken bulmuştu. Mark epey zorlanmıştı, ama elbette Andy'nin, Jeremy'den ona geçen Yves St. Laurent'in hayatını devam ettirmeye zorlandığı kadar değil.

Günün son dersi Dedikodu Becerisi'ydi. Mark'a, sınıfın geri kalanıyla birlikte *Heat* dergisinin bir sayısı verilmişti. Bunu

detaylı bir şekilde incelemeleri ve onar dakikalık sohbetler halinde dergideki en az bir konudan bahsetmeleri istenmişti.

Mark yatağında uzanırken, kolunu yere sarkıtıp yerdeki dergiyi eliyle yokladı. Boş zamandan istifade etmek istiyordu ancak yorgundu, parlak resimler gözlerini ağrıtıyordu. En fazla göz önünde bulunan ünlülerin kimler olduğunu öğrenmeye çalışmak da öyle... Yine de, Dr. Martha'nın dergiyi okumalarını istemekte haklı olduğunu biliyordu. Şöhretler dünyası hakkındaki ilgisizliği ve bilgisizliğinin, ünlülerin önemsiz, ıvır zıvır işlerinden hoşlanan Sophie'yi sinir ettiğinin farkındaydı.

"Jennifer Lopez'in Lakeland'de bir otel satın almayı düşündüğünü biliyor muydun?" diye Mark mırıldandı. "Görünüşe bakılırsa Scarlett Johansson yılanlardan nefret ediyor."

Arkasına dayanıp gözlerini kapattı. "Bu yıl tatile nereye gitmek istersin?" diye sordu, boşluğa. 'Restoranlarda Eşinizle Güzel Konuşma' becerisi aklına gelmişti. Ben Toscana'yı düşündüm. Biliyorum, doksanlarda Blairs ailesi ve bazı ünlüler sayesinde biraz fazla popüler olmuştu, ama şimdilerde eski günlerine dönüyor, üstelik şarabı kesinlikle enfes."

"Yeni saçına bayıldım!", "Kilo mu verdin?" Kahretsin. Neşeli Üçlünün üçüncüsü neydi?

Of, lanet olası. Dinlendirici güzel bir banyo yapacaktı. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü.

O gider gitmez, şahıs gizlice içeri süzüldü, çantasındakileri çıkarıp masanın üstüne yerleştirdi. Tam odadan çıkmak üzereyken durdu, anlaşılan aklına başka bir fikir gelmişti. Geri dönüp etiketinde 'Canterbury Başpiskoposu Tarafından Kutsanmış Evlilik Suyu' yazan plastik şişeyi aldı. Kapağını açıp pencerenin yanına gitti; mücadeleyle geçen birkaç gergin saniyeden sonra camı açtı ve şişenin içindekini gecenin karanlığına boşalttı. Sonra dönüp kendi getirdiği maddeyi eline aldı. Bir dakika sonra işini bitirmiş olarak odadan ayrıldı.

Bu esnada Mark banyodaydı. Son günlerde mümkün olduğu kadar sık banyo yapmayı alışkanlık haline getirmişti; bir dergide sıcak banyonun depresyona iyi geldiğini okuduğundan beri böyleydi. Bu tespitin doğru olduğunu görmüştü. Kaynar su dolu bir küvet, insanı gerçekten her türlü sıkıntıdan uzaklaştırıyordu. Belki de aşırı ıstırabın bir sonucuydu bu.

Üstelik okulun banyoları şaşırtıcı şekilde keyifli ve canlı yerlerdi. Kuşkusuz oldukça yaşlıydılar, duvarları rutubetten dökülmüştü. Ama yüksek tavanlıydılar ve Edward döneminin yüksek özellikli temizlik donatımından izler taşıyorlardı: kare şeklinde çok geniş lavabolar, bakır kaplama boru tesisatı, pençe-ayak küveti. Kesinlikle heyecan verici ihtişamları vardı.

İlk girişte daima dondurucu soğuk olurdu, fakat küvet dolmaya başlayınca banyo hemen ısınıveriyordu. Sıcak su sonsuz gibiydi, kocaman musluklardan geniş küvete istendiği anda fışkırıyordu. Odayı kaplayan buhar Mark'a sauna hissini veriyor, gevşemesini sağlıyordu.

Bu gece sıcak suyun içinde yatarken Mark'ın aklına gün içinde gördükleri dersler geldi. En çok kafasına takılan sanat terapisiydi. Öğrencilerden en çok özledikleri imajı çizmeleri istenmişti. Mark, resim konusunda başarısız olduğundan, zorlanarak çöpten bir evin içinde çöpten bir adam, çöpten bir kadın ve çöpten bir çocuk çizmişti. Dr. Martha uzun süre resme bakarak düşünmüştü.

"Bu gerçekten çok anlamlı ver her şeyi açığa vuruyor," demişti en sonunda. "Bu resimle karın ve çocuğunla birlikte kendi evine geri dönmek istediğini anlatıyorsun."

Ellerini suda hızla oynatmaya başladı, suyun sesi ve hareketleri ruh halinin karmaşıklığını yansıtıyordu. Sophie'yle Arthur'u tekrar görmeyi çok arzuluyordu. Onları çok özlemişti. Onlardan ayrı geçen şu birkaç hafta bitmek bilmemişti. Tanrı'ya şükür ki, mezun olmasına, hem de takdirle, sadece birkaç

gün vardı ve Dr. Martha'nın gizemli arabuluculuğu karısıyla arasını düzeltecekti. Bunun nasıl gerçekleşeceğini hâlâ tam olarak saptayamamıştı ama Dr. Martha'nın önerisini dinlemekten başka seçeneği yoktu; kursu tamamlamak için kendi yeteneğine, sonrasında da doktorun yeteneğine güven.

Banyodan çıktı. Romalı bir senatör gibi havlulara sarınmış, kolları ve bacakları kıpkırmızı, sıcak banyonun verdiği hafif sersemsi mutlulukla kapıyı açıp koridora baktı

Koridorun sonunda bir hareketlilik dikkatini çekti. Aslında odasının civarında. Evet, orada birileri yürüyor gibiydi. Briggs'le Dr. Martha'ya benziyorlardı.

Tuhaf. Gecenin bu saatinde onun odasının etrafında ne yapıyorlardı? Dr. Martha gündüzleri onlara yeteri kadar düşünecekleri şey veriyordu, kendini zahmete sokarak, akşamları da program dışı ekstra öğretim mi verecekti? Hem neden Briggs'i yanında getirmişti?

Onlara yaklaştığında Dr. Martha'nın yüzünde her zamanki sevecenliğinden çok uzak bir ifade olduğunu gördü. Son derece üzgün görünüyordu. Tuhaftı; bir elinde Mark'ın ilk gece satın alıp da hâlâ açmadığı Canterbury Başpiskoposu'nun kutsadığı Evlilik Suyu'nu tutuyordu. Fiyatı, basit su şişesini bir çeşit hatıra eşyasına dönüştürmüştü.

"Sorun nedir?" diye sordu Mark.

Dr. Martha şişeyi havaya kaldırıp başını salladı. "Ah, Mark. Neden bana bu tür sorunların olduğunu söylemedin? Hiç bilmiyordum. Sophie de Yazılı Evlilik Değerlendirmesi'nde hiç söz etmemiş. "

"Ne tür sorunlar?" Basit bir şişe suya beş sterlin bayılacak kadar enayi olması mı?

Dr. Martha'nın bakışlarından ıstırap içinde olduğu açıkça anlaşılıyordu, gözleri yaşarmıştı. "Mark, sen benim yıldız öğrencimdin. Niçin her şeyi berbat ettin?"

"Anlamıyorum," dedi Mark. Epey gerildi, belli ki ciddi bir şey dönmekteydi. "Neyi berbat ettim?"

"Her şeyi!" dedi Dr. Martha, dramatik bir sesle. "Ah, Mark. Nasıl yapabildin?"

"Neyi? *Neyi* nasıl yapabildim?"

Dr. Martha üzüntüyle başını salladı.

"Kapımın altından atılan bir notla uyarıldım. Notta senin odanda yasak maddelerin bulunduğu yazıyordu. Briggs'i yanıma alıp buraya geldim ve bunu buldum..." diyerek şişeyi salladı, "yaklaşık *yarım litre votka*."

"*Votka*!" diye haykırdı Mark. Evlilik Suyu'nun beklediğinden daha pahalı olmasına şaşmamak gerekirdi. Canterbury Başpiskoposu'nun kutsal evlilik düşüncelerini merak etti. "Ama anlamıyorum, okulda alkol yasak."

"Kesinlikle!" diye feryat etti doktor. "Sen okulun en önemli kurallarından birini çiğnedin."

"Ama siz sattınız. Yemekhanenizde."

"Mark, neden anlamamazlıktan geliyorsun?" diye azarladı doktor. "Su alkolle değiştirilmiş."

Mark gözlerini kısmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sıcak banyodan sonra kafası asla zehir gibi çalışmazdı. "Değiştirilmiş! Ama neden? Peki, siz uyarıldığınızı söylediniz, sizi kim uyardı?"

"Not isimsizdi."

"İsimsiz?" Bu kötü bir rüya gibiydi. Bir açıklaması olmalıydı.

"Ama ben suyu değiştirmedim," diye itiraz etti. "Odamda asla alkol bulundurmadım. Hatta tıraş losyonum bile yok. Birisi buraya koymuş olmalı. Az önce. Ben banyodayken."

Dr. Martha üzüntüyle başını salladı. "Korkarım, bu açıklama işe yaramayacak Mark. Suçüstü yakalandın, işte."

Mark dehşet içinde ona baktı. Doktorun kendisine inanması mümkün müydü?

"Biliyorsun, elbette alkol içerken veya bulundururken yakalan bir öğrenci derhal okuldan atılır."

"Ama Dr. Martha ben değildim." Mark bir felaketle karşı karşıya olduğunu görüyordu. Girmek için o kadar yalvardığı okuldan atılması Sophie'nin şüphelerini doğrulayacaktı. Boşanacaklar, karısı ve Arthur'u bir daha asla göremeyecekti...

"Bunları kuralları çiğnemeden önce düşünmeliydin," oldu Dr. Martha'nın üzücü cevabı. "Okul kuralları okul kurallarıdır. Hiçbir koşulda ayrım yapamam. Her ne kadar yapmak istesem de." Sırtını döndü ve ayaklarını sürerek ona eşlik eden Briggs'le birlikte uzun koridorda yürümeye başladı.

"Lütfen! Dr. Martha..." diye Mark haykırdı arkasından. "Bunu bana yapamazsınız!"

Ne var ki, arkasına bakmadan yürümeye devam eden Dr. Martha'nın yapabileceği anlaşılıyordu. Ve yapacaktı. Hiç merhamet etmeyecekti. Okuldan gitmesi isteniyordu. Kabul edilip kaydolmak için o kadar uğraştıktan ve kesin bir başarı gösterdikten sonra, şimdi Kocalar Okulu'ndan kovulmuştu. Ama bu nasıl olmuştu? Votkayı kim koymuştu?

* * *

Salınan Söğütler'i ziyaretinin ertesi günü, Sophie Arthur'la ve nezlesiyle o kadar meşguldü ki, Shirley'e baba evinden ayrılma kararını söyleme fırsatı bulamamıştı. Fakat bir sonraki gün, Pazartesi sabahı mükemmel bir fırsat yakalamıştı. Arthur iyileşmiş gibiydi ayrıca Sophie'nin işe gitmesi gerektiğinden annesinin abartılı tepkisi kısa kesilebilirdi. Giyindi, Arthur'u hazırladıktan sonra onu kucaklayarak aşağı indi. Annesi hoşlanmayacaktı ama şüphesiz, böylesi herkes için en iyisiydi.

"Merhaba, canım," diye gülümsedi Shirley, "veya canlarım demeliyim." Arthur'un yanağına kocaman bir öpücük kondurup olabildiğince normal görünmeye gayret etti. Oysa normal

hissetmiyordu. Sophie'nin Salınan Söğütler'i ziyaret hikâyesi kanını dondurmuştu. Simon'ın yorumu birkaç saat sonra telefonla gelmişti; bankacı öfkeden gözü dönmüş haldeydi. Shirley kendisine yönelttiği şikâyetleri ve suçlamaları dinlerken buna neden katlandığını düşündü. Şükür, Simon'la ilişkisini şu ana kadar James'den saklayabilmişti. Simon'ın, karısıyla nasıl konuştuğunu duysa bir yerine felç inerdi. Ama kendini aile ağacına o kadar kaptırmıştı ki, şu anda yaşayan gerçek ailesinin ne yaptığının farkında bile değildi. Şimdi evde yoktu, Soyağacı Hafta Sonu Semineri'ne gitmişti.

Shirley, Arthur'un gitmesini engelleyemediği için maruz kaldığı küçümseyici, kendini beğenmiş azarlamaları dinlerken, Simon Sharp'ın damadı olmasını gerçekten isteyip istemediğini düşündü. Mark tembeldi, kabaydı, fakat en azından terbiyesiz, küstah değildi. Ayrıca Simon gibi ona karşı zor kullanmıyordu.

Şimdi, Shirley'nin midesi, Simon Sharp düşüncesiyle altüst oldu. Adam uykularını bölüyor, iştahını kesiyordu. Onunla böylesi yakın bir ilişkiye girdiği için pişman olmaya başlamıştı ancak artık çok geçti.

Uygulamak için Shirley'den zorbalıkla yardım istediği şu en son planına bakın; Sophie'yi, Kocalar Okulu çıkışında Mark'ın ulaşamayacağı bir yere götürmek. Shirley'e bu aceleci bir davranış gibi geldi çünkü hesaplarına göre Mark'ın çıkmasına daha birkaç gün vardı. "Güven bana," dedi Simon. "Hangimizin matematiğinin daha iyi olduğunu, sanırım ikimiz de biliyoruz."

Sophie, annesinin kesinlikle normal görünmediğini düşündü. Pencerenin yanında, sabah güneşi yüzüne vururken üzgün, bitkin ve bunalmış görünüyordu. Zayıflamıştı. Saçından kıyafetine kadar her şeyine yansıyan her zamanki yaşam dolu, canlı duruşundan eser yoktu; bu sabah saçları özensizdi ve yeleğinin içine giydiği beyaz tişörtü ütüsüzdü. Sophie onu yıpratan bir şey olduğunu düşündü ve bunun ne olduğunu anında buldu, kendisi ve Arthur'la uğraşmanın verdiği gerginlik, özellikle sonuncusu.

Sophie, kendisinin de yıpranmış göründüğünü biliyordu. Genelde sabahları, Arthur'u hazırlayıp alelacele trene koşturduğundan, giyinirken vücudunu ya da yüzünü dikkatli biçimde inceleme fırsatı bulamazdı. Fakat bugün pantolonunun belinin, kalçasına kadar kayması dikkatini çekmişti, demek geçen hafta çok kilo vermişti. Yüzünün pembeliğini kaybetmiş olması belki daha az şaşırtıcıydı; yıkılan bir yuvanın ardındaki mutsuzluk işaretiydi bu. Fakat mor gözaltları, ağız kenarından mutsuzca aşağı sarkmış çizgileri ve bunlara yeni eklenen kilo kaybıyla bu kadar bitkin, bu kadar tükenmiş görünmesi canını çok sıkmıştı. Diğer taraftan saçını kestirmek için zamanı ve fırsatı olmadığı gerçeği artık işe yaramazdı; şu anda saçlarını geriye itip atkuyruğu yapma aşamasındaydı. Yirmi bir yaşında veya Kate Moss olsaydı, bu model idare ederdi ama otuz yedi yaşında ve Sophie Brown olunca özensiz ve pejmürde bir görünüm veriyordu; özellikle dip boyası gelmişken.

Tükenmiş, güçsüz görünüyor ve böyle hissediyordu. Boşanmak, hayatın idaresini eline almak, demekti; ne var ki Sophie için duygusal, fiziksel ve finansal en büyük tükeniş olmuştu. Şükürler olsun ki, ailesinin evinden ayrılmaya gücü vardı. Elinde kalan azıcık parasıyla şimdi hayatını yeniden kurmak zorundaydı.

Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Yapmak üzere olduğu ayrılık konuşmasının, tamamıyla kontrolü altında olduğunu hissetti.

O anda, odanın ortasında duran şık, yeni valizi görünce şaşırdı. "Bir yere gideceğini bilmiyordum."

"*Ben* mi bir yere gidiyorum?" Shirley şaşkınca gülümsedi. "Ne demek istiyorsun, tatlım"

Sophie valizi işaret etti. "Şunu."

"Tatlım, o valiz benim değil. *Senin*."

"*Benim mi*? Daha önce bunu hiç görmedim."

"Çünkü bunu sana yeni aldım. Bir hediye. Umarım böyle dememe alınmazsın ama seninki biraz şey, yani, paralanmıştı."

"Oh." Sophie memnun olmuş görünmeye çalıştı. Fakat şaşırmıştı. Sahip olduğu her şey paralanmıştı. Acaba, başka her şeyden daha çok yeni bir valize ihtiyacı olduğunu annesine ne düşündürmüştü?

"Hem bak senin için hazırladım da," dedi Shirley.

"*Hazırladın* mı?" Sophie kaşlarını çattı. Daha sonra o da gülümsedi. "Ah, *anladım*."

Sophie çok rahatladı. Annesinin duygularını incitip, Dower House'dan ayrılmak istediği için özür dilemek zorunda kalmayacaktı. Shirley kendisiyle tam olarak aynı şekilde düşünüyor olmalıydı. Kızının bağımsızlığını yeniden kazanması gerektiğini o da anlamıştı demek. İşi kolaylaştırmak, tatlılıkla halletmek için yeni valiz oyununa başvurmuştu. Sophie gösterilen nezaketi hayranlıkla karşıladı. Böylesi bir incelik, annesi için bir ilkti.

"Evet, kesinlikle haklısın anne." dedi Sophie, gülerek Arthur'u kucaklarken. "Londra'ya geri dönmek zorundayım. Yani, boşanma resmen sonuçlanana kadar kalacak bir yer bulmam gerek ve tabii Arthur için kolaylıkla başka bir kreş bulabilirim ve... Sorun nedir, anne?"

Shirley'nin muntazam boyanmış dudaklarından dehşetli bir "O" sesi çıktı. "*Londra'ya*... Geri dönmek?" Oh, hayır. Plan bu değildi. Simon'ın fikri katiyen bu değildi. Shirley paniğe kapıldı. Simon'ın iğneleyici kınamalarına, bir kez daha katlanabileceğini düşünmüyordu.

Şayet annesinin fikri de kendisininki gibiyse niçin böyle şok olmuş görünüyordu? Sophie başıyla valizi işaret etti. "Bunu bana, Londra'ya götürmem için almadın mı?"

Shirley başını o kadar sert salladı ki, boynu kırılabilirdi. "Londra için değil," dedi dili dolanarak. "Paris için."

"Paris?!" Yeni başlangıçlar olması mümkündü, ancak Paris'te kimseyi tanımıyordu ve ayrıca Fransızcası çok kötüydü. Annesi ne düşünüyordu? Önceden kararlaştırılmış bir işaret olduğu anlaşılan Shirley'nin ön kapıya hafifçe vuruşunu, kapının diğer tarafındaki Simon'dan gelen sert vuruş takip etti.

Bankacının içeri girdiğini gören Sophie'nin soluğu kesildi. Bu pazartesi sabahı, o olmadan da işler yeterince karmaşıktı. Burada ne yapıyordu? Neden bu kadar mutlu görünüyordu? Gözleri, Sophie'nin tam olarak tanımlayamadığı bir duyguyla parlıyordu. Kararlılıkla belki azimle.

Simon uzun boylu olmasına rağmen, Sophie'ye, özellikle iri bir insan gibi gelmemişti hiç. Fakat şimdi her zamankinden daha uzun duruyordu, omuzları paltosunun içinde sıkışmış gibiydi. Daima kendine hâkim ve kontrollüydü ama şu anda, orada dururken kendine güveni gerçekten sonsuz görünüyordu. Bu sabah Simon'da Sophie'nin kendini daha yorgun hissetmesine neden olan çok güçlü bir şey vardı.

İçeri girer girmez Arthur'a yöneldi, bebeğin çenesini okşadı. Uzun, esmer ve korkutucu şekille karşılaşan Arthur, muhtemelen soğuk havuza düşüşünü anımsadığından, annesine asılıp burnunu çekerek, bağıra bağıra ağlamaya başladı.

"Simon!" Sophie şaşkınlık içinde haykırdı. "Burada ..."

"Ne yapıyorum?" diye tamamladı. En cazip sesiyle, en davetkâr ifadesini takındı. "Seni, Paris'e küçük bir sürpriz geziye ikna etmeyi umuyorum!" Cebinden iki bilet çıkardı, "Elbette birinci sınıf. Şampanya ve üç çeşit kahvaltı veriyorlar."

"Paris?" Sophie, şampanyanın arzuladığı son şey olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Bir valizine, bir annesine baktı. "Yani, valizin sebebi bu. Peki, sen bunu nereden biliyordun, anne?"

Shirley çok istekli gülümsemeye gayret ettiyse de, fazla başarılı olamadı. Bu işe nasıl karıştığını önceden kararlaştırdıkları gibi açıklayacaktı; hatırlamaya çalıştı ama sinirleri yıpranmış, kafası karışmıştı, çok yorgundu. Sophie'nin zor bir şey sormayacağını ümit ediyordu.

Durumu tahmin eden Simon, Shirley'nin yardımına koştu. "Annene bu sırrı vermek zorundaydım," dedi yumuşak bir sesle. "Seni alıp hemen götürebilmem için birisinin önceden her şeyi hazırlaması gerekiyordu."

Arthur öksürdü. Sophie onu rahatlattı, akan burnunu sildi. Şimdi hafifçe inliyordu.

Simon öfkeyle bebeğe baktı. Resmen numara yapıyordu, en önemli anlarda annesinin dikkatini kendisine çekiyordu. Simon kimsenin onu amacından saptırmasına izin vermeyecekti. Sophie'yle birlikte yurtdışına çıkması gerekiyordu, yeni serbest bırakılmış kocasıyla görüşme riskini göze alamazdı. Ayrıca Mark'ı serbest bıraktıran durumla ilgili şüphe çekmek istemiyordu. Bu yüzden bir süreliğine gitmeleri şarttı. Telefonu o sabah erken bir saatte çalmıştı; Simon'a, Mark'ı mahvetmesi için tuttuğu ajanın, işini talimattaki gibi yaptığı bildirilmişti. Bu çok memnun edici bir gelişme olmasına karşın işin sadece yarısıydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Sophie, Paris seyahatine henüz ikna olmamıştı.

"Düşündüm de," dedi Simon gülümseyerek, "belki, bugün o sıkıcı işe gitmektense Paris'te olmayı tercih edersin. Merak etme," dedi bir elini kaldırıp. "Patronunla biraz önce konuştum, her şeyi ayarladım."

"*Lisa*'yla mı konuştun?" Kocası olmayan bir adam dünyanın en meraklı, en dedikoducu, en huysuz kadınını aramış ve Sophie'yi dünyanın en romantik şehrine sürpriz bir geziye götürmek için izin istemişti. Lisa, Sophie'nin evliliği hakkındaki bu gelişme üzerine, anında dedikoduya başlamış olmalıydı.

"Evet, neyse ki sabah erken ofisteydi. Çok çalışkan bir kadın," dedi Simon takdirle.

Lisa'nın, ofise daima herkesten önce gelmesinin sebebi vardı; her sabah, iş arkadaşları hakkında bilgi toplayıp her işe burnunu sokabilmek için onların masalarını karıştırıyordu. Tabii, Sophie bunu Simon'a açıklamadı.

"Çok yardımsever ve yumuşak başlı olduğunu söylemeliyim," dedi Simon beğeniyle. "Konuyla çok ilgilendi."

"Eminim ilgilenmiştir," diye mırıldandı Sophie, huysuzlanan Arthur'u sakinleştirmeye uğraşırken.

Simon küçük, sivri dişlerini göstererek güldü. "Evet, hadi. Ne diyorsun?"

"Hadi, hayatım," diye sıkıştırdı Shirley. "Valizini hazırladım. Çok güzel şeylerle dolu olduğunu göreceksin. Hepsi yeni. Hoş bir sürprizi hak ediyorsun."

Oğluna sıkıca sarıldı. "Emin değilim. Arthur'u bırakmak istemiyorum. Kötü bir nezlesi var. Kesinlikle daha da kötüleşti." dedi ve zorlanarak ekledi, "Senin havuzuna düştüğünden beri."

Bu kez, Simon öfkesini yüzüne yansıtmamak için zorlandı. Şu lanet olası velet her şeyi mahvediyordu. Buna izin verilemezdi. Sophie, Paris'e gelmek zorundaydı ve sebep sadece Mark'ın okuldan atılmasıyla ilgili çıkabilecek problemler değildi. Wintergreen partisi hızla yaklaşıyordu, Sophie'yi mutlaka yanında götürmeliydi. Evlilik sözü almış olarak Paris'ten dönmeliydi yoksa her şey boşa gitmiş olacaktı. En sert bakışıyla Shirley'i nişan aldı, kendisinden korktuğunu memnuniyetle seziyordu. "Bu işi hallet," diye emrediyordu Simon'ın bakışı.

"Endişelenme, iyi olacak," dedi hemen Shirley, kızını rahatlatmaya çalışarak. "Çocuklar her zaman nezle olur. Böyle harika bir geziye gitmeye engel değil bu."

Sophie kararsız görünüyordu. Paris'e bayılıyordu ama şimdi oraya Simon'la gitmek istiyor muydu? Öte yandan Simon'la

konuşan Lisa'yla karşılaşmak istiyor muydu? Ofis dedikoduyla çalkalanıyor olacaktı; şayet giderse Mark'dan ayrılmış olduğu gerçeğine Simon'dan da ayrıldığı eklenecekti. Bu dayanılmaz bir durumdu.

Simon'ın beklenti dolu bakışları altında kendini güçsüz hissederken annesine çaresizlik içinde baktı. "Gidebileceğimi sanmıyorum..." dedi tereddütle.

"Hadi, tatlım," diye yalvardı Shirley. "Söz veriyorum, Arthur benimle çok iyi olacak. Sana kâfi derecede uzun zaman baktım, bebeklerle ilgilenmeyi biliyorum!" Sesinin neşeli çıkmasına uğraşıyordu. "Unutma ki, tatlım, bugün işe gittiğinde Arthur'un burada kalacak olması seni meraklandırmıyor. Paris de o kadar uzak değil."

"Doğru, Shirley," diyerek Simon memnuniyetini gösterdi. Kadından duyduğu belki de ilk zekice laftı bu.

Doğruydu, Sophie daha fazla karşı koyamayacağını hissetti. Belli ki, annesi gitmesini çok istiyordu, ona bu kadar destek olduktan sonra bu son isteğini yerine getiremez miydi?

Koridorda duran Simon'a ürkekçe baktı. Hem kendisine hem annesine hükmeden bu adama karşı çaresizlik ve kızgınlık içindeydi. Ama bu yolculuk, en azından içinden geçenleri Simon'a söylemek için mükemmel bir fırsat olacaktı. Çabalarından dolayı müteşekkir olduğunu fakat artık onun yardımı olmadan da idare edebileceğini söyleyecekti. Bundan böyle onu daha az görmek istiyordu. Çok daha az.

24. BÖLÜM

Her tarafı ışıl ışıl altın yaldızlı aynalarla kaplı otel kesinlikle etkileyiciydi. Lobi vitrininde satışa sunulan gerdanlıklar bir hükümdar eşinin arzu edebileceği kadar iri ve parlaktı. Sophie, Simon'ın hediyelerini geri çevirememişti; menekşe rengi leylek desenli terlikle, devekuşu derisi mavi pasaport kılıfını çok istemesinden ziyade Simon'ın gönlünü yapmak için kabul etmişti. Dairenin özel asansörüyle yukarı çıktılar. Sophie asansörleri Simon'ın vazgeçilmez bir parçası gibi görmeye başlıyordu.

Tüm bu şaşaaya rağmen, Sophie mutsuzdu. Arthur aklından hiç çıkmıyordu. Ondan zorla koparılmıştı.

Şu anda içinde bulundukları daire rahatlıkla küçük bir uçağı barındırabilirdi; pembe çiçek motifleri olmasa, halı bile adeta bir mısır tarlasıydı. Göz kamaştırıcı parlaklıktaki banyoya özel bir tasarımcının eli değdiği belliydi. Tuvaletin tam yanında ileri teknoloji bir telefon vardı; Sophie'ye göre bu biraz iğrenç bir birliktelikti. Banyo kapısının arkasındaki mini barın üstünde, sözde Paris Operası'nın tepesinde yaşayan arıların yaptığı balı satan minik bir alışveriş birimi vardı. Sophie çatının üstündekinden çok, altında yapılanı tatmak isteyeceğini düşündü.

Sophie, daireye girmelerinden birkaç saniye sonra büyük ekranlı televizyonun karşında geçip, çatık kaşla ekonomi kanalını seyretmeye başlayan Simon'a kaygıyla baktı. Tren yolculuğunun çoğunu telefonda konuşarak geçirmişti. Bu kaba bir davranıştı ama en azından sohbet zorunluluğundan kurtarmıştı. Anlayabildiği kadarıyla bankacı güç bir işin peşindeydi.

Sophie ona doğru bir adım attı. Belki, her ne kadar arkadaşlığına ve desteğine minnettarsa da, bundan böyle artık kendi ayakları üzerinde durabileceğini nazik bir şekilde belirtmenin zamanıydı.

Kapı zili çaldı. Deri ceketli garson gümüş kovada bir şişe şampanya ve ona eşlik eden vazo içinde pembe bir orkide getirmişti. Alkolü gören Sophie'nin keyfi yerine geldi.

Simon zevkle köpüklü bir şampanya kadehi uzattı. Kendisini galip hissediyor, adeta zaferini kutluyordu. Mükemmel bir şekilde Mark'ı önlemişti ve kendisinden şüphe edilemezdi. Daha da harikası, haftalardır üzerinde çalıştığı karmaşık bir yönetim devri nihayet zorlukların üstesinden gelmiş ve başarıya ulaşmıştı. Değerli zamanına mal olmuştu, büyüleyici Sophie'yle geçirmesi gereken zamandan çalmıştı ama bu kaçınılmazdı. Sophie'ye baktı. Yeterince memnun görünüyordu. Şimdi, planladığı diğer önemli devralmayı tamamlamanın zamanı gelmişti artık. Sophie'ninkini.

Simon, Sophie'nin boşalan bardağına keyifle baktı. Tekrar doldurdu. Besbelli iyi vakit geçiriyordu. Şüphe yok, bu cesaretlendirici bir davranıştı. Süitin yatak odasındaki çift kişilik yatak için hâlâ bir şey söylememiş olması, daha da cesaretlendiriciydi. Girişimlerini kabul edip kendini ona vermek istediğini bundan daha iyi ne kanıtlayabilirdi ki? Bu gece o gece olacaktı. Tüm bu yorucu, boşa zaman harcanan kur yapma işi seviye atlamak üzereydi. Ve açıkçası, hiç de zamanından önce değildi.

Bu arada, Sophie geniş pencerelerin önünde, Paris kışı üzerine çöken olağanüstü günbatımını seyrediyordu. Manzaranın güzelliği suçluluk duygusunu neredeyse dayanılmaz hale getirmişti. Aynı güneş, batarken son ışınlarını Arthur'un kreş duvarına yansıtacaktı. Simon'ın uzattığı yeniden doldurulmuş kadehi aldı. Bundan böyle kendi hayatını idare edebilecek kadar kendine güvendiğini duyunca Simon, elbette sevinecekti. Her hafta sonunu ona destek olarak geçirmek zorunda değildi.

"Simon," dedi Sophie gülümseyerek. "Bilmeni istediğim bir şey var, benimle senin hakkında."

"Benim de sana söylemek istediğim bir şey var," diye araya girdi Simon, niyetine karşılık veriyor olmasının heyecanıyla tedbiri elden bırakarak. "Sen mükemmel bir kadınsın, Sophie." Son derece tatmin ediciydi. Şartlar ve uygun zaman konusunda anlaşabilirlerdi ve Simon devralma işine geri dönebilirdi. "Harika, zeki ve sempatik bir insansın," diye ekledi. Muhteşem bir annesin, demeyi de düşünüyordu ama tekrar şu can sıkıcı Arthur meselesinin açılmasından korkmuştu.

Sophie şaşkınlıkla ona baktı, "Teşekkürler, Simon."

"Ve çok güzelsin..."

Sophie utanmaya başladı. Bu konuşma tam olarak nereye gidiyordu? Kendi planladığı yöne doğru gitmediğinden kuşkulandı.

Teras katı penceresinden dışarı baktı. Manzara harikuladeydi. Batı tarafında, güneş şimdi, alev bulutlarında kabarmanın bir reveransına batıyordu. Sarımsı kahverengi yoğun ışık çok aşağılarda, Tuileries Bahçeleri'nde yapraksız ağaçların gövdelerini tutuşturuyordu. Açık ve dondurucu bir gece olacağa benziyordu, ilk yıldız şimdiden seçilebiliyordu. Yoksa bir gezegen miydi? Sophie bilmiyordu ama bilmek isterdi. Mark'ın iyi olduğu bir konuydu bu. Astronomiye karşı küçük bir oğlanın hevesi vardı onda; her ne kadar Sophie'nin asla vazgeçeme-

diği gazetedeki burçları küçümseyişi yetişkin bir adamınki gibi olsa da. Hazin bir tebessümle dudaklarını sıktığını fark etti.

"Şu, yukarıdaki Venüs mü?" diye Simon'a sordu, ansızın. Kendi cazibesi dışında bir konudan konuşmalarının daha akıllıca olduğunu düşünüyordu ama talihsiz bir konu seçimi yaptığını derhal anladı.

"Aşk gezegeni," dedi şarkı söyler gibi Simon, kendinden geçmiş bir halde. "Öyle olduğuna eminim."

"Ya da Mars," diye sözünü kesti Sophie, aceleyle. "Savaş gezegeni."

Simon ona döndü. "Kış," dedi, "ne kadar zarif bir mevsim."

"Ya, öyle," diye kabul etti Sophie sinirle.

"İnsana," dedi Simon manalı bir bakış atarak, "her şeyin, yazın parlaklığı ve gösterişinden ibaret olmadığını hatırlatıyor."

"Sanırım, öyle,"

"Asla çok geç olmadığını hatırlatıyor."

"Evet," dedi Sophie sinirle. "Akşam yemeği tam olarak kaçta?"

"O kadar mutluyum ki sevgilim," diye soludu bankacı, aniden yakınlaşıp elini tutarak. "Salınan Söğütler'in mükemmel hanımı olacaksın."

Sophie'nin kafasının içi, sanki aniden gürültüyle dolmuştu. Ama bir an sonra her şey yerine oturdu. Helen'in Simon hakkındaki şüpheleri tamamen doğru çıkmıştı. Kendisinin bunu daha önce anlayamamış olması, muazzam bir kendini aldatma ve inatçı bir ahmaklık yüzündendi. Arkadaşlığın ötesindeydi, onu neşelendirme isteğinin ötesindeydi. Simon onunla evlenmek istiyordu. Salınan Söğütler'de yaşamasını istiyordu.

Dehşet içinde ellerini çekti.

"Salınan Söğütler'e dilediğini yapabilirsin," diye ekledi Simon, acele bir cömertlikle.

Sophie ne diyeceğini bilemedi. Salınan Söğütler hayatında gördüğü belki en çirkin, en ruhsuz evdi. O eve yapmak isteyeceği tek şey onu yıkmak olurdu. "Ben, belki..." dedi zorla.

"Pekâlâ, sanırım şu anki hali mükemmel." diye gülümsedi Simon, kendini beğenmişçesine.

Sophie içinde yükselen tiksintiyi engellemeye çalıştı. Salınan Söğütler mermer koridorları, sıkıcı asansörleriyle öyle iğrenç bir evdi ki uzun zamandır ilk kez Verona Yolu'ndaki evini sevgiyle hatırladı. Tozlu pencereleri, çizik duvarlarıyla kirli ve dağınıktı belki ama hiç değilse bir ruhu vardı; tablolarıyla, doğru dürüst kitaplarıyla, tabii müziğiyle de. Salınan Söğütler'de hiç müzik yoktu. O korkunç line-dans CD'leri dışında.

Ağzı açıldı ve kapandı. Can sıkıcı, dayanılmaz, berbat bir durumdu. Onunla evlenmek isteyeceğini nasıl düşünebiliyordu? Evliliği henüz bitmemişti bile. Bir çocuğu vardı. Simon Sharp deli miydi?

Sophie ancak şimdi, yatak odasının açık kapısından içeri baktı ve geniş, çift kişilik yatağı gördü, tek bir çift kişilik yatak. Süitte başka kapı yoktu, yani başka yatak odası da yoktu. Buna neden daha önce dikkat etmemişti?

Simon'ın gözleri onu takip ediyordu. Sophie'nin yüzüne yansıyan duygu silsilesini dikkatle izledi ve tamamen yanlış yorumladı. Gözlerindeki korkuyu heyecanlı bir bekleyiş olarak algıladı. Gülümseyişinde, artık zafer sarhoşluğu vardı. Yavaşça öne doğru eğildi ve onu öptü. Galibiyet coşkusu tüm bedenine yayıldı. Sonunda onu elde etmişti.

"Simon!"

Şaşkınlık içinde boğazındaki elleri fark etti. Fakat umduğu gibi kendisine doğru çekmiyordu, bu eller onu itiyordu.

"Simon! Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Sophie itmeye devam etti. "Kes şunu Tanrı aşkına, beni rahat bırak!"

Yardım ararcasına çılgınca etrafına bakındı. Gözüne buz

kovası ilişti. Bir eliyle itmeyi sürdürürken diğerini kovaya doğru uzattı, parmak uçlarıyla soğuk, kaygan kenarını yakaladı.

Başından aşağı buz gibi su dökülen Simon kötü bir çığlık attı. Bu ani şokun soğukluğunu iliklerine kadar hissetti. Eliyle gözlerindeki suyu temizlediğinde, dünyayı artık bulanık ve bir yana eğik görüyordu. Lanet olsun, lenslerinden biri düşmüştü.

Simon'ın solukları dışında oda sessizdi. Sophie giysisini düzeltti, kendini hem korkunç derecede budala gibi hem de suçlu hissediyordu, korkmuştu da. Simon niyetini şimdi açıklamıştı ama aslında başından beri belliydi. Kafası çok meşgul olduğundan fark edememişti; tabii kimsenin bu kadar kaba ve duygusuz olabileceğini de düşünmemişti.

"Bak," dedi, ıstırap içinde. "Üzgünüm. Bir yanlış anlama oldu."

Simon bulanık gören gözleriyle Sophie'ye baktı. Vücudu soğuktan daha çok panikten titriyordu. Bu devralma teklifine çok fazla şey yatırmıştı; zaman, para, beceri. Ve Wintergreen dans partisi yaklaşıyordu. Hızla. Bütün çabalarının boşa gitmesine izin veremezdi. Bütün geleceği bunun başarısına bağlıydı.

Su damlayan kollarını yalvararak Sophie'ye doğru uzattığı sırada, bir buz parçası kafasından aşağı burnuna, oradan da kasıklarına düştü. "Lütfen,"diye yalvardı. "Sen benim rüyalarımın kadınısın. Hadi. Sana ve Arthur'a neler verebileceğimi düşün. Finansal güvence..."

Sophie'nin içi burkuldu, utanmıştı. Kendisine karşı bu kadar güçlü duygular beslediğini asla tahmin edemezdi. Şaşırmıştı da; Akdenizlilere özgü tutkulu aşk gösterileri yapabildiğini bilmiyordu. Onu kırmadan, kibarca reddetmenin bir yolunu aradı. "Sözlerin gururumu okşadı," diye uydurdu. "Ama ben senin rüyalarının kadını değilim, Simon."

"Evet, öylesin!" diye bağırdı.

"Hayır, değilim. Neredeyse ortak hiçbir yönümüz yok."

"Bu doğru değil!"

"Evet, doğru. Simon, dürüst olalım. Ortak bir ilgi alanımız yok. Sen tiyatroyu sevmiyorsun, ben seviyorum. Senin güzel ev anlayışın benimkiyle aynı değil... Hem de hiç." Birden Salınan Söğütler'deki etajerleri hatırladı. "Sen line dansı seviyorsun oysa ben nefret ederim."

Simon'ın yüz ifadesi değişti. Kaşları çatıldı, ağız kıvrımları aşağı sarktı. Tepesinde erimeye devam eden minik buzların altındaki gözleri donuverdi. "Ne?" dedi kulak tırmalayan bir sesle.

"Line dansını seviyorsun," diye tekrarladı Sophie. "Etajerinde bazı CD'ler gördüm." Belki burnunu sokmamalıydı. Simon kesinlikle hoşnut görünmüyordu. Aslında epey kızmış gibiydi.

"Ve sen sevmiyorsun?" diye hırıldadı.

"Hayır. Bana göre değil. Üzgünüm. Hiç yapmadım. Nasıl yapıldığını bilmem."

Şimdi odada başka bir ses duyuldu, telefon çalıyordu. Simon ıslak sırtını doğrulttu. Devir işiyle ilgili olmalıydı. Otel numarasını sadece iş bağlantılarına bırakmıştı. Shirley dışında. Sophie'nin ısrarı üzerine Shirley'e de bırakmıştı ama onun araması hiç olası değildi.

Yanıtlamak zorundaydı. Başka her şey bekleyebilirdi, ne de olsa işin ucunda milyonlar kaybetme riski vardı. Üstünden sular damlayarak azimle tuvalete koştu; en yakın telefon Sophie'nin önceden dikkatini çekmiş olan lavabonun yanındakiydi. Telefonun diğer ucundaki ses, umduğu gibi şirket avukatının tok, monoton sesi değildi. Şu anda uğraştığı özel devralma işindeki ortağının zayıf, histerikli sesiydi.

"Simon!" diye soludu Shirley.

Shirley için cehennem gibi bir gün olmuştu. Önce, sabahle-

yin Sophie'yi, Simon'la Paris'e gitmesi için ikna etmeye uğraşmıştı. Daha sonra, onun ve James'in, Venetia Bothamley-Tartt'ın altmış beşinci doğum günü partisine davet edilmediklerini posta yoluyla öğrenmişti. Kasabada haftalardır bu davet konuşuluyordu. Shirley, Bothamley-Tartt mülküne bakan yatak odası penceresinden büyük çadırın kurulmasını seyretmişti. Davetiyesinin nerede kaldığı konusundaki mutsuzluğu, çadırı kuran ve kasabanın yaş ortalamasını epeyce düşüren genç, adaleli işçilerin görünmesiyle yalnızca biraz hafiflemişti.

Parti cumartesi gecesiydi. Cumartesi sabahı, postadan, doğalgaz faturası, James'e bir mektup ve süpermarketin sığır eti indirim ilanı dışında bir şey çıkmayınca ümitsizliğe kapıldı fakat yılmadı. Gün henüz bitmemişti, Venetia her an onları unuttuğunu fark edip, davet etmek üzere birini yollayabilirdi.

"Neden üzüldüğünü anlamıyorum," demişti Soyağacı Seminer'nden dönen James. "Zaten onu hemen hemen hiç tanımıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shirley en korkunç ifadesini takınarak. "Darağacı Koruma Vakfı toplantılarında onunla tanıştım. Ve birkaç defa Anti-Velux Pencere şirketi çaylarına evine gittim."

James aldırmadı, ilgisini elindeki mektuba çevirdi.

Shirley mutfağa gidip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Çok uzakta, bahçenin sonunda, Bothamley-Tartt bahçesindeki ulu kayınların kış güneşi altında salınmaları görülebiliyordu. Shirley, şayet malikânede yaşayan milyoner bir damadı olsaydı, Venetia'nın partisine çoktan davet edilmiş olacağını düşündü. Ama acaba, şu anda bir damat istiyor muydu? Endişeyle Paris'teki Sophie'yle Simon'ı düşündü. Zengin dahi olsa, gerçekten böyle soğuk, itici bir zorbayı kızına uygun buluyor muydu? Göğsünde endişeden kaynaklanan bir ağırlık vardı.

James aceleyle mutfağa daldı. "Buna asla inanmayacaksın!" diye heyecanla haykırdı.

Shirley ona döndü. James'in elinde salladığı şeye bakılırsa, beklediği davetiye sonunda gelmişti, belki Venetia yüzü kızarmış halde kapının altından atmıştı. İçi kıpır kıpır, "O mu...?" dedi nefesi tıkanarak.

"Evet!" diye bağırdı James. "Bir zamanlar buradan taşınıp giden kuzenim."

Shirley, James'in elinde salladığı şeyin sabahleyin ona gelen mektup olduğunu anladı.

"Senin kuzenin de *kim*?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Sana bahsettiğim şu adam. Onun izini internet sitesi aracılığıyla bulmuştum, hatırladın mı?"

Shirley hatırlamadı. Birçok öyle adam, birçok öyle site vardı. "İkimiz de Halifax'da bir mezar kazıcısı olan Ezekiel Heckmondwike'ın soyundan geliyoruz."

"Oh, Tanrım," diye inledi, kocasını öteye iterek. "Çekil, buradan çıkayım."

"Ama henüz bitirmedim. Bu hafta sonu buraya geliyor."

Shirley çarpılmış gibi geri döndü. "Ne? Onu davet mi ettin, yani? *Buraya*?"

"Gerek kalmadı," diye gülümsedi. "Zaten buraya geliyor. Yakınlarda oturan birisine aile ziyaretine gelecekmiş. "Buluşmayı planladık!"

Shirley yorgun bir halde başını salladı. Onunla karşılaşmak zorunda kalmadığı sürece sorun yoktu. "Arthur'a bakmaya yukarı çıkıyorum," dedi.

Torunlarının nezlesinin aniden tekrar artması Shirley'nin bu kasvetli gününü daha da karartmıştı. Arthur'un doktora görünmesi gerektiğini düşündü ama sağlık merkezindeki resepsiyon memurunun yapabileceği fazla bir şey yoktu; sadece nezlesi olduğunu anladığında saat beş otuza randevu vermişti. Be-

bek şu ana kadar yatağında uyuyordu. Shirley kızını aramakta kararsızdı. Sadece kötü bir nezleyse onu rahatsız etmek istemiyordu. Hele ürkünç Simon Sharp varken...

Arthur'un odasında Shirley, şimdi torununun hırıltılarının arttığını fark etti. Aslında her şeyi kötüleşmişti. Küçük oğlan kendinden geçmişti. Ateşi vardı ve terliyordu.

Shirley korkudan ne yapacağını şaşırdı. Kötü bir şeyler oluyordu. Çok kötü.

"James!" diye çığlık attı, merdivenlere koşarken.

Ambulans çağrıldı. Sonra zorlukla yutkunarak, titreyen ellerle Shirley, Paris'teki otelin numarasını çevirdi.

"Aradığına bayağı memnun oldum, şans eseri." dedi Simon aksice, tuvaletin yanındaki telefondan. "Sophie ve line dansıyla ilgili bir yanlış anlama olmuş görünüyor."

"Allah Kahretsin!" diye feryat etti Shirley. "Bana Sophie'yi ver. *Acil. Arthur.* Arthur *hasta*!"

25. BÖLÜM

"Hoşça kalın." Mark eski sınıf arkadaşlarının önünde dururken, boğazında bir yumrunun büyüdüğünü hissetti. Yakında bekleyen bir taksi motorunu çalıştırdı.

İlkönce Jeremy öne atıldı. "Moralini bozma, şekerim," dedi, Mark'ın yanaklarına yanaklarını değdirerek.

Epey rahatsız görünen Andy, ayaklarını sürüyerek öne çıktıktan sonra veda sözcüklerini iletti.

"Hoşça kal, eski dost," diye homurdandı Rupert. Bir erkeğe yakışır biçimde Mark'a sarıldı ve dostça sırtına vurdu.

Graham mutsuzca kıpırdandı. "Bu korkunç," dedi aniden. "Yani, kim yapmış olabilir? Bizden biri değil, orası kesin."

Mark başını saldı. "Biliyorum." Bununla birlikte, ister istemez ilkönce, bu entrikanın arkasında öğrenci arkadaşlarından birinin olduğundan şüphelenmişti. Fakat kim? Gayet iyi geçiniyorlardı, gittikçe daha çok kaynaşmışlardı. Etkileşim Saati sıkıcı olmaktan çıkmış, günün istekle beklenen bölümü haline gelmişti. Bütün erkekler, kendilerini ve birbirlerini eğlendirmekte artık epey başarılıydılar; her ne kadar Monopoly oynarken Graham aşırı öfkelense de. "Lane Park'ta beş yıldızlı bir otel dik is-

tersen" diye kandırmaya çalışırdı onu Jeremy. "Nereye ne bok dikeceğimi görürsün birazdan."

Zayıf da olsa ihanete neden olabilecek tek olay, Yukarı Acımasız Bölge barında Mark'ın, grup arkadaşlarını yalnız bırakan Charlie'yle atışmasıydı. O gün Charlie'nin Mark'a olan kızgınlığı belki de daha sonra nefrete dönüşmüştü.

Tesadüfen, Charlie çıkmıştı. Banyodayken odasına giren, su şişesini votkayla dolduran ve sonra Dr. Martha'ya not yazan oydu. Ya da Charlie okul müdürüne böyle olduğunu iddia etmişti. Maalesef Dr. Martha ona inanmamış ve müthiş bir süratle Charlie'nin o sırada başka bir yerde olduğunu tespit etmişti. Sonunda Briggs'in ifadesi üzerine Charlie, o sırada Andy'le Jenga oynadıklarını inkâr edememişti. Dr. Martha bariz üzüntüsü ama aynı derecede kararlılığıyla, Mark'ın kuralları çiğnediğini ve okuldan ayrılmak zorunda olduğunu tekrarlamıştı.

Başarısızlığa uğramış olsa da, Charlie'nin kahramanca kendini feda etme çabası, Mark'ı hayrette bırakmıştı. Votkanın gizlice odasına bırakılması kadar garip ve beklenmedik bir olaydı. Neden Charlie böyle kendine zarar verebilecek bir şey yapmıştı? Fakat sormak için hiç fırsat olmamıştı. Suçu kesinleşir kesinleşmez, Dr. Martha olabildiğince çabuk okuldan ayrılmasını istemişti.

İnşaatçı, şimdi, vedalaşmak için öne çıktığında Mark onun elini sıktı. "Görüşürüz," diye mırıldandı Charlie.

"İyi şanslar," dedi Mark. Sınıf arkadaşlarının tüm kıskançlıklarını ve kaderindeki kini içtenlikle geride bırakmaya çalışıyordu. Ne var ki, artık kendi evliliğini kurtarması imkânsız göründüğünden, diğerlerine eşleriyle birleşmelerini dilemek zor geliyordu."Umarım her şey yolunda gider ve Angie ile barışırsınız."

"Gitmek zorunda olmamalısın," diye homurdandı Charlie. "Hiçbirimiz kurallara tam olarak uymadık. Ama okuldan tek atılan sen oldun. Üstelik senin hatan değildi." Yüzü öfkeyle gerildi. "Bunu yapanı bir öğrenirsem..."

"Onu bana gönder," dedi Mark hüzünle. "Neyse, şayet Dr. Martha sana inansaydı, benim yerime şüphesiz sen atılacaktın. Bu evliliğinin sonu olabilirdi." Ya da paranın diye düşündü Mark, Charlie'nin okula giriş sebebini samimiyetle açıkladığını anımsadı. Okulun ilk gününde olmuştu bu konuşma. Yıllar önce gibi geliyordu şimdi.

"Evliliğim!" dedi Charlie gürültüyle burnundan soluyarak. Yakınmıyor daha ziyade kabullenmiş görünüyordu. "O defter kapandı. Doğruyu söylemek gerekirse yıllar önce bitti. Angie'yle ben en başından beri uyuşamadık, asla birbirimize uygun değildik." Mark'a bakıp sırıttı. "Yani suçu üstlenmem sandığın gibi öyle büyük bir fedakârlık değildi."

Mark huzursuzca kıpırdandı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme." dedi Charlie, kayıtsızca. "Her şey olacağına varır. İlk olarak, karını *gerçekten* geri istediğini söylediğinde fark ettim. O günden sonra derslerde ne kadar çok çalıştığını izledim. Benden çok daha fazla istiyorsun. Beni sevmeyen, bana güvenmeyen bir karım varken sadece para için bu duruma katlanmak biraz anlamsız. İkimiz de başka insanlarla daha mutlu oluruz."

Mark çakıllı giriş yoluna baktı. En yüksek dereceyle mezun olsaydı bile, Sophie'nin de onu sevip, ona güvendiğini düşünmek için bir sebep yoktu. Şu an karşı karşıya kaldığı gerçek, evliliğinin bitmiş olduğuydu; ama okuldan atılmasaydı da, aynı sonuçla karşılaşmak zorunda kalabilirdi.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Charlie.

"Londra'ya döneceğim galiba." dedi Mark isteksizce. Verona Yolu'ndaki boş evi düşündü. Sophie hâlâ annesinde olduğundan evin boş olduğunu tahmin ediyordu. "Bir iş bulmam gerek," diye ekledi. "Meteliksizim." Kocalar Okulu'ndaki öğreni-

min kısa kesilmesinin tek iyi tarafı, geriye kalan günlerinin faturadan düşürülmüş olmasıydı. Başka bir şey için değilse bile, bu konuda adil davrandığı için Dr. Martha'ya müteşekkirdi. Beyzbol şapkasını ve tişörtünü çıkardığı için rahatlamıştı. Neticede o, kesin olarak Dr. Martha'nın Evlilik-Kurtarma Mucizelerinden biri değildi. On dakika önce koridorda el sıkışırlarken, Dr. Martha'nın kendisi bunu üzülerek kabul etmişti. "Senin için çok büyük ümitler besliyordum," demişti, gözleri nemli. Senin kadar umut veren bir öğrencinin potansiyelini fark edememesi çok üzücü, ama kural kuraldır."

"Ötekiler de kuralları çiğnedi," dedi Mark ümitsizce Charlie'nin sözlerini hatırlayarak.

"Onlarınki bu kadar ciddi değildi. Başka seçeneğim yoktu Mark, umarım beni anlayabilirsin."

"Hoşça kalın Dr. Martha," diye mırıldanmıştı. Suçsuzluğunu yinelemenin bir anlamı yoktu. Defalarca denemişti. Daha fazla yalvarmak bir şey kazandırmayacaktı.

"Karınla ilişkin ne olacak?" diye sordu şimdi Charlie.

"Bu beş yüz milyarlık soru olmalı, emin değilim," dedi Mark elinden geldiğince gülerek. Ama bir şeyden emindi. Doğrudan Dower House'a gitmek feci bir hata olurdu. Daha fazla hata yapmamaya kararlıydı. Karısını ve özellikle oğlunu görmek için çıldırıyor olsa da bir başka yanlış karar, bir başka kontrolsüz program dışı ziyaret geriye kalan ufacık ümidi için ölümcül olabilirdi.

"Umarım her şey yolunda gider." dedi Charlie. Öyle sıcak, öyle içten konuştu ki, Mark duygularını kontrol edememekten korktu. "Karının sana dönmesini hak ediyorsun. Şayet görürsem, ona söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Mark inşaatçının dost elini son bir kez sıkıp taksiye bindi. Araba henüz okulun giriş yolunda ilerlerken, tüm

bu okul girişiminin sadece kocaman bir zaman kaybı olduğu yönündeki inancı iyice arttı.

Yorgundu, korkuyordu. Sophie ve Arthur'la tekrar birlikte olmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir yolu olmalıydı. Olmaması imkânsızdı, hayal bile edilemezdi. Umut olmalıydı. Her zaman umut vardı.

Annesiyle konuştuktan sonra Sophie ahizeyi Paris'teki otel banyosunun duvarına fırlattı. Yatak odasına koşarken kendini kaybetmiş gibiydi, aceleden tökezledi. Arthur hastaydı. Annesinin gözyaşları içinde titreyerek söylediğine göre çok hastaydı. Bütün varlığı gerçekten önemli bir şeye odaklandı; yüzlerce kilometre uzaktaki bir ambulansın içindeki küçük bir oğlana. Lütfen Tanrım şu anda ambulansta olsun!

Simon da çok şaşkın bir haldeydi. Ama vaftiz oğlu hakkındaki haber yüzünden değil. Arthur'un bitip tükenmez hastalıkları, Sophie'nin son sözlerinin yarattığı sarsıntı yanında hiçbir şeydi. Bütün hafta sonunu bir yalana inanarak geçirdiğine inanamıyordu. Ya, bu noktaya gelene kadar hevesli çabalarıyla geçen haftalar? Felaket kesindi. Hepten mahvolmuştu. Sophie line dansı bilmiyordu.

Ve sonra, tam orada diz çökmüşken, üstünden hâlâ buzlu sular damlarken o fikir aklına geldi. Sophie öğrenebilirdi! Birlikte öğrenebilirlerdi! Çabucak, son sürat. Her şey henüz kaybedilmemişti. Süitten dışarı çıkmak üzere olan Sophie'ye telaşlı bir ümitle baktı. Ayağa fırladı. "Dur! Bekle! Yapabiliriz. Zaman var."

Sophie, kafası en çabuk hangi yolla gidebileceği düşüncesiyle meşgul, Simon'ı yanıtlamak için kapıda durakladı. "Bir taksi ve Eurostar hızlı tren," dedi nefes nefese. "En süratli yol bu."

Simon telaşla çırpındı. "O değil. O değil. Line dansı. Sadece birkaç ders almamız lazım."

Sophie'nin bunu algılayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Line dansı?" diye tekrarladı hafifçe. "Oğlum tehlikeli şekilde hasta ve sen dans etmek istiyorsun!"

"İyileşecek," diye kestirip attı. "Hem senin yapabileceğin bir şey yok ki. Sen doktor değilsin."

Sophie'nin ıslak gözleri şiddetle parladı. "Evet, doktor değilim. Arthur'un *annesiyim*, Simon. Bunun hiç etkisi yok mu?"

Etkisi olduğundan emin değildi, Simon. Kendi annesine çok düşkün olduğu söylenemezdi. Hastane yatağında onu rahatsız etmesinin tek etkisi onu çok daha kötüleştirmek olurdu. Bu düşüncesini söylemeye başlayacaktı ki, Sophie'nin kapıyı çarptığını gördü.

"Nereye gidiyorsun?" diye feryat etti, arkasından koşarak. Onu kaybederse mesleki ilerleme şansını da kaybedeceğini biliyordu.

"Eve!" diye bağırdı çok sert biçimde. "Başka nereye olacak?"

"Dur, bekle bir dakika. Ben ne olacağım?"

"*Sen*?"

"Beni böyle bırakamazsın," diye yakındı Simon.

"Neden bırakmayayım?" diye gürledi Sophie. "Arthur'u bıraktım." Simon'a yumruk atmak istiyordu, Shirley'e, bu anı planlayan herkese, bu ana neden olan her şeye. Bilhassa kendisine. Fakat bu hem zaman alırdı hem de manasız olurdu ve manasız şeylere zaman ayıracak lüksü artık yoktu.

"Ama..." diye bağırdı Simon, "Bu akşam üç Michelin yıldızlı bir restoranda rezervasyonumuz var. Beni hayal kırıklığına uğratamazsın. Bu saatten sonra kredi kartımla yüzde ellilik bir ücret ödemeden iptal edemem... "

Cümlesini bitiremedi.

"Simon. Lanet olsun kredi kartlarına," diye haykırdı Sophie koridorda koşuştururken. "Onlarla ilgilenmiyorum. Şunu tekrar söyleyeyim, seninle de ilgilenmiyorum. O şekilde değil. Ve açıkçası şimdi söylediğin şeylerden sonra hiçbir şekilde değil. Senin bana ihtiyacın yok Simon. bir psikiyatriste ihtiyacın var."

Yalnız kalan Simon havlu almak için banyoya doğru yürüdü. Öfkeyle Shirley'i ve onun line dansı yalanlarını düşündü. Sophie'nin yapabildiğine yemin etmişti. Acaba, Simon o yalancı kadına dava açabilir miydi?

Paris trafiğinde Gare du Nord'a doğru yavaş yavaş yol alırlarken, taksinin pis kokulu kadife koltuğunda Sophie, içinden dualar okuyarak sessizce ağlıyordu. Şu an bulunduğu yer, acizliğini feci şekilde arttırıyordu. İnsan, kaderin insafına kaldığını bir taksiden daha fazla hiçbir yerde hissedemezdi. Ve asla şu ankinden fazla değil.

Trenin içinde, kalkış saatini beklerken sinirleri öyle bozuldu ki neredeyse dayanamayıp çığlık atacaktı. Beklediği her saniye Arthur'suz geçen bir saniyeydi. Ve Arthur'un kaç saniyesi kaldığını kim biliyordu?

Pencerenin yanında dimdik oturmuş karanlığa bakarken Sophie yumruğunu ağzına götürdü. İçinde, bitmeyen bir ıslık gibi sessiz bir çığlık kopuyordu. Arthur'un yüzünü gözünde canlandırdı; kulağına fısıldar gibi dudakları kımıldayarak, sanki başka tarafa bakarsa hatta başka şey düşünürse bırakıp gidecek bir sevgiliymişçesine delice konsantre olarak.

* * *

Mark kendisini serbest bırakılmış bir mahkûm gibi hissederek eski evine kadar yürüdü. Başına geleceklerin kaygısı içinde olduğundan özgürlükten çok da memnun değildi. Verona Yolu'ndaki evin her zamanki gibi görünmesi garipti. Kırılmış pencereler, her yanı kaplamış sarmaşıklar, açılmış kapılar, süprüntü dolu bir bahçe bekliyordu. Oysa tek değişiklik bahçede her zamankinden biraz daha fazla çerçöp olmasıydı. Sophie bir

zamanlar bahçeye küçük bir havuz yaptırmayı düşünmüştü. Artık kesinlikle böyle bir şey olmayacaktı.

Evet, evden ayrılmasının üstünden on beş gün bile geçmemişti, fakat o kadar çalkantılı bir dönem olmuştu ki, evin bir şekilde sahiplerinin verdiği zararı yansıtacağı kesin gibiydi. Oysa boş olmasının dışında ev her zamanki gibi görünüyordu. Sophie'nin orada olma ihtimali elbette yoktu. Kesinlikle hâlâ annesindeydi.

Arabasının bile hasarsız bir halde, hâlâ yerinde durduğunu fark etti, en azından yanlış kararlar aldığı anlarda kendisinin sebep olduğu hasarlar dışında arabada yeni bir şey yoktu.

Elini cebine attığında, önce araba anahtarının soğuk madeni ucunu hissetti ve şunlar evinkilerdi, 82 numaralı ön kapıya kaygıyla baktı. Kapıyı iterek evin bomboş holüne girmek berbat bir histi. Pek çok akşamlar geç kaldığı için aynı kapıyı korkuyla iterek açtığında, yukarı katta Arthur'u yıkayan Sophie'nin şarkılarını duymuştu.

Gücünü topladı, derin bir nefes alıp kapıya yaklaştı.

"Kimse var mı?"

Duyduğu sesle sıçradı. Sesin tanıdık olması tam bir şoktu.

"Mark, değil mi?"

Bir anda kendisini, Sophie'yle aynı yerde çalışan yardımsever sarışının güzel, samimi yüzüne bakarken buldu. Cafe Toscana'da tanıştığı kız. Başını salladı. "Evet, doğru..."

"Helen."

"*Helen*. Elbette."

"Evet, Kocalar Okulu nasıldı?" diye sordu Helen hoş bir şekilde. "Yeni mezun olduk, değil mi?"

Mark ona bakakaldı, çok şaşkındı. "Sen bunu nerden..."

"Biliyorum?" diye gülümsedi Helen. "Sophie söyledi. Müthiş bir fikir olduğunu düşündüm."

Mark üzüntüyle başını salladı. "Ben de öyle."

Okuldan atıldığını sarışına söylememeye kararlıydı. Bunu önce kendisinin kabullenmesi gerekiyordu.

"Evet," diye yineledi Helen. "Nasıldı? Anlatsana, çok merak ediyorum. Artık daha iyi bir koca mısın?"

Mark tereddüt etti. Dr. Martha öyle olduğunu söylemişti. Ama sonra onu okuldan atmıştı. Emin değildi.

"Bunu bilmek güç," dedi dürüstçe.

Helen çok üzgün görünüyordu. Mark onu memnun etmek istedi. Ne de olsa yardımcı olmuştu. O kritik olayda telefonu Sophie'ye veren Helen'di.

"Eminim," diye ekledi Mark daha neşeli bir sesle, "öğrendiklerimin bazıları çok faydalı şeyler."

Ama Helen hâlâ sıkıntılıydı.

"Yalnız bir şey var." diyerek dudağını ısırdı. "Sophie'ye neden yazmadın? Mektup yazmak senin kendi isteğindi, öyle değil mi?"

"Yazdım," dedi Mark kızgınlıkla.

"Ama Sophie hiç mektup almadığını söyledi..."

"Bir sürü mektup gönderdim. Dower House'a gönderdim..." Kafasında o korkunç şüphe belirdiği anda Helen'e bakıyordu. Fakat hayır. Züppe tavırlı kayınvalidesini sevmezdi ama bu seviyede bir hilekârlık kesinlikle onu aşardı. Her şeye burnunu sokar, ortalığı karıştırırdı fakat yalancı değildi. Büyük bir itinayla yazdığı aşk dolu mektupları, Shirley engellemiş olamazdı. Onlara verdiği onca emekten sonra! Kesinlikle şaheserlerdi; yeni bir başlangıcın manifestoları. Hayır. İmkânsızdı. Peki, bunun başka ne açıklaması vardı?

"Sophie'yi görecek misin?" Helen onun düşüncelerini böldü.

Mark aldığı kararı anımsayarak başını salladı. "Henüz değil. Ona en doğru nasıl yaklaşacağımı düşünmem lazım."

"Çabuk," dedi Helen aniden.

Mark donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum, çünkü bunu ofiste asla güvenemeyeceğim biri söyledi..."

"Neyi söyledi?"

"Şey, onun söylediğine göre Sophie Paris'e gitmiş."

"Paris'e mi? Nasıl, yani? Yaşamaya mı?" Düşündüğünden daha beterdi. Uluslararası davalar gözünde canlandı.

"Hayır, sadece birkaç günlüğüne... Baş editör yardımcısının dediğine göre romantik bir geziymiş."

"*Romantik mi*?" diye bağırdı Mark. "*Kiminle*?"

"Simon Sharp adında biriyle."

Mark çürük tahta perdeye doğru sendeledi, 82 numaralı kapı tehlikeli biçimde içe doğru eğildi, gürültüyle çatırdayarak parçalara ayrıldı. Mark bahçesinin enkazı arasında yatarken Helen'e seslendi. "*Simon Sharp*'la... Romantik bir gezi mi? Şaka yapıyorsun."

"Keşke, öyle olsa," diye inledi Helen.

26. BÖLÜM

"Dayan, canım!" Sophie sesinin titremesine mani olmaya çalışıyordu ancak Arthur'un incecik koluna bağlanmış serumun görüntüsü bunu zorlaştırıyordu. Bakışları, oğlunun plastik oksijen maskesinin üstündeki gözlerinden bir an bile ayrılmıyordu. Gözleri kapalıyken yüz ifadesi onu çok korkutuyordu, ama açtığında da bir şey değişmiyor, yine dehşete kapılıyordu.

Sık sık bebeğin yanına gelen doktor ve hemşireler olumlu yönde konuşuyorlardı. Ne var ki hiçbiri Sophie'nin gerçekten bilmek istediği şeyi söyleyemiyordu. Zatürree olduğunu öğrendiğinde aklı başından gitmişti. Çoğu yetişkin için tehlikeli bir hastalık değildi. Fakat yaşlılar ve bebekler için...

"Ağır bir vaka," demişti pediatri uzmanı. "Ama elimizden geleni yapıyoruz, inanın bana."

Sophie genç kadının yüzündeki samimi ifadeyi görüp hiç tereddüt etmeden ona inanmıştı. İnanç ve onların gayreti yeterli olacak mıydı?

Uzman doktor, Simon'ın havuzuna düşmesinden sonra Arthur'un soğuk algınlığının şiddetlendiğine inanıyordu. Zatürree ani olarak gelişmemiş, ölümcül duruma gelmeden önce kademeli olarak düzensiz bir şekilde ilerlemişti. Ben yurtdışında

yüzlerce kilometre uzaktayken, diye Sophie hiç durmadan kendini azarlıyordu.

Arthur'un karyolasının diğer kenarında Shirley aynı derecede vicdan azabı içinde ıstırapla oturuyordu. Sophie annesini, olanların onun suçu olmadığına ikna etmek için boşuna uğraşıp durmuştu. Aslında olabildiğince çabuk harekete geçmişti. "Suçlu olan biri varsa, o benim. Arthur'u bırakıp onunla Paris'e gittim..." demişti, o vahim ismi anmaktan çekinerek. Shirley'e Paris'te olan acayip olaylardan henüz bahsetmemişti. Kimseye asla bahsetmeyi düşünmüyordu.

Yine de Shirley kendini suçlamaya devam ediyordu. Arthur hastaneye yattığından beri kımıldamadan yanında oturmuştu; makyajı gözyaşlarıyla dağılmış, saçları darmadağın olmuş ve kıyafeti buruşmuştu. Bu manzara annesinin umutsuzluğunun boyutlarını gösteriyordu.

Altüst olmuş, perişan haldeki Sophie oğlunun elini tutuyor, ciğerlerindeki ölümcül bakteriye karşı savaşabilmesi için dua ediyordu.

Babası, Sophie'nin yanında oturuyor, o da aynı şekilde kızının elini tutuyordu. Sophie verdiği destek için ona müteşekkirdi, ama yanında oturan erkeğin kendi babası olmaması gerektiğine her geçen dakika daha fazla inanıyordu.

Eskiden problemli olduğunu düşündüğü evliliği artık anlamsızdan da öte görünüyordu. Arthur'un hastalığının ciddiyeti onu geçmişe götürdü. En büyük hüsranının Mark'ın eve geç gelişi olduğu günleri özledi. Üstelik bir koca olarak kusurları, onun bir anne olarak kusurlarının yanında hiçbir şeydi.

Arthur'u bu kadar çok seven annesi, oğullarının bu hale gelmesine nasıl izin verebilmişti? Hayattaki en değerli varlığına nasıl sahip çıkmıştı? Ona nasıl bir dikkat, nasıl bir sorumluluk göstermişti? Değil en kötüsü olursa, şimdi bile bu hatalarını kendisine nasıl açıklayabilecekti?

Arthur'u bu halde görmenin işkencesi, Mark'ın onun hastalığından haberdar bile olmadığı düşüncesiyle daha da arttı. Belki, sadece belki, şayet annesiyle babası birlikte yanında olurlarsa, Arthur iyileşebilirdi.

"Babası," diye titreyerek sordu uzman doktora, "buraya gelirse, Arthur'a bir faydası olabilir mi sizce?"

Doktor tereddüt etti. Gözlerinde endişeli bir ışık vardı, "Olabilir."

"Mark'a ulaşmam gerek," dedi Sophie, bekleme odasında Shirley'e. Doktorlar Arthur'u muayene ederlerken dışarı çıkmışlardı. "O okulda onu bulmalıyım."

Shirley'nin karşı çıkmamasına şaşırdı. Sophie kahvesini içerken hızla düşünüyordu. Mark'ın cep telefonu çalışmıyordu. Okulu araması gerekecekti. "Ama adresi bende yok, kahretsin. Mark bana hiç mektup yazmadı ki."

Shirley kahvesini sandalyesinin ayağının yanına, kahverengi keçe halının üstüne bıraktı. "Aslında," dedi kısık bir sesle, "Mark sana mektup yazdı."

El çantasını açtı ve sessizce kalın bir tomar mektup çıkardı.

"Anne!" Sophie şok olmuş gözlerini annesine dikti. "Nasıl...?"

"Hepsi benim hatam," Shirley şimdi hıçkırarak ağlıyordu. "Simon'ın vaftiz babası olmasını ilk öneren benim. Eğer bunu yapmasaydım, eğer evine gitmen için sana ısrar etmeseydim..."

Sophie derin bir nefes aldı. Gerisini doğru tahmin edebilirdi ama artık önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi, yan odada yatan küçük bir oğlan dışında hiçbir şey. Ve belki, bir de Mark'ın sözünü tutmuş olması. Sözlerini tamamlayamayan Shirley burnunu çekerek kaçtı.

Yan odada doktorlar konsültasyon yaparlarken Sophie

mektupları açtı. Annesinin, bütün bu olaylardaki tek, ufacık saygın davranışı mektupları açmamaası olmuştu. Mektuplar hemen hemen birbirinin aynıydı; Mark'ın bu okulda öğrendikleri, geleceklerini güvence altına alacaktı. Her mektupta buna olan inancı ve kararlılığı vardı.

Çoğunlukla, eski mutlu günleri hüzünlü bir özlemle anımsayarak yazılmışlardı. Bazen komiktiler; nükteli bir şekilde, keyifle Kocalar Okulu'ndaki bazı kaçık dersleri anlatıyorlardı. Sophie'nin tebessümleri uzun sürmedi. Mark'ı özlemenin üzüntüsü, onu yanlış değerlendirmiş olmanın acı veren farkındalığı Sophie'nin içinde bir kez daha yükseldi. İyi bir şeye sahip olduğunda onu takdir etmesini bilmiyordu. Bunca zaman boyunca iyi bir kocadan yoksun olduğunu düşünmüştü fakat aslında onda eksik olanın takdir duygusu olduğunu şimdi anlıyordu.

Yine de, en azından okulun adresini öğrenmişti. Mark'la temasa geçebilirdi. Bu önemli bir şeydi.

Maalesef umduğu gibi olmadı. Bilinmeyen numaralar servisine göre Kocalar Okulu'nun telefonu yoktu. Bu Sophie'yi ilkin yıldırmadı. Buckingham Sarayı'nın da telefonu belki onlarda yoktu. Fakat daha sonra tüm yolları deneyip gerçekten okulun telefonu olmadığını öğrendiğinde Mark'la irtibat kurma ümitleri de suya düşmüş oldu.

Mark neredeydi? Bu soruyu, elbette, geçmişte defalarca sormuştu. Ama bu sefer ulaşılamaz olması Mark'ın suçu değildi. Kendisinin suçuydu. Bu korkunç kendini suçlama işine girişmişti bir kez, sonuçta tüm bu felaketlere kendisi sebep olmuştu. Eğer bir parti yüzünden sinir krizi geçirmeseydi, bütün bu berbat olaylar zinciri meydana gelmeyecekti. *Bir parti!*

James kızının eline hafifçe vurdu. "Annen ve ben gitmek zorundayız." Ziyaret süresi sona ermişti. Arthur'un yanında kalmaya sadece Sophie'nin izni vardı. Refakatçi yatağında, hiç

sönmeyen ışıklar, çarpan kapılar, mırıltılar, yanıp sönen kırmızı ışıklarla bitmeyen geceler boyunca oğlunun başında bekleyecekti.

Sophie nöbetine kaldığı yerden devam etti. Uçurumun gittikçe derinleşip karardığını görüyordu. Gün boyu kabullenmek istememişti, ama sonuçta Arthur'un soluk almasının kötüleştiği ve ateşinin yükseldiği gerçeğinden kaçış yoktu. Hemşirelerin endişeli halleri olmasa bile, oğlunun gitgide solduğunu görüyordu. Kocasından sonra, şimdi oğlunu mu kaybedecekti?

Mark, Dower House'un önünde arabada oturmuş radyo dinliyordu, endişeli olduğu kadar kızgındı da. Herkes hangi cehennemdeydi? Hava kararmıştı, evde hâlâ kimse yoktu.

Peki, Shirley'le ve James neredeydiler? Bu berbat bir durumdu ama şu anda Mark'a sadece onlar yardım edebilirlerdi. Sophie'nin, muhtemelen Arthur'la birlikte, Paris'te nereye gittiğini yalnızca onlar biliyordu. O alçak, kaypak, iğrenç, ruhsuz herif şu anda oğluyla mıydı?

Sophie, Simon Sharp'la romantik bir gezide. Haber inanılmazdı. İmkânsız. Simon Sharp ve romantiklik zıt kelimelerdi. O adamın sevebileceği tek şey paraydı.

Fakat aslında Mark kalbinin derinliklerinde bu gezinin çok mümkün olduğunu biliyordu. Mektuplarının Sophie'ye ulaşmamasıyla ilgisi olduğuna da şüphe yoktu. Shirley onu asla kızına layık bir damat olarak görmemişti. Simon Sharp gibi başarılı biri, yirmi sene önce değilse bile, şu anda kızına çok daha uygundu. Aşağılık herif kahpece belden aşağı vurmaya çalışıyordu. Ve başarabilirdi. Sophie'yi çok acele bulması gerekiyordu.

Aniden parlayan bir çift araba farı onu düşüncelerinden ayırdı. Dikkatle baktı, bu James'in kafadarı siyah Lexus'tu. Arabalara hiç ilgisi olmayan Mark birçok kereler James'in siyah Lexus'uyla yalandan ilgilenir gibi yapmaya çalışmıştı.

Arabasının farlarını yaktı. Korku içindeydi. Onlarla en uygun biçimde konuşmalıydı. Her şey buna bağlıydı.

Bir an sonra kapılar kapatıldı, şimdi çakıl taşlarındaki ayak seslerini duyabiliyordu. Belli ki onu tanımışlardı. Shirley arabaya doğru son sürat geliyordu, şüphesiz hiddetle, öfkeden köpürerek. Sophie'yle Simon için yaptığı planların engellenmesinden hoşlanmayacaktı.

İşte, şimdi pencereye vururken yüzü eskisi gibi yine gergindi. Mark, duyacağı kötü sözlere karşı hazırlıklı, uysalca kapıyı açtı. Shirley bir anda pençeleriyle üstüne atlayınca, ürküp geri çekildi.

"Ah, Mark! Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Lütfen, acele et, acele et..."

Shirley onu zorla kolundan çekince şaşkınlık içinde dışarı çıktı. Beklediği senaryo bu değildi. Kayınvalidesinin sesi de farklıydı; gergindi, korkmuştu, merhametsiz ve nefret dolu değildi. Şimdiyse Shirley ona sarılmış, kollarında hıçkırıyordu. Mark, Lexus'undan henüz inmemiş olan James'e baktı.

James arabasından dışarı sarkarak ona seslendi, "Acele et oğlum. Kaybedecek zaman yok. Arthur hastanede."

Arthur! Hastanede mi?

Sophie sandalyesinde yığılmış bölük pörçük rüyalar görüyordu; ambulans sirenleri, oksijen maskeli Arthur ve çalılıklar içinde Simon Sharp. Defalarca silkelenip uyanmaya çalıştı. Arthur için uyanık kalmalıydı. Bebeğin uykusu da kesik kesikti, belirsiz aralıklarla uyanıyordu. Hâlâ aynıydı, hiç düzelmiş görünmüyordu.

Dayan, Arthur. Dayan canım. Şimdi sadece senle ben kaldık. Ama başarabiliriz. Birlikte başarabiliriz.

Arthur yutkunup, kımıldandı. Alnı ateş içinde yanıyordu.

Odanın kapısı açıldı. "Çay?" diye sordu hemşire, tatlılıkla.

Sophie'nin ağzı, içtiği kahveler yüzünden zaten çok acıydı. Fakat bir şekilde kendini rahatlatması gerekiyordu, buna ihtiyacı vardı. "Evet, lütfen."

Hemşire gider gitmez arkasından kapı tekrar açıldı. Çayın bu kadar çabuk gelmesine inanamayarak başını kaldırdı.

Ama bu kez kapı girişinde duran o tatlı hemşire değildi.

"*Mark!*"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

27. BÖLÜM

Sophie sıralar arasındaki yolda yavaşça yürüyordu. Dışarıda kasvetli bir hava vardı ama sağında ve solundaki konukların gülücükleri ağustosta Barbados gibi parlıyordu. Gelenlerin hepsi iyi giyimliydi. Erkekler açık renkli yazlık takımları içinde dinç ve canlı, kadınlar çiçekli hafif elbiseleriyle oldukça zarif görünüyorlardı. Bazıları, duvarlardaki antik taşlarla tezat oluşturan renkli ve gösterişli şapkalarıyla ayrı bir hoşluk oluşturmuşlardı.

Yürürlerken Sophie kocasının elini sıktı. Kilisede takdis edilerek nikâhlarını tazelemeleri gerektiği fikri Mark'dan çıkmıştı. Bu öneri, en sonunda kendilerini düşünmeye gücü yettikleri gün, yani Arthur'un hastaneden eve döndüğü gün ciddi olarak başlayan duygularını, karşılıklı olarak sorgulama sürecinin sonu olmuştu.

Doktorlar Mark gelmeden önce Arthur'un ateşinin biraz düşmüş olabileceğini düşünüyorlardı, Sophie bu seferlik onlara inanmadı. Oğullarını Mark'ın kurtardığına emindi. Yatağına eğilir eğilmez, Arthur'un elini tutup kulağına bir şeyler fısıldadığı anda hava değişmişti. Arthur'un yüzü değişmişti. Saatlerdir kapalı olan gözlerini açmış babasına bakıp hafifçe gülümsemişti. İşte o andan itibaren iyileşmeye başlamıştı.

"Ama sen asla fazla dindar biri olmadın ki," demişti Sophie şaşkınlıkla, kocası nikâh tazeleme törenini önerdiğinde.

"Son zamanlarda yaşadıklarımızdan sonra kesinlikle bir şeye inanıyorum." Yüzü ciddileşti. "Şükretmemiz gereken çok şey var. Birçok felaketten kıl payı kurtulduk."

Sophie, gözleri yine dolu dolu dudaklarını ısırarak başını salladı. Bugünlerde gözyaşları hiç eksik olmuyordu. Çoğunlukla iç ferahlamasından. "Ama benimle evli kalmak istediğine emin misin? Korkunç şeyler yaptım."

Mark ona sarıldı. "Sadece sen değil."

"Ve annem?" diye Sophie içini çekti. Annesinin bu olaylarda oynadığı role hâlâ inanamıyordu.

"Hepimiz olayları daha karmaşık hale getirdik. Ne garip ki, hepimiz doğru olanı yaptığımızı düşündük."

"Yani onu bağışlayabilirsin?"

Mark'ın gözleri ışıldadı. "Kesinlikle. O bakım salonunda çektiğim sıkıntılar Shirley'e çok daha fazla saygı duymamı sağladı. Şaka bir yana, kim olursa olsun, yaptığı her ne olursa olsun herkesi affedebilirim, hemen hemen herkesi." Simon, Sharp'ı düşünürken bir an yüzü karardı. Aynı anda aynı düşünceyle Sophie'nin de yüzü karardı.

"Her neyse," diye ekledi Mark neşeyle, "daima arzu ettiği bu kilise nikâhı, Shirley ile yeni harika ilişkim için güzel bir başlangıç olacak."

Sophie şimdi, annesiyle babasının oturduğu uzun kilise sırasının yanından geçerken burnunu çekmekte olan annesine gülümsedi, Shirley de ona gülerek karşılık verdi. Büyük güne umulmadık şekilde hazırlanmıştı. Döpiyesi dikkat çekici değildi, etek boyu uzundu, şapkası vaftizde taktığının yarısı büyüklüğündeydi ve makyajı Sophie'nin hiç görmediği kadar sadeydi.

Şık ve ağırbaşlı görünüyordu. Sophie bu yeni halinin Shirley'e, eski dar kotlu çekici anneanne imajından çok daha fazla yakıştığını düşündü.

Anneannesinin dizlerinde oturan Arthur sevinçle minik, tombul ellerini çırptı.

Sophie'nin gözleri bir kez daha yaşla doldu. Arthur aylardır çok iyiydi ama yine de her gece o uyurken, annesiyle babası ayakuçlarında odasına girip kontrol ediyorlardı.

Ani bir ışın demeti vitray pencereleri delip geçerken, Sophie takdis merasiminin, Arthur'un vaftiz törenine ne kadar benzediğini düşündü. Kilise aynıydı. Konukların çoğu aynıydı. Anne ve babasının bahçesindeki şampanya miktarı vaftizdeki kadar çoktu.

Fakat iki tören başka yönlerden kıyaslanacak olursa, bundan daha farklı olamazdı. Törenin merkezindekiler, bu binada son toplandıklarından beri asla öngörülemeyecek kişisel değişiklikler geçirmişlerdi, vaftiz annesi ve vaftiz babası da herkes kadar.

Cess sevgilerini ve iyi dileklerini göndermişti, itiraf ettiğine göre, o ve Bryce uçak parasını karşılayamayacak kadar yoksuldular. İşte bu yüzden Sophie'yle Mark ikinci balaylarının bir bölümünü Arthur'la birlikte Sydney'de geçireceklerdi.

Daha az üzücüsü, Simon da törende yoktu. Paris rezaletinden sonra Sophie onunla sadece bir kez temasa geçmişti, Arthur'a olan sorumluluklarından muaf tuttuğunu bildirmek için mektup yazmıştı. Fakat yine de, hiç beklenmeyen bir olay nedeniyle en son yaptıklarından haberdardı. Akıl almaz şekilde, Lisa, huysuz, geçimsiz, erkek düşmanı baş editör yardımcısı aniden evlenmişti. Simon Sharp'la.

Tören küçük ve özel olduğu için işyerinden kimse davet edilmemişti. Aslında her şey Lisa'nın 'Asla Çok Geç Demeyin; Orta Yaş Evlilik Mucizem' başlıklı zamanın kriteri yazısında açı-

ğa çıkmıştı. Lisa yazısında, Simon'la onu bir araya getiren şeyin line dansına duydukları ortak ilgi olduğunu belirtiyordu.

Sophie, Lisa ayrılmış bile olsa, magazindeki işine devam edip etmeyeceğini zamanın göstereceğini düşündü. Zaten, son zamanlarda yeterince karışıklık olmuştu bunlara bir de yeni bir iş arama sorununu eklemek istemiyordu, ayrıca Helen'in yardımcısı olarak çalışmakta hiç sorun yoktu. Yeni şefine bakıp güldü, üçüncü sırada dizlerinde oturan Teddy'le birlikte ona el sallıyorlardı. Helen beyaz yelekli açık mavi döpiyesi içinde şık ve zarifti. Yanında oturan John geniş omuzlarıyla güçlü, cana yakın ve becerikli görünüyordu. En azından Sophie öyle olmasını umuyordu, çünkü Mark ve o birlikte yapmayı düşündükleri gelir düzeyi yüksek aile çocuklarının davet organizasyonu işinde başarıya ulaşacaklarsa becerikli olması gerekecekti.

"Pass the Parcel oyunundan Punch ve Judy kukla gösterisine kadar her şey sağlandı," demişlerdi heyecanla eşlerine, tüm detayları konuştukları toplantıdan sonra. "Bizim benzersiz satış önerimiz, yani piyasadakilerden en önemli farkımız anne babalar için oyunlar sunmamız. Çocuklarının oyunlarını seyrederlerken ne kadar sıkıldıklarını bilirsiniz. Onlara eğlenmeleri için gülünç şeyler vereceğiz; küçük testler, bilgi yarışmaları gibi. Örneğin, *İnşaatçı Bob* hakkında neler bildiklerini, Kurt gibi Aç Tırtıl'ın Perşembe günü hangi meyveden kaç tane yediğini, *Tren Thomas*'ın tren arkadaşlarının isimlerini soracağız, bu tür şeyler. Ebeveynleri eğlendirirsek, çocuklar da kendilerince eğlenirler. Ve tabii," diye eklemişti Mark, "ebeveynlerin oyalanarak vakit geçirmeleri, başlarını derde sokmayacakları anlamına gelir." Sophie bunun çılgınca olsa bile iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

"Onun minik pastaları ve benim satış yeteneğimle," diye güven vermişti Mark ona, "başarısızlığa uğrayamayız." Fakat şakanın altında, öyle önemli bir ticaret stratejisi görünüyordu

ki, Sophie'nin titizliğiyle ünlü, kılı kırk yaran babası James bile bu işe yatırım yapmıştı. Sophie, bu yeni heyecan verici işte istediği biriyle, istediği saatlerde çalışacak olmasının Mark'ı kamçıladığını mutlulukla görüyordu. Ayrıca kocasındaki değişiklik sadece iş yönünden değildi.

Sophie normal olarak, hastanede Arthur'un odasına girdiğinde Mark'ın yeni, pırıl pırıl, bakımlı görünüşüne dikkat etmemişti. Ancak günler geçtikçe, küçük oğlanın durumu düzeldikçe Sophie Mark'ın saçlarında bir değişiklik fark etti. Kaşları. Dişleri. Cildi. "Bronzlaşmışsın," demişti şaşkınlıkla. "Tanrım. Dişlerin bembeyaz olmuş. Peter Andre'ye benziyorsun."

Mark utanmıştı. Özellikle okuldan ayrıldıktan sonra fikrini sorabileceği kimse olmadığından ten renginden tam emin olamamıştı. Jon Wayne salonundaki bütün o çabalar boşa mı harcanmıştı?

"Hayır," diye rahatlattı Sophie onu gülmesi geçtikten sonra. "Gerçekten çok daha iyi görünüyorsun. Turunculuk biraz azalınca mükemmel görüneceksin."

Mark hoşgörüyle tebessüm etmişti. Sophie'yi neşelendirecekse, memnuniyetle yeşil sprey de kullanabilirdi. Onu güldüren göğüs ağdasını bile tekrar yaptırmaya değerdi.

Bir süre sonra Arthur'un durumu biraz daha düzelince, uyumak için hastaneden Dower House'a döndükleri bir gece, Sophie Mark'ın gömleğinin düğmelerini açmış ve kılsız göğsüne hayretle bakakalmıştı. Gözleri merakla büyümüş sonra sevinçle parlamıştı. Pürüzsüz tenini, düğmesi açılmış pantolonuna kadar takip edip sormuştu, "Yoksa..."

"Hayır!" diye gülmüştü Mark. "*Onlara* ağda yapılmadı, teşekkür ederim." Jon Wayne bile bu kadarına cüret edememişti.

Sophie gülmesine engel olamıyordu. Gerçekten komik olduğunu düşünmesi, Mark'ın bakım dersinin başka bir anlamı olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Eşleri, kocalarının

onları memnun etmek için gösterdikleri acıklı çabalara güldüren neydi, acaba? Her fikrin imkân dahilinde olduğunu bilecek kadar Dr. Martha ve metotlarını öğrenmişti.

Gerçek ne olursa olsun, Jon Wayne'in bazı öğütlerini ciddiye almış ve aklında tutmuştu. Temiz olmak ayrıca ölçülü olmak kaydıyla güzel kokmak tartışmasız önemliydi, nemlendirici ve tıraş da elbette.

"Çok hoş kokuyorsun," demişti Sophie belki de yıllardır ilk defa layıkıyla seviştikleri o gece. "Nedir bu?"

"Birkenstock esansı." dedi Mark gözleri parlayarak.

Şimdi, Sophie babasına gülümsüyordu. Karısıyla el ele oturan James mutlulukla başını sallayarak karşılık verdi.

Sophie, annesiyle babası arasında ciddi konuşmalar geçtiğini biliyordu. James, Simon'ın evlenme niyetini ve karısının bu olayda oynadığı rolü öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Kızını ve damadını arayarak kendi pasif tutumunun, hobi saplantısının ve her zamanki gibi çatışmalardan uzak durmasının olaylara katkıda bulunduğunu söyleyip özür dilemişti.

Öte yandan, bu karışık olayların James'e bir faydası olmuştu; Shirley artık onun soyağacı çalışmalarına saldırmıyordu. Kapı eşiğinde gördüğünde dilenci sandığı kişinin James'in uzun zamandır kayıp kuzeni çıkması, Shirley'i hiç kuşkusuz çok şaşırtmıştı. Kuzen, dillerde dolaşan Venetia Bothamley-Tartt'ın doğum günü partisine davetli olarak Hampshire'a gelmişti. Venetia Bothamley-Tartt, bu dilenci sandığı adamın kuzeniydi ve dolayısıyla James'in de kuzeni oluyordu. Fakat Shirley, Tartt'lara akraba çıkmasını beklenenden daha az heyecanla karşılamıştı.

Kiliseye gittiğinde Mark'ı çok daha büyük bir sürpriz bekliyordu. Verandanın hemen dışında kilise kulesindeki tuhaf, gülünç figürlere şeklen çok benzeyen, Briggs'in tanıdık buruşuk, kırışık görüntüsü duruyordu. James'in son çalışmasında kuzenlerinden birinin de Briggs olduğu meydana çıkmıştı.

Sürprizler bununla da kalmamıştı. Mark Briggs'i kiliseden içeri aldıktan sonra, yakasına takmak için bahçede uygun bir çiçek ararken, kilise merdivenlerinden aceleyle çıkan kısa, siyah saçlı, yarım-ay çerçeveli gözlük takan ufak tefek birisini görmüştü. İnanamayarak, gözlerini kısıp bakmıştı.

"Siz!" diye haykırdı. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Elbette bunu kaçıramazdım," dedi Dr. Martha gözleri ışıldayarak. "Sen benim Kocalar Okulu'ndaki ilk başarımsın."

"Başarı?" dedi aniden Mark hayretle. Dr. Martha için bile biraz fazlaydı bu. "Ama benim kocaman bir hayal kırıklığı olduğumu söylemiştiniz. Bir fiyasko. Kahretsin, siz beni *kovdunuz*."

Dr. Martha başını yana eğip gizemli bir şekilde gülümsedi "Mark. Terapi akıl ermez biçimde gelişir."

"Sanırım öyle," diye kabul etti Mark, dans dersini hatırlayarak.

Törenden sonra, kilisenin dışında Shirley kızının ellerini tuttu. "Çok özür dilerim, hayatım. Büyük aptallık ettim."

"Hepimiz öyle, anne," diye gülümsedi Sophie.

"Ama özellikle ben," diye ısrar etti Shirley. "Ben de bir Anneler Okuluna gitmeliyim, cidden."

"İşte bu," dedi Dr. Martha onlara yanaşarak, "*müthiş* bir fikir."

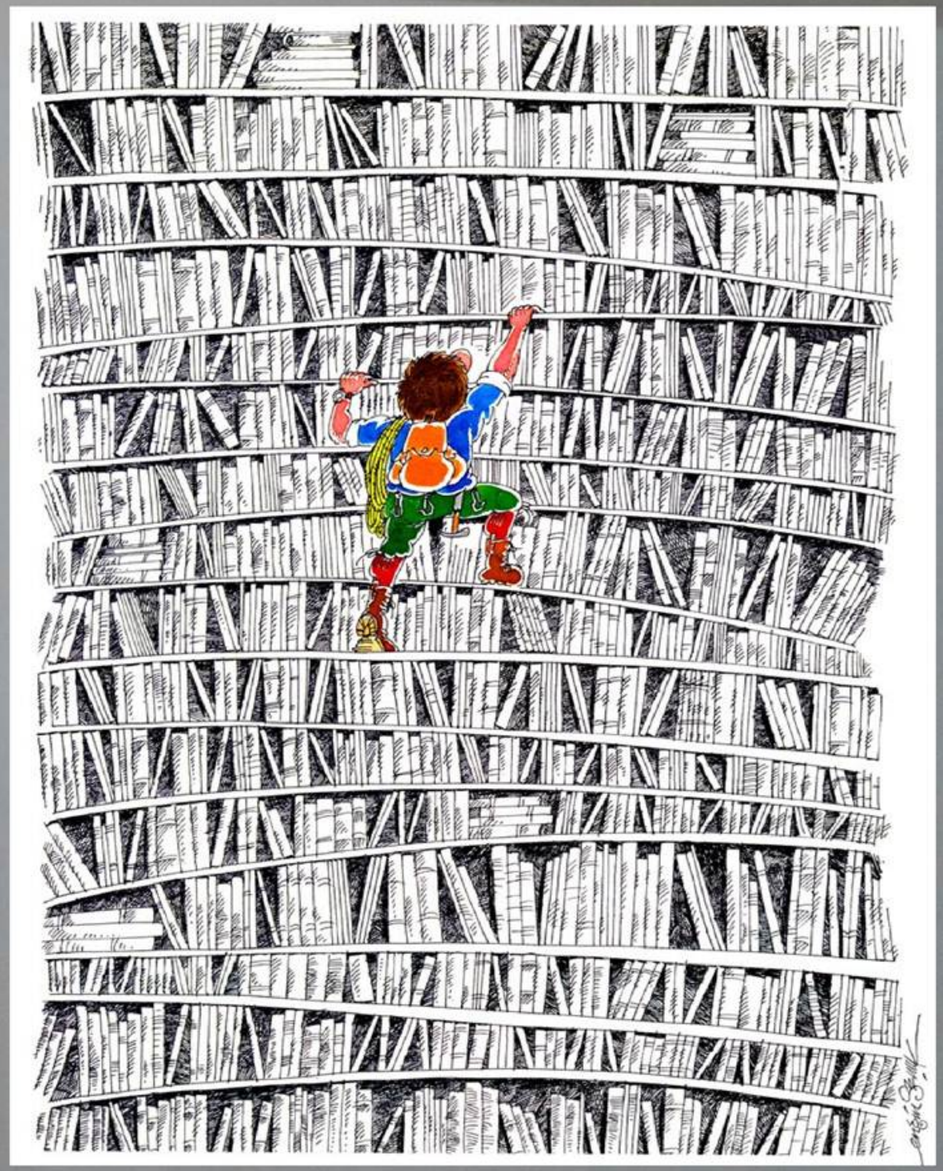

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)